MICKEY SPILLANE

MAYK HAMMER'İN YARATICISININ
YENİ ESERİ

İKİNCİ DARBE

Detektif Romanları: 3

BY

BAŞAK YAYINEVİ

DETEKTİF ROMANLARI: 3

By-Pass Control

Copyright by E. P. Dutton ve Başak Yayınevi

Birinci Baskı: Aralık, 1967

YAYINLAYANLAR: F. ÜLKÜ ve A. Semih YAZICIOĞLU

DETEKTİF ROMANLARI:

UMUMİ TEVZİ YERİ:

BAŞAK YAYINEVİ
Cağaloğlu, Narlıbahçe Sokağı, 19, İSTANBUL

TAŞRA TEVZİ YERİ:

GAMEDA
Biçki Yurdu Sokak
Dr. Şevkibey Han, No. 12, Kat 2, Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi ve Baskı: SON TELGRAF Matbaası, Cağaloğlu - İstanbul

1. BÖLÜM

Adamın vaziyeti duman, hesabı tamam sayılırdı. Kendi de farkındaydı bunun. Şekilsiz bir külçe gibi yığıldığı yerde insan olduğunu belirten tek şey, gözlerin hâlâ katı katı ışıldadığı kanlı bir yüzdü. Kısa, hıçkırıklarla tıkanıyormuşcasına soluklar koyuverirken, bağırsaklarının dışarı fırlamasını önlemeğe çalışır gibi, iki eliyle karnını bastırıyordu. Bana karşı kullandığı bıçak, önünde, yetişebileceği bir yerdeydi ama, tekrar bir hamle yapmayı düşünmüyordu anlaşılan. Bütün umudu, kaybettiğim kanla onun önce ölmem ihtimaliydi. Fakat bu ihtimalin gerçekleşmiyeceğini de biliyordu.

Elimdeki 45 liğin namlusu ona çevrik ve ayaktaydım. Gözlerimi biran için onun üzerinden, arkasındaki yarı kapalı kapının ötesine, kayış bandlarla masalara bağlı üç ölünün bulunduğu duvarları ses geçirmez odadan tarafa kaydırdım. Dilleri hemen çözülen, bülbül gibi şakıyan takımından kimseler olmadıkları için, ölümleri de feci olmuştu. Konuşsalar bile, kana susamış bir kasabın keyfi için ölmeleri gerekliydi.

İkisi Washington'da bir büroya bağlı ajan, biri de iş arkadaşımdı. Eninde sonunda konuşmuş olduklarından hiç şüphem yoktu. Vito Salvi işini iyi bilirdi çünkü. Bu sahadaki Tanrı vergisi kabiliyetinin yanı sıra, Moskova'da iyi bir eğitim görmüş olup, dilsizlerden başka herkesin konuşmasını sağlıyabilecek bazı şeylere, işkence sanatının kimyasal ve elektronik en modern araçlarına sahipti.

- «Bunu haketmiştin arkadaşım,» dedim.

Yutkundu. Alnındaki çirkin görünüşlü kesikten gözlerinin içine doğru sızan kanı durdurmak istercesine gözlerini kırpıştırdı.

— «Hayır... Hayır... Kendi kanununuz...»

Dudaklarımdaki sinirli bir gerilmeyi andıran sırıtış oradan silinmemişti. Ona nasıl göründüğümü kolaylıkla tahmin edebiliyordum.

- «Bu anda tanımak zorunda değilim.»

- «Tanıyacaksın... Tanıman gerekir.»

- «Tanımazsam ne olur? Mahkemeye mi verilirim?»

O sinirli sırıtmam iyice iyice yayılmıştı şimdi. Durumun keyfini çıkara çıkara, namluyu hizaladım.

— «Senin aklını karıştırmışlar Vit» düye devam ettim. «Eskisi gibi düşünemiyorsun. Alt tarafı hepsi o kadar. Üç kişi bir düşman ajanı bir soruşturma açarlar, Hem de, iki ülkenin başına bedel biçtiği tarafından öldürüldü. rafından... Ben, partinin sonuna yetişen bir düşman ajanı tamahkemesi olmaz, bunu sen de bal gibi iriyim. Böyle şeylerin öğrendiklerinin de hiçbir faydası olmıya bilirsin O iki kişiden

— «Söylediklerini...»

— «Biliyorum. Herşeyi söylemiş olak sana.»

dürmek için o kadar zaman harcadın ki, lirler ama, onları öl-

rafa geçirmeğe vakit kalmadı. Şimdi de öğrendiklerimi öbür ta-

Hâlâ umudu kırılmamıştı. Direniyor çok geç artık.»

yapar. u. Zaten hepsi böyle

Direnmeleri usûldendi.

— «Beni tutuklayabilirsin.»

— «Hayır,» dedim. «Böylesi daha iyi. Kolay ve kestirme

Bir kızıl ajan daha yolumuzdan temizlenmiş olacak ve Kremlin-

deki ilgili çevreler, her zaman yaptıkları gibi bilmemezlikten

gelecekler. Biz de, gelecek sefere daha akkatli davranacağız.»

45 liğin namlusu, karışık hayat cümlesinin sonunu işaret-

leyen bir nokta gibi alnına çevrilmişti. Adamlarımızın on dör-

dünün ölümünden şahsen sorumlu olan ketmemiş görünüyordu. Beyninin, tutuna Salvi, bunu far-

tuluş ihtimali bulmak için tam yol çalıştığı ileceği son bir kur-

lik bilyaları andıran gözlerinden açıkça o akkor halindeki çe-

— «Sana önemli... Değerli bilgi verebil umaktaydı.

ni polise teslim et. Onlara da söyleyeceğim rim. Bir doktor.. Be-

da bulunmamın sebebi... Sadece bu iki kiş çok şey var. Bura-

diklerini öğrenmek değildi. Asıl sebep d yi konuşturmak, bil-

bilmek ister eminim.» na önemli. Polis de

— «Öyleyse konuş, Vito. Önemli olup olmadıklarını ben kestireceğim.»

Son umudu buydu.. İki dakika kadar konuştu. Söyledikleri, yeniden etime saplanan, burkularak çeki en bir bıçak etkisi bırakmıştı üzerimde.

Konuştu ve söyleyeceklerinin hepsini bitirince onu iki gö-zünün arasından vurdum.

Sonra telefonu açtım I.A.T.S.'in New York.'un bu yakasın-sındaki bürosunu arayıp, onlara nerede ol duğumu söyledim.

Beni olay yerinde sorguya çektiler. Ad mlardan ikisi, Waş-

lington ajanlarının en yeni ve en gizli güvenlik kolunu yönetenlerden iki kişiydi. Öteki iki adam son derece sert görünüşlü olup, yüzleri buzlu cam kadar ifadesizdi. Vito'nun son sözlerinden hiç bahsetmeksizin ölümünü anlatıncaya kadar, yüzlerinde ki donukluk değişmemişti. Sonra, yüzlerinde belli belirsiz bir memnuniyetin çok uçuk izlerini sezinler gibi oldum. Arkadaşlarını öldüren kmsenin kolayca ve rahat bir şekilde ölmediğini larını öldüren kimsenin kolayca ve rahat bir şekilde ölmediğini

Benimle işlerini bitirdikleri zaman, Hal Randolph:

— «Tam Tayger Mann stili bir iş,» dedi.

Omuzlarımı silktim.

— «Başka türlü nasıl yapmamı istersiniz?»

Yüzüme daha dikkatle baktı. Duvarın dibinde duran ceset de yaklaştı sonra. Bir süre de ona bakıp:

— «Baştan başlıyalım Mann,» dedi. «Bu işe karıştığın yerden.»

Ötekilerin gözleri de üzerimdeydi. Sert görünüşlü o iki adam, siyah kaplı not defterlerini hazırlamışlardı bile. Ben konuşmağa başlayınca ,çalakalem steno ile not tutmağa, belki de söylediklerimi kelimesi kelimesine kaydetmeğe girişeceklerdi.

— «Tabii,» dedim. «İçerde gördüğünüz ölülerden biri, Doug Hamilton'dur. Bizimkilerden biri. Burada özel bir araştırma bürosu vardı. Hem de, kanulara harfiyen saygılı cinsinden..»

— «Kanunlara harfiyen saygılı cinsinden mi..?»

— «Bunu tahkik etmeniz kolay, Martin Grady, sahibi olduğu Belt—Aire Elektronik şirketiyle ilgili normal güvenlik işi için, Hamilton'la üç yıllık bir anlaşma yapmıştı.»

— «Belt—Aire bizim de yabancımız değil. Senin bu işle ilgin nedir Tayger?»

— «Hamilton, bir hafta önce ortadan kayboldu Onu bulmakla görevlendirildim.»

Başımla yan taraftaki odanın kapısını gösterip devam ettim:

«Araya araya, buraya kadar geldim.»

«Nasıl oldu bu?»

«Hamilton'un arabası da kayıptı. Polise bildirmiştim. Arabayı bulmakta güçlük çekmediler. Otomobilde elime geçen bir not defterinde buranın adresi vardı.»

«Öteki adresler?...»

«İşiyle ilgili bazı adreslerdi. Hepsini kontrol ettim.»

Randolph:

— «Anlıyorum,» dedi. «Demek doğru buraya geldin ve içeri girdin?»

Çepeçevre odayı gösterircesine kolunu havada sallayarak:

— «Kendi evine girer gibi,» diye devam etti. «Hepsi bu kadar, öyle mi?»

— «O kadar değil, Başımı, aşılması, geçilmesi imkânsız duvarlarda kırmak istemem. Hamilton, karışık ve zorlu bir işe bulaşmış olabilirdi Ben de meslekte hayli eskiyim. Yapıyı iyice gözden geçirip, dam yolundan geldim buraya.»

— «Peki ama, gireceğin daireyi nasıl kestirdin?»

— «Binanın yan tarafındaki bir pencereyi tuğlayla örmüş olduklarını farkettim. İşinin ehli biri yapmamıştı bunu. Dışarda öylece bırakılmış bazı şeyler de dikkatimi çekti. Bunlar, duvarları ses geçirmez hale getirmek için kullanılan malzeme artığıydı.»

Not defterlerinin üzerinden bana bakan sert görünüşlü o iki genç adamın yüzünde, belirli bir takdir ifadesi seçiliyordu. İçlerinden biri:

— «Polis çağırabilirdiniz,» dedi.

— «Bunu yapmak için vakit olmadığını düşündüm. Bütün blokta, sadece beş—altı pencerede ışık vardı. O dairelerde telefon bulunduğu da şüpheliydi.»

— Tek başına girmek biraz düşüncesizlik değil mi...?»

Gülümsedim. Dudaklarım gerilince, ağzımın bir köşesindeki kesik fena halde sızlamıştı.

— «Tek başıma değildim,» diyerek masanın üzerinde bir mendile sarılı duran. 45 liği işaret ettim.

Hal Randolph sert bir dönüş yaptı. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Boylu, ağır yapılı bir adamdı. Benden hiç hoşlanmadığını biliyordum. Martin Grady'den de nefret ederdi. Fakat bağlı olduğu bürokratik çarkın tuzağına düşmüştü.

— «Vito Salvi'yi tanırdın, değil mi?»

Başımı salladım, oturduğum sandalyenin arkalığına yaslandım. Ağzımdaki kan tadı, içimi bulandırıyordu

— «Daha önce karşılaşmıştık,» dedim.

— «Kim olduğunu biliyordun yani?»

— «Tabii. Siz de biliyorsunuz. Onu öldürmemin sebebi de bu. Niçin canlı olarak yakalamadım, sormayın. Onu öldürmüş olmam bile büyük atlih eseri. Salvi köpeğinin tabanca ve bıçak oyunlarında bilmediği numara yoktu.»

Bloknotlu genç adamlardan biri:

— «Bir numara varmış,» dedi.

— «Nedir o?»

— «Kendisini kurşunladınız ya.»

Randolph gönülsüz gönülsüz gülümsedi.

— «Korkarım, dostumuzu pek iyi tanımıyorsun, Courtney, Tayger Mann adındaki ünlü kişi bu olup, bizim kısımdaki dosyası hayli yüklüdür. O dosyayı bir karıştırsan, gözlerin faltaşı gibi açılır. Moskova, onu «A» listesine almakla şereflendirdi. Sözkonusu listede kayıtlı olmak, insanın hemen hemen ÖLÜ sayılmasını gerektirir. Savaş sırasında O.S.S.'le (*) çalışıyordu Casusluk oyunu oynamayı o kadar severdi ki, halen bırakamıyor. Hükümetin yetkili ve düzenli güvenlik servislerine pek iltifat etmeyen milyoner endüstri adamlarının servislerine pek iltifat etmeyen milyoner endüstri adamlarının desteğiyle, casusluk dalgalarından iki paralık sokak kavgalarına kadar her işe bulaşır Kendi kendisini ne şekilde sıfatlandırıyor bilmem ama, benim gözümde profesyonel bir katilden başka şey değil. Arkasında, ellerini daima temiz gösterebilmesini sağlayan kuvvetler var Buna rağmen günün birinde ayağı sürçecek ve düşmesinin gürültüsü iki kıt'adan da duyulacak.»

— «Üç kıt'adan,» dedim.

Sandalyeyi geriye itip yerimden kalktım. Yan tarafımdaki ağrı soluğumu kesiyordu.

— «Çok konuşuyorsun, Randolph. Bu, yaşlılık belirtisidir. Sabahleyin uğrar, teferruatlı bir ifade veririm.»

— «Nereye gidiyorsun bakalım?...»

Şapkamı ve tabancamı alarak:

— «Bir doktora,» dedim. «Tabanca ve bıçak yaralarını yetkili makamlara rapor etmeyen bir doktora. Herhangi bir itirazınız var mı...?»

Bir süre sessiz kalan Randolph, başını salladı. İşin, kendi boyunu kat kat aşacak kadar derin olduğunu biliyordu. Sokağa çıkınca, bir taksiye rastlamak için iki blok yürümem gerekti. Şoföre Rondine'in adresini verip, rahatça arkama yaslandım.

Çok sevdiğim bu kadını ne kadar sık görürsem göreyim, her karşılaşmamızda, şaşkınlıkla karışık bir hayranlığa kapılı-

---

(*) **O.S.S. — Office Of Strategi Services — Harp Yılları içinde Amerikanın casusluk teşkilâtı. Ç. N.**

rım, ilk defa görüyormuş gibi olurum. Omuzlarına dökülen kızıl — Kestane rengi saçlarının çerçevelediği yüzündeki klâsik İngiliz güzelliğinin, insanın kanına kıvılcımlar düşürecek kadar biçimli vkcudunun tesiri değil bu. Hayranlıkla karışık şaşkanlığımın sebebi, sadece onu karşımda görmekti.

Rodine'in yirmi yıl önce öldüğünü bildiğim için, her sefe rinde bu gerçeği bir kere daha yalanlarmızşasına karşıma çıkması, beni fena halde şaşırtır. Evet, Rondine yirmi yıl önce beni öldürmeğe kalkışmış, fakat kendi ölmüştü. Aslında, mesele hiç de şaşırtıcı değil. Ölen Rondine, bunun ablasıydı. Önce Naziler hesabına çalışmış, sonra da Sovyetlerin safına geçmişti. Caine ailesi onun doğmuş olduğunu bile unutmak istiyor, ona ait hatıralarını geçmişin karanlığına gömmeğe çalışıyordu. Buna kar şılık, bendeki hatıraları ölümsüzdü. Ölümünden sonra, yirmi yıl hatıralarını öldürmeğe çabalamış, bu hatıralar yavaş yavaş solarken, karşımda kendisini bulmuştum.

Kapıyı açınca, birkaç saniye hiçbir şey söylemeksizin duraladı.

— «Merhaba, Rondine,» deyinceye kadar öyle kaldı.

Sonra dudaklarında tatlı bir gülümseme belirerek, elini uzattı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Daha adımımı atmadan, birşeyler olduğunu sezinlemiş, gülümseyişi solmuştu.

— «Gene mi, Tayger?»

Budalaca sırıttım.

— «Kötü vuruş yapılan bir top gibi, bebek» dedim.

— «Ağır mı?»

Eli elimde, beni oturma odasına götürdü ve hafif bir itişle köşedeki divana oturttu.

— «Yaşıyacağımı sanıyorum. Doktor Kirkland'ı hatırlıyor musun?»

— «Geçen seferki mi?»

Başımı salladım.

— «Onu arayıver.»

Başka şey sormadan, telefon rehberini alıp karıştırmağa ko yuldu. Çok geçmeden numarayı bulmuştu. Konuşması uzun sür medi. Ahizeyi yerine bırakarak küçük barın başına geldi. Bardağı elime tutuşturduğunda, viski ve ginger karışımı içkiden büyük bir yudum aldım. Arkama yaslanıp, gözlerimi yumdum.

— «Birşey yapabilir miyim?»

— «Kirkland neredeyse gelir, küçük.»

— «Konuşmak canını yakmıyor ya?»

— «Hayır.»

— «Olanları anlatmak istemez misin?»

Yüzüne baktım. Son derece ciddi görünüyordu. Karşılıklı oyun oynamayacak kadar birbirimizi tanıyorduk. Onun, herkesin tanıdığı gibi, sadece Birleşmiş Milletler Teşkilâtında sıradan bir mütercim olmadığını biliyordum. Son derece iyi yetiştirilmiş, gerçek durumunu başarıyla maskeleyen ve elçiliğin direktiflerine bağlı olarak çalışan bir ajandı. O da benim işimi biliyordu.

— «Charlie Corbinet'e telefon et,» dedim. «Buraya gelsin.»

Gözleri hafifçe kısılmıştı. Durumu kavradığı belliydi. Gene tek kelime söylemeksizin telefonun başına gitti. Söylediğimi yaptıktan sonra, bana yeni bir içki hazırladı.

İçkimi verirken, gözyaşları yanaklarında nemli nemli parlıyordu. Dudaklarını elimin üstüne dokundurdu.

— «Neden?» diye sordu.

— «Başka türlü yapamam da ondan,» dedim.

Doktor Kirkland, kurşunu çıkardıktan sonra içinde kapsüller bulunan küçük bir şişe verdi. Ağrı duyacak olursam, bu kapsüllerden alacaktım. Ücreti konusunda hiçbir şey konuşmadık. Faturayı Martin Grady ödiyecekti.

Yatak odasına geçmiş olan Rondine, yanıma dönmek için tamamen giyinmemi beklemişti. Küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi başını sallıyarak:

— «Herhalde bu gece dışarı çıkacak değilsin?» dedi.

— «Bazı şeyler beklemeğe gelmez, yavrum.»

— «Tayger...?»

Elimi uzattım. Parmakları parmaklarıma kenetlendi. Saate baktım. Charlie Corbinet neredeyse düşerdi.

— «Şimdi, ideal bir sekreter gibi, bir yere daha telefon ediver benim için.»

Numarayı verdim. Elinin titreyişinden, kapıldığı heyecanı, irkilişini farkettim. Bu numaraya daha önce telefon ettiğimi, önemini biliyordu.

Ahizeyi elime aldığımda, odadan çıkmak üzereydi.

— «Dur,» dedim.

— «Gerçekten kalmamı istiyor musun?»

— «Tabii.»

Gidip bir koltuğa oturdu. Telefonun zili üçüncü defa çaldığında, karşıda birisi ahizeyi kaldırmıştı. Fakat her zamanki gibi bir şey söylemedi. Tanıtıcı kelimeleri mırıldandım. Hattın öbür başındaki şahıs:

— «Konuş Tayger,» dedi.

Martin Grady, son derece önemli birşey olmazsa bu konuşmayı yapmıyacağımı bilirdi.

— «Bu bölgede kim var?»

— «Don Lavois ve Tony Williams.»

— «Williams'ı boşverin. Don daha uygun.»

— «Konuşabilir misin?»

— «Sadece dinleyin. Çok büyük bir iş bu. Projeye bağlı olarak çalışan en iyi adamlarımızdan bazılarına ihtiyaç görülebilir. Kendileriyle temasa geçinceye kadar, yerlerinde bulunsunlar. Ayrıca, aracı olarak birine ve yüksek süratli, hafif bir uçağa ihtiyaç var. Bu işe doğrudan doğruya karışıyorsunuz ve vakat kaybetmeksizin harekete geçmeliyiz.»

— «F—51 Mustang bu gece Sarasota'dan gelecek. Newark'a inecek. Sen ne durumdasın?»

— «Herhalde ölmeyeceğim.»

— «Ciddî bir şey mi?»

— «Doktor Kirkland faturayı ve raporunu gönderecek. Vito Salvi'nin hesabı tamam.»

Grady biran duralamıştı.

— «Emin misin?»

— «Ben yaşadığıma göre, evet.»

— «Bu iş, belirli çevrelerin dikkatini sana geçekecek, Tayger. En iyi adamlarını kaybetmiş olmaktan hoşlanmıyacaklar.»

— «Ellerinden geleni esirgemesinler.»

— «Yapabileceğin bir şey var.»

— «And dağlarında, ya da Kaliforniya'da miskin Baja köyünde güzel bir tatil mi?»

— «Seni kaybetmek istemeyiz.»

— «Bu işin dışında tutamazsınız beni. Vito, kendisini öldürmemden önce bazı şeyler söyledi. Teklif ettiğiniz tatilin karşılığı, bu konuda bildiklerimi kendime saklamak olur. Seçme hakkı size ait.»

— «İsrar ettiğine göre, peki.»

— «Tamam, işi alıyorum.»

— «Başka bir şeye ihtiyacın var mı?»

— «Şimdilik hayır, fakat ilerde olabilir. Dediğim gibi, bu iş kimsenin tasavvur edemiyeceği kadar büyük.»

— «Raporunu bekliyeceğim. Bu gece mi?»

— «Uçak gelirgelmez. Ötekiler de öğrenmek isteyecekler.»

— «Durumu idare etmeyi sana bırakıyorum. Tayger. İşbirliği yapacaklar mı dersin?»

— «Yapmak zorundalar. Başka çâreleri yok.»

Keyfim yerine gelmişti. Ahizeyi bıraktım. Rondine, telefonu küçük masaya götürdü. İçkimin sonunu yudumlarken, kapının zili iki kere öttü.

Charlie Corbinet, O.S.S. de çalıştığımız sıra komutanımızdı. Hâlâ pek değişmiş sayılmazdı. Aradan geçen yirmi yıl, o zamanki albayımızı hiç yumuşatamamıştı. Savaş sonunda, küçük fakat önemli bir endüstri tesisinin başına geçmişti ama, **I.A.T.S.**, onun yeni organizasyonda görev alması, bir bakıma eski işine dönmesi için ısrar etmiş, bunu sağlamıştı da. Charlie Corbinet tipinde bir adama, onun beynine ve keskin görüşüne ihtiyaçları vardı.

Üstlerinden pek az kişi, onun benimle ilişiğini biliyordu. Bundan pek hoşnut değildiler ama, ellerinden gelen birşey yoktu. Uzun boyuyla odanın ortasında dikilmiş, dudaklarını çarpıtan bir gülümsemeyle beni süzüyordu.

— «Merhaba Albayım,» dedim.

— «Vaktiyle, beni general yaptıklarını hatırlarsın herhalde?»

— «Özür dilerim, alışkanlık,» diyerek gülümsedim. «İyi para veriyorlar mı bari?»

— «Geçinip gidiyorum.»

— «Size verdiklerinin beş misli para aldığıma eminim.»

— «Gözün aç da, onun için.»

— «İşte bunda haklısınız. Fakat karşılığında o kadar da çalışıyorum. Yetmez mi?»

— «Dosyana ve geçmişine bakan herhangi bir servisin, bir araştırma bürosunun, seni işe alıp almıyacağını düşündün mü hiç?»

Omuzlarımı silktim.

— «Aklımdan bile geçirmem, çünkü yeteri kadar para ver-

miyorlar. Şimdiki yerimden memnunum. Aynı işi yapıyor, daha fazla para kazanıyorum.»

Rondine, hazırladığı içkiyi Charlie Corbinet'nin eline tutuşturdu. Yumuşak bir gülümseyişle:

— «Tayger'la tartışmak zahmetine girmeyin,» dedi.

Charlie başını salladı.

— «Doğrusu da bu zaten.»

İçkisinden bir yudum alarak devam etti:

— «Vito Salvi meselesini telefonla bildirdiler.»

— «Randolph mu?»

— «Evet. İki yıldır onun peşindeydiler.»

— «Eh, talihleri varmış. İşleri kendiliğinden halledildi. Arka odada, adamlarınızdan iki kişi vardı. Onların başına gelenepek üzülmüyorum ama, Vito neyin peşindeydi dersiniz?»

— «Senin bir fikrin var mı, Tayger?»

Omuzlarımı silktim gene.

— «Önemi yok. Adamlarınız konuşmuş olsalar bile, söyledikleri öte tarafa ulaşamaz artık. Mesele kapanmış demektir.»

— «Öyle mi dersin?»

Otuz iki dişimi açığa veren bir sırıtışla:

— «Belki de yanılıyorum,» dedim. «Sizin anlıyacağınız, Vito'yu öldürmeden önce küçük bir konuşma geçti aramızda.»

Charlie başını salladı.

— «Böyle bir şey aklıma gelmişti.»

Ağır adımlarla bir sandalyeye yürüdü ve oturdu.

— «Söylediklerini açıklayacak mısın?»

— «Tabiî, Charlie. Salvi'nin niçin o adamların peşine düştüğünü söylerseniz, ben de bana anlattıklarını söylerim.»

— «Sizin adamlarınızdan biri de ölmüş.»

— «Mümkündür.»

— «Martin Grady hesabına çalışıyormuş.»

Başımı salladım.

— «Hükümet, Grady'le yaptığı bir iş anlaşmasiyle ilgili olarak bunu şart koşmuştu.»

Charlie Corbinet içkisini yudumlamadan önce, bardağı elinde şöyle bir çevirdi.

— «Niyetin ne, Tayger?»

— «Belirli bir niyetim yok, sadece bazı temennilerim var.

Yaptığımız iş karşılığı, bir generale yakışır miktarda para almanızı istiyorum. İşleri Randolph gibi kimselerin eline bırakacaklarına, gerçekten yetkili ve yaptıklarını bilen çevrelerin sizi desteklemelerini istyorum.»

— «Söyle bana, Tayger. Washington'un işleri yönetme tarzından niçin hoşnut değilsin?»

— «Hoşlanmıyorum, çünkü hamur kafalı kimselerle bir tutulmak istemem. «Domuzlar Körfezi» ne çıkarma teşebbüsü gibi alıkça şeylerin arkasında olmak istemem. Berlin Duvarı'nın ötesindekiler kahkahalarla gülerken, Viet-Nam'da tökezleyip durmamız hoş bir şey mi? Günün birinde, zamanı, parayı ve kabiliyetlerini gerektiği gibi kullanan, sahip oldukları şeyleri gerçekten korumasını bilen kimseler çıkacak elbet bu ülkede. Onların ortaya çıkmasıyla, Moskova'dakilerin keyfi kaçacak. Aslında, biz de, Washington'da ve oraya bağlı olan çalışanlardan daha matah değiliz. Sadece hareket serbestliğimiz var ve onların satın alamadıklarını alabilmek imkânına sahibiz.»

— «Bu nutku daha önce dinlemiştim.»

— «Aynı şeyleri her fırsatta söylemekten hiç yorulmayacağım.»

— «Pekâlâ, Vito Salvi sana ne anlattı?»

— «Başlangıçtan başlıyalım daha iyi,» dedim. «Önce siz konuşacaksınız.»

Bir an duraladı. Sonunda kararını vermişti.

— «Bahsettiğin iki adam.»

— «Evet, devam edin.»

— «İçlerinden biri Polonya'dan gelmişti. Hikâyeyi getiren de o.»

— «Ne hikâyesiymiş bu?»

— «Louis Agrounsky adında bir adam vardı. Bir mühendis.»

Başımı salladım.

— «Hiç duymadım.»

— «Onun adını duyan kimse pek az zaten. Bir elektronik mühendisi olan bu adam, «Kıt'alararası Balistik Füze» projelerimizde çalışmak üzere işe alınmıştı. Başka türlü söylemek gerekirse, projenin yürütülmesinden sorumlu baş teknisyendi. Sebebini, nasıl olduğunu bilmiyorum ama, ansızın ortadan kayboluverdi.»

— «Ne zaman?»

— «Bir yıl önce.»

— «Bu şahsa çok önem verilmesi için bir sebep var mı?»

— «Bir sebep var.»

Bekledim. Charlie Corbinet dikkatle beni süzüyordu. Elindeki içki bardağını unutmuş gibiydi.

— «Nedir o sebep?»

— «Bilinen gerçek, Moskova'nın en kurt ajanının bu mühendisi bulmakla görevlendirilmiş olduğu.»

— «Anlıyorum.»

— «Az önce söz konusu olan iki adamımız da onu bulmakla görevlendirilmişlerdi. Sovyetlerin Polonyalı mühendisin peşine düşmelerinin sebebini öğrenmek istiyorduk.»

Yeni hazırladığı içki bardağıyla yanıma gelen Rondine, küçük şişeden çıkardığı bir kapsülü de elime tutuşturdu. Önceleri farkına varmamıştım ama, yan tarafıma feci bir ağrı bıçak gibi burkuluyordu.

Charlie:

— «Herşeyi anlattım işte,» dedi. «Şimdi sıra senin.»

Hapı «Four Roses» marka Burbon viskinin yardımıyla yuttum.

— «Vito Salvi, sağ kalabilmek için herşeye hazırdı. Benimle pazarlık yapmaya çalıştı.»

— «Ne diyorsun?»

— «Size herşeyi anlatacağım, Charlie. Sonra, eve gidip uzun uzadıya düşünmenizi isteyeceğim. Ne yapmam gerektiğini tahmin edeceksiniz.»

— «Bekliyorum, Tayger.»

— «Yüksek alârm sisteminin nasıl çalıştığını biliyor musunuz?»

Charlie Corbinet başını salladı.

— «Peki, ötekinin?»

— «Biraz teferruatlı bilgi vermek zahmetine katlansan nasıl olur?»

— «Tabiî,» diyerek öne doğru eğildim.

Gözlerimi kapadım. Hap tesirini gösteriyordu. Devam ettim:

— «Moskova, aynı şeyin bir eşine sahip. Eşi değilse bile, benzeri bir sistem. Ülkenin belirli yerlerinde, düşman topraklarındaki belirli hedeflere göre yerleştirilmiş «Kıt'alararası Balistik Füzeler» var. Onların harekete geçirilmesi, radar ekra-

nındaki bir sinyale, ya da ilk alârm ikâzını verecek, bastığı bir düğmeyle sistemi çalıştıracak kimseye bağlı. Tabiî, sonunda hepiniz ölebiliriz ama, intikamın lezzeti hiçbir şeyde bulunmaz. Düşmanın kuşları üzerimize gölge düşürmeden, bizimkiler hedefi bulacak.»

Charlie Corbinet:

— «Doğru,» dedi.

— «Bu çelik kuşlar, tek düğmeyle harekete geçen bir elektronik sistemle birbirlerine bağlı. Hedeflerine doğru atıldıkları an, düşman topyekûn silinmiş demektir.»

— «Aynı sonuçtan biz de kaçınamayız.»

— «Sistemi hazırlayan, sorumlu olan sadece bir tek kişi. Şimdi, bâzı ihtimaller üzerinde duralım. Farzedin ki, sistemin çalışmasından sorumlu olan kişi, sanıldığı kadar güvenilir biri değil. Çarpık düşüncelere kapıldığını, bu kudret ve kontrolu, kendince tutarlı olmayan bir kimsenin yönetmesine bırakmak istemediğini düşünün. Kendi isteklerini gerçekleştirmek, elindeki kudreti başkalarına kaptırmamak için, orijinal düğmeye «Atlamalı Kontrol» la bağlantılı bir ek sistem hazırlıyor. Böylece, «Kıt'alararası Balistik Füzeleri» istediği an harekete geçirebilir.»

Odada, üçümüzün soluyuşundan başka en ufak bir ses işitilmiyordu. Bu sessizliği Charlie Corbinet bozdu:

— «Atlamalı Kontrol sistemi ha?. Louis Agrounsky mi?»

— «Hem de ta kendisi..»

— «Kızıllarla temasa geçerse hareket halindeki füzeleri tesbit ve karşılamaları mümkün olur. O zaman, kendi kuşlarına da yol açılacak.»

— «Bu mümkün olmasa bile, işin daha kötü bir tarafı var. Sizin mühendis, kendi devresine, orijinal sistemi işlemez duruma getirebilecek bir cihaz da eklemiş.»

Bardağı sımsıkı kavrayan parmaklarının eklem yerleri bembeyazdı. Sandalyeden kalkmıştı.

— «Louis Agrounsky'nin nerede olduğunu biliyor musun?»

Gözlerimi güçlükle açık tutabiliyordum.

— «Hayır.»

— «Allah kahretsin,» diye söylendi.

Bir ara tekrar kapanmış olan gözlerimi zorlukla açtım ve küçük kapsülün beni sürüklediği uyuşukluğun derinlerinden:

— «Fakat onu nasıl bulacağımı biliyorum,» dedim.

2. BÖLÜM

Perde çekilmişti ama, hayli yükselmiş olan güneşin odaya düşürdüğü parlak sarı leke, uzun zamandan beri uyuduğumu açıklıyordu. Kol saatime bakayım dedim, saat bileğimde değildi. Sonra, Rondine'in yatağında ve örtünün altında tamamen çıplak olarak yattığımı farkettim. Çevreye bakındım. Saat küçük gece masasının üzerindeydi. Kurulmamış olduğu için dört kırkbeşte durmuştu. Paralel bağlantılı telefona uzanıp, istihbaratın numarasını çevirdim. Öğleden sonranın dört buçuğu idi. Ahizeyi yerine bıraktığımda, telefonla konuştuğumu duyan Rondine de içeriye girmişti.

— «Niye beni uyandırmadın yavrum?»

Sesim boğuk ve pürüzlüydü.

— «Seni bu kadar uyutan, doktorun vermiş olduğu ilâç.»

— «Peki, yatağa kim soktu?»

Cevap vermeksizin, gülümsemekle yetindi.

— «Hiç olmazsa şortumu üzerimde bırakabilirdin.»

Yatağın kenarına oturmuştu.

— «O zaman, işin eğlenceli tarafı kalmazdı. Uyku arasında bile inliyordun.»

— «Sus bakayım,» dedim. «Beni soyan sen olamazsın.»

— «Niçin ben olamaz mışım?»

— «Çünkü mazbut ve mahçup bir kızsın.»

Gülümseyişi daha genişledi.

— «Bazı bakımlardan beni yetiştirdiğini de unutma.»

— «Pekâlâ,» dedim. «Giyeceklerimi getir.»

— «Hayır. Doktorla konuştum. Yatakta kalman gerekirmiş.»

— «Bunu söyleyen başkaları da var mı?. Charlie, yahut Hal Randolph'la da konuştun mu?.»

Başını salladı.

— «Aynı şeyi, üstlerimin aracılığıyla yaptılar. Bence, senin

ne yapmak niyetinde olduğunu biliyorlar. Üstlerim de bu yüzden baskı yapmış olmalı, Tayger. Burada kalmanı sağlamak zorundayım..»

— «Sadece kendilerini düşünüyorlar.»

— «Fakat ben seni düşünerek bu şekilde hareket ettim.»

— «Günün birinde evlendiğimiz zaman, emirleri sadece benden alacaksın.»

— «Bu dediğin ne zaman olacak?»

— «Zamanı gelince söylerim.»

— «Galiba uzun nişanlılık devresinden hoşlanıyorsun, Tayger.»

Gülümsemesi silinmişti.

— «Bazı şeyler geçip gidince,» dedim. «Çevremizde ölümün kokusunu hissetmediğimiz zaman. Dünyanın uçurum kenarında olmadığına aklımız kesince. Evlenmeden önce dul kalmanı istemem.»

— «Benim ne istediğimi nasıl bilebilirsin?»

— «Tabiî, bilirim. Yosmanın teki olduğu için, işin ilerisini gerisini düşünmeden bana sahip çıkıyorsun. Bütün yosmalar böyledir zaten.»

— «Bu kelimeyi kullanmanı menediyorum.»

— «Öyle mi?. Ama sana yakışıyor. Güzelim yüzün, insanın aklını karıştıran vücudun, bunlara uygun düşen zekânla, sana herşey yakışıyor. İşte böyle bir bebeksin sen ve sana deli gibi tutkunum.»

— «Pekâlâ,» dedi. «Yosmanın tekiyim, n'apalım..»

İngiliz aksanı bir anda silinmiş, açık bir Brooklyn ağzıyla söylemişti bunları.

— «Bak hele, bunu da nereden öğrendin?»

— «Senden,» diyerek oturduğu yerden kalktı.

Elbise dolabına gidip, giyeceklerimi çıkardı. Tabancamla beraber yatağa getirdi.

— «Al bakalım, giyin hadi. Oturup seyretmemi de istermisin?»

Hafifçe iteledim.

— «Çek arabanı, küçük. Bazı şeyleri kendi başıma da yapabilirim.»

— «Ama, bazı şeylerde yardıma ihtiyacın var, değil mi?»

Sırttım:

— «Haklısın. Şimdi yaylan bakalım.»

Kapıya yürüdü. Eli kapının tokmağında, yarım dönerek:

— «Onun nerede olduğunu gerçekten biliyor musun?» diye sordu.

— «Kimin?».

— «Louis Agrounsky'nin..»

Pantalonumu giymiş, tabanca kılıfının bağlı olduğu bandı kuşanıyordum.

— «Hayır,» dedim. «Fakat onu nasıl bulacağıma dair bir fikrim var.»

— «Sana yardım edebilir miyim?»

— «Belki, ama bu konuda değil.»

Konuşmayı sürdürüşümden umutlanmağa başlamıştı.

— «Peki, ya öteki ajanlar?.»

— «Hepsine boşver,» dedim. «Sebebini sonra söylerim.»

— «Şimdi nereye gidiyorsun, söyler misin?»

— «Tabii, I.A.T.S.'in, New-York'daki bu işle ilgili ofisine. Hal Randolph ve şirket için bir rapor hazırlayacağım. Ağızlarını açacaklar mı, yoksa kapayacaklar mı, bundan sonra göreceğiz.»

— «Daima böyle olman şart mı, Tayger?»

Gömleğimin arkasını pantalonun iç tarafına sıkıştırırken duraladım.

— «Başka türlü mü olmamı istiyorsun?»

— «Bazen..»

— «Öyleyse, şimdilik sana da boşveriyorum, yavrum.»

Yüzü durgunlaşıverdi. Sözlerimin yarattığı üzüntü, güzelim yüzünü hemen gölgelemişti.

— «Bunu söylememeliydin.»

— «Yaa?» dedim. «O halde işlerime karışma, küçük. Nasıl istiyorsam öyle hareket edeceğim. Arada, gerektiği gibi hareket edeceğim de tutabilir. İş esnasında, arkamdan çekilmelisin. İşimin ne olduğunu biliyorsun, onun için, beni idareye kalkışma. Herşeyi kendi usulümle yürütürüm. Senden yirmi yıl daha yaşlı eski bir asker olduğumu düşün, bu durumun bana verdiği hakkı tanımak istemiyorsan, birliğini değiştirebilirsin. Çekip çevirebileceğin cinsten bir başkasını bulursun, anlaşıldı mı, yavrum?»

Bir süre öylece baktı, sonra gülümsedi. Az önce kasılan, belirli şekilde yukarıya doğru kalkan omuzları gevşemişti. Kendine göre o da bir profesyoneldi. Genç bir profesyonel..

— «Anlaşıldı, Tayger.»

Kapının tokmağını çevirdi, kapıyı araladı. Sonra omuzunun üzerinden bakarak:

— «Beni hâlâ seviyor musun?» diye sordu.

— «Her zaman elimin erişebileceği bir yerde bulun. Sorduğun şeyin cevabını öğrenirsin.»

— «Sen yok musun,» dedi. «Bir de şu dilin olmasaydı, hiç çekilmezdin.»

Hal Randolph, soruşturma işini gayet esaslı bir şekilde düzenlemişti. Bu yollardan daha önce de geçmiştim ama, şimdi beni sıkıştırmaya kalkışanlar profesyonellerdi. Üç büronun ilgili kısım şefi de oradaydı. Söylediklerimi tek kelime sektirmeden yazacak olan zabıt kâtibi tipli birkaç kişi, yazı makinelerinin önüne oturmuşlardır.

Randolph, masanın baş tarafındaki yerinden gülümsemeye çalıştı. Bu zorlama, sözde dostça gülümseyişiyle, bana güven vermek niyetindeydi. Nisbeten uzak, köşeleme pozisyonda oturan Charlie Corbinet'nin gözleri yarı gülümsüyordu.

Masanın kenarındaki tek boş sandalyeyi çekip oturdum. Yan tarafımı arasıra yoklayan ağrı gene depreşmişti.

— «Evet, baylar,» dedim.

Steno-daktilolar, bu iki kelimeyi hemen kâğıtlara geçtiler. Randolph'un yüzündeki yapmacıklı dostluk ifadesi silinmişti bile. Boğazını temizler gibilerden hafifçe öksürdükten sonra söze başladı:

— «Doğrudan doğruya konuya gireceğim. Mr. Corbinet, sizinle yaptığı konuşmayı aynen nakletti. Bu durumda, herşeyi bir kere de sizin ağzınızdan dinlemek isteriz.»

— «Tabiî,» dedim. «Teferruatiyle mi?»

— «Başlagıçtan sonuna kadar.»

Meseleyi bir kere daha anlatmam üç dakikadan fazla vakit almamıştı. Fakat odadaki havanın gerginleşmesine bol bol yetmişti bu üç dakika. Üzerimize ölümün gölgesini düşüren, ezici, tehdit dolu ağırlıklarını hissettiğimiz bulutlar odayı doldurmuştu sanki. Sadece steno-daktilolar, durumu yeteri kadar önemsememiş görünüyorlardı. Bu, beşer tarihinde yeni yeni paragraflar olacak nice satırları işitip yazmağa alışkanlıklarındandı belki de.

Sözlerimi bitirince, Randolph:

— «Geriye bir tek şey kalıyor, Tayger,» dedi.

— «Öyle mi?»

— «Mr. Corbinet'ye, Louis Agrounsky'nin yerini nasıl bulacağımı biliyorum demişsiniz.»

— «Söylediğim buydu ama, söylemek istediğim başka bir şeydi.»

— «Peki, söylemek istediğiniz neydi?»

— «Bildiğimi sanıyorum, demek istemiştim.»

— «Biraz daha açıklasanız.»

Sandalyenin arkalığına yaslanarak, sırttım.

— «Henüz değil, ahbap. Bana daha önce de söylemiş olduğun gibi, inececik çizgiden farksız bir yol üzerinde yürüyorum. Hafif bir sörçme, tepetaklak olmama yeter. Sırf yardım olsun diye düşünseniz bile, beni biraz itelemeniz, bazı kimseleri çok sevindirecek şeylere sebep olabilir.»

Randolph tek kelime söylemedi. Şimdi bütün gözler, büyük bir dikkat ve yoğun bir ilgi ifadesiyle bana çevrilmişti.

— «Daha açık konuşayım, baylar,» diye devam ettim. «Bu işe benim boynum da sizin kadar, belki de daha fazla girmiş bulunuyor. İstèseniz de istemeseniz de, bu işde beraberiz. Mesele hallediliinceye, gözlerimizi rahat bir uykuya kapatabileceğimiz gün gelinceye kadar, bu beraberliği sürdürmemiz şart. O gün gelince, Birleşik Amerika'nın tamamen haritadan silinmek tehlikesinin eşiğinden çevrilmiş, kurtulmuş olmasının rahatlığını duyabiliriz.»

Birkaç kişi hafif hafif öksürdü. Kısa ve manalı bakışmalar oldu. İşin can noktasını anlamış olduklarına işaretti bu. Yakınımda oturan ve iç güvenlikle ilgili gerçek işini, Washington'da önemsiz bir görevle maskeleyen şahıs elini kaldırmıştı.

— «Mr. Mann, bu iş için bir işbirliği mi teklif ediyorsunuz, yoksa kendi bildiğinize, başınıza buyruk bir operasyona girişeceğinizi, size serbesti tanınmasını mı söylemek istiyorsunuz?»

— «Mutlak bir işbirliği, Mr. Delaney,» dedim.

— «Sizin teşkilâtınıza ihtiyacımız olduğunu mu sanıyorsunuz?. Böyle düşünmeniz için sebepleriniz var mı?»

— «Sebepler değil, bir tek sebep var. Biz, sizin yapamadığınız ve yapmıyacağınız şeyleri de yapabiliriz. Çalışmalarımız, hiçbir bakımdan sınırlanmamıştır. Martin Grady'nin milletlerarası alanda da faaliyet gösterdiğini, sınırlı bir bütçeyle çalış-

mak zorunda olmadığını pekâlâ biliyorsunuz. Bir operasyona girişmeden önce, belirli bazı şeylere sahip olmak gerekir.. Meselâ bilgi gibi. Biz, gereken bilgiyi fiatı ne olursa olsun elde edebiliriz. Delege guruplarında, elçiliklerde, düşman ülkelerin haber sızdırabilecek filtre-çevrelerinde adamlarımız var. Bu meselede bunların hepsini bir yana bıraksak, gene de işbirliği yapmak zorundasınız.--Louis Agrounsky'den bahsediyoruz. Bulunması gereken kimse o. Ve ben, onu bulabilceğimi sanıyorum.»

— «Anlıyorum.»

— «Acaba?»

Delaney sert sert bana baktı. İşaret parmağıyla masanın kenarına hafifçe, hiç ses çıkarmayacak şekilde ve devamlı olarak vurmaktaydı.

— «Bize düşüncenizi açıklayabilirsiniz, Mr. Mann.»

— «Hayır, bulduğum şeyden yararlanacaksınız ama, ne yapacağımı, nasıl davranacağımı söyliyecek değilim. Gurubumuzun rahatça çalışabilmesini, gerektiği zaman elemanlarınızdan ve kaynaklarınızdan yararlanmak istiyorum.»

Hal Randolph, söylediklerimden hiç de memnun görünmüyordu. Boyun adaleleri gerilmiş gibiydi. Onlara tek yolu işaret etmiş, alışagelmiş oldukları boş tartışmalar için de açık kapı bırakmamıştım.

Charlie Corbinet, Randolph'un halini sezinlemiş, onu yatıştırmak istercesine:

— «Bir teklif yapmayı düşünüyorum,» dedi.

Masanın çevresinde oturanların başları, ondan tarafa çevrilmişti. Charlie, onların çoğu gibi bir masa başı danışmanı değildi. Gizli ve açık ajanların sahasında çalıştığı zaman, değerini çeşitli fırsatlarla isbatlamıştı.

Randolph: «Evet,» dedi.

— «Bu, uyuşmaz görünen, hiçbir bakımdan birbirine benzemeyen kimselerin aynı maksat için birleşmelerinin ne ilki olacak, ne de sonuncusu. Mr. Mann'la işbirliği yaptığım burada bulunan kimselerden hiçbirinin meçhulü değildir. Kendisinden hoşlanıp hoşlanmamak, durumu değiştirmez. Ya onunla beraber olacağız, ya da hizmet ve çalışmasından mahrum kalacağız.»

Başımı salladım: «Charlie Corbinet, durumu gayet iyi açıkladı.»

Charlie: «Öyle,» dedi. «Yalnız, ortada bir başka mesele var. Martin Grady'nin özel gurubu ile işbirliği yaparsak, belirli ba-

zı çevreler, halkoyuna karşı, Grady'nin organize düzenini sansür ve kritik yetkilerini kaybetmiş durumda kalacaklar. Belirli bazı çevreler derken, bir takım politik kuvvetleri kasdettiğimi anlamışsınızdır tabii?. Ben, Tayger'le işbiliği anlaşmasına varılmasını, fakat bu anlaşmanın tamamen aramızda kalmasını teklif ediyorum. Kısaca söylemek gerekirse, kendi dışımızdakilere hiçbir şey sızdırmıyacağız.»

Hal Randolph, hoşnutsuzluk ifade eden bir ses çıkardı ama, ötekiler susmaktaydılar.

Ayağa kalktım. İşi istediğim noktaya getirmiştim. Bundan ötesi kolaydı.

— «Bir şey daha var. Resmî olmayan bu anlaşmanın iki kopyasını isterim. Kopyalardan biri Martin Grady'ye verilecek öteki de bende kalacak.»

Delaney hafifçe gülümsedi. Gözleri ışıl ışıldı.

— «Bunu istemenizin sebebi açık. Fakat biz de, işi kendi açımızdan sağlama bağlamak isteriz.»

— «Şartlarınızı söyleyin.»

— «Bir zamanlar, kısa bir süre için, işinin ehli bir subay olarak hizmet etmiştiniz. Şimdi de, belirli bir süre aynı durumda çalışmanızı istiyeceğim. Daha açık konuşayım. Bize gerekli göründüğü an, sizi durdurabilmeliyiz. Başınızın üstünde bir harb divanı ihtimali olursa, çizili yoldan sapmanız, gereksiz işler yapmanız endişesi de ortadan kalkar. İçimiz rahat olur bu bakımdan.»

Şapkamı başıma geçirdim. «Bence kabul, baylar. Zaten siz yapmasanız, aynı teklifi ben yapacaktım.»

Charlie Corbinet ile, öğleden sonra saat beş'de, 44 üncü caddedeki «Mavi Kurdele» lokantasında buluştum. Bar kısmında pek göz önü olmayan bir masaya oturup, soğuk bira söyledim.

Çok geçmeden o da düştü. Aynı şeyi istedi garsondan.

— «Başedilmez bir hergelesin, Tayger.»

— «Öyleyimdir. Ne oldu?»

— «Masamın başından resmî dadılığını yapacağım. Benim aracılığımla vereceksin raporlarını.»

Eğri bir gülümseyişle: «Özel olarak görevlendirilmiş, örtülü çalışan bir hükümet ajanısın yani,» diye ilâve etti.

— «Bunları geçelim.»

— «Eh, şimdi ordudasın artık. Dosyan hazırlanıyor. Her adımını hesaplı atman iyi olur. Delaney, harb divanından bahsederken şaka etmiyordu. Ayağını denk at.»

— «Yirmi yıl boyunca böyle bir şey olmadı.»

— «Birkaç ay önce az kalsın oluyordu.»

Gene Rondine'i, onunla ilgili şeyi imâ ediyordu...

— «Ama olmadı, ona bak sen.»

— «Talihin varmış diyelim.»

Sırıttım: «Halen hayatta olmanın sebebi de bu ya.»

Charlie başını salladı. Birasından bir yudum aldı. «Önce ne yapmayı düşünüyorsun?»

— «Sizin kısımdan, Louis Agrounsky'le ilgili herşeyi öğrenmenin yoluna bakacağım.»

— «İstediğin bilgiyi yarın alacaksın. Benim sorduğum bu değildi. Oynadığın oyunu biliyorum, Tayger. Ötekiler belki bilmezler ama, bizim mayamız aynı. Yoksa unuttun mu?»

Güldüm. Biram bitmişti. Garson, bir duble daha isteyip istemediğimi sordu. İstemez gibilerden elimi salladım.

— «Unuttuğum bir şey yok.»

— «Öyleyse?»

— «O ufak tefek, garip arkadaşı düşünüyorum. Olup bitenlerde yerini ve rolünü çıkaramıyorum ama, gene de bu işe karışmıştı.»

Charlie, kimi kasdettiğimi hemen anlamıştı.»

— «Doug Hamilton mu?»

— «Vito Salvi, öteki iki kişiyle beraber onu da öldürdü. Hem de işkence yaparak. Bunun sebebini merak ediyorum.»

— «Salvi'ye sorabilirdin.»

— «Yaramdan akan kan döşemeyi kızıla boyarken mi?. Hayır, dostum. Böyle birşeyi göze alamazdım. Biraz daha geçse, baygın düşecektim ve Salvi beni temizlemek fırsatını bulacaktı.

Charlie Corbinet başını salladı: «Tabii, tabii.. Haa, bu işe adının karıştırılmadığını herhalde biliyorsun?.. Ölümleri, uygun düşecek bir hikâyeyle çerçevelemeye bakıyorlar.»

— «Gazeteleri okudum,» dedim.

— «Yapmış olduğun anlaşmanın şartlarından şikâyet edemezsin.»

Buruk, sıkıntılı bir tavırla: «Orası muhakkak,» diye söylendim. «Doğrusunu istersen, hazırladığım yatakta benimle bera-

ber uyuyacak olan birkaç kişi hiç de hoşuma gitmiyor.»

Masanın üzerine bir miktar para bırakıp kalktım.

— «Seni ararım, Charlie.»

— «Bekliyeceğim..»

Don Lavois, istemiş olduğum bilgiyle beraber, saat tam dokuzda Ernie Bentley'in laboratuarına gelecekti. Oraya kararlaştırılmış saatten biraz daha erken gittiğimde, Ernie'yi koca bir fincan kahvenin başına oturmuş buldum. Benim için de bir fincan hazırladı. Kahve koyu, rengi de siyaha yakındı.

Çıplak bir çalışma masasının yanına oturup, selofan bir ambalâj içindeki küçük, tuzlu bisküvileri önüme doğru sürdü.

— «Esaslı bir iş üzerindeymişsin diye duydum?»

— «Grady'nin direktiflerinde şartlar ve sınırlama var mı?»

Gözlerini kahve fincanından yüzüme kaldırdı.

— «Hiçbir şart ve sınırlama yok. Tam bir işbirliği istiyor. Londra ve Paris'teki yetkililere geçirdim direktifi. Gerekirse, onlar da kendi paylarına düşeni yapacaklar. Martin, lüzumu halinde çekilmesi için bankaya yüklü bir hesap açmış. Neresinden girişiyorsun işe?..»

— «Şu anda birşey söyliyemem. Don gelince, ilk adımı hangi yönde atacağımı kararlaştırırım.»

Saatime baktım. Hemen hemen dokuzdu. Aynı anda, merdivene açılan kapının üstündeki sinyal lâmbası da yanmıştı. Ernie, otomatik kilidi açacak olan düğmeye bastı.

Don Lavois iri yapılı, geniş omuzlu bir arkadaştı. Küçük fakat derin bir kesik izi, bir kaşını belirli şekilde yukarı doğru çekmişti. Çenesinin hemen altında, incecik beyaz bir çizgi gibi görünen ve ancak farkedilen başka bir yara izi vardı. Sınırın ötesinde aynı işde çalışırken, boğazını hedef tutarak sallanan bir ustura yapmıştı bu yarayı.

Sıcacık, içten bir gülümseyişle: «Merhaba arkadaşım,» dedi. «Gene görüştüğümüze memnun oldum.»

Elini kavrayıp kuvvetle sıktım.

— «İşin aslını öğrendikten sonra da bu fikrinin değişmiyeceğini umarım.»

Omuzlarını silkti. «Beraber çevirdiğimiz son dalgadan sonra, ne olsa oyun gelir. Bu işde kaç kişiyiz?»

— «Çok özel bir işbirliğiyle çalışacağız. Otur hele, kahve ister misin?»

— «Tabii.»

Kahveden başka herşeye benzeyen, kara, kıvamlı sıvıyı yudumlarken, ona durumu açıkladım. Bir yandan da, sözlerimin yaratacağı etkiyi kolluyordum yüzünden. Her zamanki gibi formundaydı. Yüzünün ifadesinde en ufak bir değişme olmamıştı. Sözlerimi bitirince, her şeyi eksiksizce anladığını belirten bir hareket yaptı başıyla. Gözlerindeki biraz donuk, buz kristallerine has ışıltı, meseleyi olduğu gibi kavradığını gösteriyordu. İşin önemini ve hedefe erişmekte başarısızlığa uğrarsak, bunun sonuçlarını bir anda kestirmişti.

Fincan yerine kullandığı dereceli cam kabı masaya bıraktı. Dudaklarının arasına bir sigara kıstırıp:

— «Zorlu iş, Tayger,» dedi.

— «Belâ desen de olur.»

— «Nereden başlamamı istiyorsun?»

— «Vito Salvi'nin geçtiği yollardan geçmelisin. Louis Agrounsky konusunda sıkı bir çalışma yaptığı muhakkak. Edindiği bilgi arasında, iz sürmemize yarayacak şeyler bulunabilir.»

Don, çakmış olduğu kibritin alevinin ötesinden şöyle bir baktı.

— «Doug Hamilton'u ve öteki iki kişiyi işkenceyle harcadığına göre, Salvi de pek fazla birşey bilmiyordu herhalde?»

— «Belki işi sağlama almak için öyle yaptı. Bildiklerinin doğruluğunu garantilemek istiyordu. Salvi kaşarlanmış bir profesyoneldi, ahbap. Evet, bütün fişler ortaya sürülmüştü ama, gene de bildiklerinin hepsini bana anlattığına emin değilim. Sakladığı birşeyler vardı mutlaka. Beni kolayına yola getiremiyeceğini biliyordu. Sırf bu yüzden, başka birine söyliyeceğinden fazlasını söyledi. Buna rağmen, karşı tarafın en iyi adamlarından biri olduğunu, oyunun hiç şaşmaz bazı kaideleri bulunduğunu unutmamak gerekir. Salvi gibi bir adam, durum ne olursa olsun, hasmının işine yüzde yüz yarayacak şeyleri açık etmezdi.»

— «Peki, Tayger, dediğin gibi olsun. Sonra?..»

— «Ben, işi Hamilton açısından ele alacağım. Nedense, bu bestede falsolu nota oymuş gibi geliyor bana. Yolunun üzerinde I.A.T.S.'den, ya da mahallî emniyet çevrelerinden kimseye rastlarsan, hemen bana bildir. Bir noktaya kadar, polisten ve Washington ajanlarından işbirliği sağlıyabiliriz. Fakat ortalığı bulandıracak kadar işe karışmalarını istemem.»

Don gülümsedi.

— «Güzel sarışınlara rastlamam ihtimali de var mı?»

— «Azraille toslaşmamağa bak sen.»

— «Sadece Panama'daki macerayı hatırladım.»

— «Ne olmuş yani?. Talih biraz gülmüştü, hepsi o kadar.»

Ernie Bentley, hoşnutsuzluk ifade eden bir bakışla bizi süzerek başını salladı.

— «Martin Grady bu konuşmanızı bir işitse, kendinizi birer dosya dolabının başında bulursunuz. Bir tarafınız hâlâ çocuk.»

Don gülümsüyordu: «Merak etme, Ernie, işbaşı yapınca, çocuk tarafımız da izci olup çıkar.»

— «Bir kadın tarafından kaç kere vuruldun?»

— «Bir kere.»

— «Daha fazla olduğunu söylemişlerdi.»

Don'un gülümseyişi genişledi.

— «Ötekiler görev esnasında değildi.»

Başıyla beni işaret edip: «Aynı soruyu ona da sorsana,» diye ekledi.

Saatime bakarak: «Kapa çeneni,» dedim. «Hemen işe başlıyoruz.»

Doug Hamilton, Manhattan'da dört odalı bir apartman dairesinde otururdu. Bu dairenin bulunduğu yapı, çevrenin beş yıl önceki halini bilen ve o görünüşünü sevenler için tam mânasiyle göze batan cinsten bir çelik, cam ve beton kitlesiydi. Beş yıl içinde şehir şaşırtıcı bir hızla değişmiş, insanlar, karışık, son derece hareketli, romantik duyguları, artistik düşünceleri çelik sertliği ve beton ağırlığiyle ezen dev yapılı bir ticaret ve endüstri örgüsünün mekanik figürleri olup çıkmıştı.

Don'un bana getirdiği şahsî dosyada, Hamilton'un, Belt-Aire Elektronik Şirketinin haftada iki yüz dolar aldığı görülüyordu. Başka anlaşmalar yaptığı firmalardan da yüzelli dolar geçmekteydi eline. Küçük fakat iyi iş yapan bürosu, 1946 yılının sonlarından beri faaliyet halindeydi. Bu konuda bana aykırı gelen tek şey, Doug Hamilton'un dairesinin bulunduğu apartmanda, bir buçuk odalı en küçük apartman dairesinin kirasının ayda üç yüz elli dolar olmasıydı. Onun dairesinin yıllık kira tutarı aşağı yukarı onbin dolardı.

Altı ay önce, Brooklyn'de aylığı elli dolar olan küçük bir apartman katında oturuyordu.

Kapıcı apartmanın bakım ve idaresiyle sorumlu olan memuru çağırdığından, adama herhangi bir açıklama yapmak zahmetine girmedim. Yaşlıca, aklıbaşında birine benziyordu. Görevi gereği, bana benzeyen çok kimseyle karşılaşmıştı. Görünüşteki benzerliğe aldanıp beni de polis sanmıştı zaten.

— «Apartmanın fotoğraflarını çektiler, her tarafı beyaz beyaz toza buladılar. En azından bir düzine polisle konuştum. Size de, onlara anlatmış olduklarımdan başka bir söyliyeceğim yok.»

Sabırlı sabırlı: «Eh,» dedim. «Bilirsiniz. Verilen işi yapmakla görevliyiz biz de.»

Başını salladı: «Orası öyle ama, görülecek ne kaldı ki? O daireye henüz kimse taşınmış değil. Birkaç aylık kirayı peşin ödemişti. Kimseyi rahatsız etmez, gürültülü partiler falan vermezdi. Kendisini severdim.»

— «Sevmeyenler de varmış.»

Adam, başının hareketiyle, kapıcıya yerine gidebileceğini belirtti. Sonra, yumuşak bir sesle:

— «Mesele nedir?» diye sordu. «Sadece öldüğünü biliyorum.»

— «Öldürüldü.»

— «Bunu tahmin etmiştim. Özel detektifti. Postalanmak için verdiği mektup zarflarında, bürosunun adı ve adresi yazılıydı. Nasıl oldu bu iş?»

— «Henüz kimse bilmiyor. Başından büyük işlere karıştığını sanıyoruz.»

— «Peki, apartman dairesini ne yapayım? Hemen hemen, yıl sonuna kadar olan kirayı peşin ödemişti.»

— «Apartmanın işlerine bakan avukata danışın,» dedim. «Şimdi yukarıya bir göz atmak istiyorum.»

Asansörden tarafı gösterdi: «Buyrun. Hâlâ açık kapısı. En üst kat.»

— «Teşekkürler.»

En üst kata ulaşınca, asansörün kapısı, kjalın nylon materyalden, desensiz bir halı döşeli, küçük bir hol görünüşündeki sahanlığa açılmıştı. Duvarlarda, tanınmamış fakat işinin ehli bir ressamın fırçasından çıkma panolar vardı. Apartmanın kapısı ardına kadar açık olup, havada yoğun bir tütün kokusu hissediliyordu.

Eşikte durup çevreme bakındım bir an. Daha önce gelen-

ler, elektrikleri kapamak zahmetine girmemişlerdi.

Burada birşeyler bulamıyacağımı biliyordum. Bir bakıma, herhangi birşey aradığım da yoktu. Bir işkence masasına bağlanarak, usta ve tecrübe sahibi eller tarafından hayatına son verilmiş, ölümünden önce kendisini hiç görmediğim bir şahsın, özel hayatının iç dekoruna yakından bakmak istemiştim sadece.

On dakika oradan oraya dolaştım. Dolapları, çekmeceleri karıştırdım. Gördüklerim, hayatında yeni bir dönem başlayan bir kimseye ait olabilirdi. Bir insanın, daha doğrusu onun durumunda bir adamın isteyebileceği herşeye sahipti ama, gene de pek fazla birşeyler yoktu. Don Lavois'nın toparladığı bilgi, Hamilton'un ölçülü, hattâ ekonomik bir hayat yaşadığını belirten teferruat, burada gördüklerime harfi harfine uyuyordu. Biri açılmış iki viski şişesi, iki takım elbise, yarım düzine gömlek, bu gömleklere uygun düşecek çoraplar, iç çamaşırı, vs.. Aylardır burada oturuyordu ama, eşyalarına bakılırsa, yeni *taşınmış hissine kapılıyordu insan.*

Parmak izi tesbiti için serpistirilmiş beyaz tozun kalıntıları, polisin titiz ve sistemli bir araştırma yaptığını göstermekteydi. Cinayet burada işlenmediği için, apartmanla fazla ilgilenmedikleri de bir gerçekti.

Oturma odasının bir köşesinde, gösterişsiz bir yazı masası, küçük bir dosya dolabı vardı. Dosya dolabının gözlerinde, karbon kâğıtlarından, tasarlanmış bazı çalışmalar üzerine notlardan, hesabına iş yaptığı birkaç firmanın dosyasından başka bir şey çıkmadı. Bel-Aire Elektronik Şirketinin dosyası da burada daydı. Alfabetik düzene göre şöylece karıştırdım. Sonra dosyayı yerine koyarak, çekmeceyi ittim. Anladığıma göre, Doug Hamilton, Belt-Aire Elektronik Şirketinin dosyasını tutarken fazla titiz davranmış, bazı şeyleri kâğıt üzerine dökmekten kaçınmıştı. Tabiî başka bir ihtimal daha mevcuttu. Bazı kimseler, Belt-Aire Elektronik Şirketinin dosyasıyla, bu dosyada bulunan şeylerle ilgilenmiş olabilirdi.

Aşağı inince, apartmanın bakım ve idaresiyle görevli o yaşlı adamın yanına uğradım.

— «Postayla gelecek şeyleri için size bir direktif verildi mi?»

— «Hayır. Kimse bahsetmedi bundan.»

— «Onun adına bir şey çıktı mı postadan?»

— «Bugünkü postadan çıkmadı.»

— «Mektup, paket, ne gelirse, bir kenarda muhafaza edin.»

— «Tabii,» dedi. «Söylediğiniz gibi yaparım. Apartmanı kilitlesem mi dersiniz?»

Omuzlarımı silktim.

— «Mahkeme, birkaç gün içinde karar alır. Nasıl davranmanız gerektiğini size de bildirirler elbet. Bu arada, apartman kapısını kilitleyin isterseniz.»

— «Kiraya vermek için..»

— «Durun bakalım, aceleniz ne?. Birkaç aylığı peşin ödemiş olduğunu söylediniz ya..»

Boş boş baktı, sonra önündeki kâğıtlara eğdi başını.

Dışarıya çıkıp, geçen bir taksiye el salladım. Belt-Aire Elektronik Şirketinin adresini verdim şoföre.

3. BÖLÜM

La Guardia ve Kennedy hava alanları arasında bulunan fabrika, yeni ve modern bir tesis olup sık ve kalın telörgülerle, silâhlı muhafızlardan devriye guruplarıyla sıkı bir korunma sistemine sahipti. Bütün bunlar ve güvenlik kontrolları boşuna değildi. Martin Grady firması, Stratosferdeki bir pireyi bile karşılayıp yoketme gücündeki yeni güdümlü füze tasarısını, bu kalın telörgülerin, devriye guruplarının gerisinde gerçekleştirmeye çalışıyordu.

Esas ofis binasına kabul edilip, kendisini saha idare âmiri Henry Stanton diye tanıtan zat-ı muhteremin karşısına çıkmadan önce, ana giriş kapısında onikji dakika bekletilmiştim.

Henry Stanton, masasının karşısındaki maroken kaplı sandalyeye oturmam için sinirli bir el hareketi yaptı.

— «Görünüşe bakılırsa, Mr. Grady'nin size büyük bir güveni var, Mr. Mann.»

Başımı salladım. İkram ettiği sigaranın ardından bir de çakmak uzatmıştı

— «Burada pek ziyaretçimiz olmaz.»

— «Öyle mi?.»

— «Çalışmalarımızın mahiyeti hakkında aşağı yukarı bir fikriniz vardır herhalde?»

— «Tamamen,» dedim.

Dudaklarını yaladı: «Evet, sizin için ne yapabilirim?»

— «Doug Hamilton'la ilgili meselenin ne kadarını biliyorsunuz?»

— «Sadece öldüğünden haberdar edildim. Fazla birşey bilmiyorum. Mr. Grady, büyük bir yetkiyle kendisi hesabına çalışan bir Şey Evet, bir adamı tarafından burada soruşturma yapılacağını ve gereken kolaylığı göstermemi söyledi.»

— «Daha önce gelen oldu mu?»

— «İlk gelen sizsiniz.»

— «Hamilton, buradaki personelin şahsî dosyalarını tutuyordu. O raporlar nerede?»

— «Özel kasalarımızda kilitli. Raporların birer kopyası da, Washington'daki yetkililere gönderilirdi. Projemizin herhangi bir bölümünde çalışan kimsenin, güvenlik bakımından gereken temiz durumda olmasına büyük titizlik gösterilir. İlgili büro tarafından yapılan soruşturma sonuçları, Washington'daki çevreler tarafınca da onaylanır.»

— «O dosyaları görmek isterim.»

— «Projede çok fazla sayıda kimsenin çalıştığını..»

Devam etmesine meydan bırakmadan: «Sadece. Hamilton tarafından hazırlanan raporlara bakacağım.»

— «O zaman, iş biraz daha kolaylaşıyor.»

Stanton, dış büroya bağlı düofonun düğmesine bastı. «Mis Hays, lütfen gelir misiniz?»

Sekreteri, klâsik ekolden, elli yaşlarında, kırlaşmış saçlarını topuz halinde başının arkasında toplamış bir kadındı. Stanton beni tanıtıncaya kadar, gözünün ucuyla olsun benden tarafa bakmadı.

— «Size Mr. Mann'ı tanıtayım, Mis Hays. Kendisi, Mr. Grady'nin özel temsilcisi olarak burada bulunuyor. Lütfen Mis Hunt'ın ofisine götürün ve personel dosyalarımıza bakacağını bildirin.»

— «Başüstüne, efendim. Böyle buyurun, Mr. Mann.»

Stanton, bana bakarak: «Başka bir isteğiniz var mı?» diye sordu.

— «Bir şey gerekirse bildiririm. Bir de, buralarda serbestçe dolaşmamı sağlayın lütfen. Çevremde başkalarını istemem. I.A.T.S.'den Hal Randolph'u tanır mısınız?»

Kaşları hafifçe yukarıya kalkmıştı: «Hem de çok iyi tanırım.»

— «Olağanüstü bir durumda, kendi işe karışabilir. Gidelim, Mis Hays.»

Dış büroda yanımıza bir güvenlik memuru katıldı. Daha doğrusu, beş adım gerimizden geliyordu.

Yumuşak, gözü rahatsız etmiyecek şekilde aydınlatılmış, havalandırma sistemi olan 80-90 metrelik bir koridor boyunca yürüdükten sonra, üzerinde «CAMILLE HUNT - ÖZEL» yazılı bir kapının önünde durduk.

Kılavuzum duvardaki bir düğmeye bastıktan sonra kapıyı itti, güvenlik memuru dışarda kalmıştı.

Mis Hays'ın söyledikleri, bir masanın ardında oturan sek-

reter aracılığıyla, üzerinde «ÖZEL» yazılı bir kapının ötesindeki kişiye iletilmişti. Mis Hays, benden hiç hoşlanmadığını, buna rağmen saygı göstermek zorunluğunda olduğunu belirten donuk, küçük bir baş hareketiyle beni selâmladı ve ayrıldı. Bu arada, başını sürgün bir kraliçe gibi dikleştirmiş, yüzünde, çevredeki baygın, güzel kokudan hoşnutsuzluğunu belirten bir ifade yer almıştı.

Fazla beklemedim. Masanın üzerindeki dahilî telefon çalmış, kısaca konuşan kalın çerçeveli gözlüklü sekreter:

— «Girebilirsiniz,» demişti.

Camille Hunt işini biliyordu doğrusu. Personel müdürü olduğundan, önüne çıkacak işe alınmış kimseleri tartıp biçmek için, esaslı bir düzen kurmuştu. Burası sadece bir ofis değil, kamuflâjlı bir kumanda odasıydı. Çevrenin bu görünüşüne bakılırsa, Camille Hunt da bir komutan gibi davranıyordu.

Koyu tonda yeşil baylı duvarlar, hava kuvvetlerinde kullanılan her modelde uçak resmini taşıyan büyük, renkli tablolarla dekore edilmişti. Perdeleri inik pencereler ve hesaplı bir şekilde yerleştirilmiş lâmbalar, masanın ardında birinin oturup oturmadığını belirtmiyecek düzendeydi. Nitekim, bütün bu düzeni hazırlayan kimse, masanın ardında oturmuyordu. Sol tarafta, daha ötede bir yerde oturmuş, içeriye giren herhangi bir şahsın yüzündeki tepkiyi rahatça farkedebileceği bir açıdan kapıyı kolluyordu.

Bir bacağını ötekinin üzerine atmıştı. Çenesi bir eline dayalı, tırnaklarının cilâsı dudaklarının rengiyle uyuşacak bir kızıllıktaydı. Gözleri yıldızsız bir geceyarısı kadar siyah olup aynı tonda siyah saçları, elbisesinin yumuşak kıvrımlarına kadar omuzlarına dökülmüştü. Yüzünün ve vücudunun güzelliğini farketmek için bu görünüşü yeterliydi.

— «Merhaba, örümcek,» dedim.

— «Merhaba, sinek,» diyerek gülümsedi.

— «Ama bu sinek kaçıp kurtulmasını bilen cinsten.»

— «Bekliyordum zaten. Mr. Grady bahsetmişti, beni hayalkırıklığına uğratmadığınız için memnunum.»

— «Ömrümde kimseyi hayal kırıklığına uğartmamışımdır.»

— «Işıkları söndürmeme bir itirazınız var mı?»

— «Sizi böyle görmek hoştu.»

— «Aynı şeyi, resimlerden de yapabilirsiniz.»

— «Sapık zevkler bana göre değil,» dedim. «Buraya gelsenize.»

Yürüyüşünü seyretmek, bir bale gösterisini seyretmekten farksızdı. Her hareketi kıvrak, alabildiğine tahrik edici, bütün kadınlığı şahsında temsil ediyormuşcasına dişiceydi.

Karşımda durdu, gözleri gözlerimde: «1 numara demek sizsiniz?» diye sordu.

— «Martin Grady neler söyledi?»

— «Şimdi, bir bakıma beni ikâz etmiş olduğunu anlıyorum.»

Arkalığı yüksek ve düz bir sandalyeyi çekmiş, masanın ardındaki yerine oturmuştu.

— «Beni de işe alır mısınız?»

— «Hangi işe?.. Hareme muhafız olarak mı?»

Sırıttım: «Grady, burada böyle bir yer olduğundan bahsetmemişti.»

— «Bir insanın ne işe yaradığını yüzünden okurum, benim görevim de bu.»

— «Eh,» dedim. «Sizi yanıltmazdım. Söylediğiniz iş için bir sürü bonservis gösterebilirim.»

— «Bundan şüphem yok. Fakat buraya gelişinizin sebebi başka şey olsa gerek?»

Oturduğum sandalyede arkama yaslandım: «Doug Hamilton, personel hakkında raporlar tutarmış. Bunlar size geçti mi?»

— «Evet, hepsi. Onların geçmişini, daha önceki işverenlerini, yakınlarını, malî durumlarını soruşturup incelerdi. İşe uygun olup olmadıklarını ve şahsiyetleriyle ilgilenmek de bana düşüyor.»

— «Anlıyorum. O dosyaları görebilir miyim?»

Gülümsedi.

— «Telefonu lütfederseniz..»

Telefonu masanın kenarına, onun önüne doğru sürdüm. Belden yukarısına nazlı bir bükülüş veren bir hareketle ahizeyi aldı.

— «Linda, kasadan A—20 bölümünü getirir misin, lûtfen.»

— «Bu dosyaları gören başkası..»

Başını kaldırdı. Sözümü tamamlamama fırsat kalmaksızın: «Hiçkimse,» dedi. «Hiçkimse, Mr...»

— «Adım Tayger.. Bizim ihtiyar, o adı uygun görmüş.»

Devam etti: «Raporların bir kopyası da Washington'a gön-

derilir, Mr. Tayger. Oradan itiraz edilmezse, ben de uygun bulursam, söz konusu kimse işe alınır.»

İçeri giren sekreter, getirmiş olduğu dosyayı masanın üzerine bırakıp, hiçbir şey söylemeksizin odadan çıktı. Dosyayı alarak içindekileri şöyle bir karıştırdım. Hamilton'un evinde gördüğüm dosyadan daha kalındı. Bunun sebebi, Hamilton'un şahsî dosyasındaki kopyaların pelür kâğıdına yazılmış olmasıydı belki de. Buradaki orijinal raporlar, özel basılmış kâğıtlara yazılıydı. Hepsi de numaralanmış olup, dosyadaki kırk sekiz kişiye ait rapor vardı.

— «Bu raporların hepsi, ne kadarlık bir zamanın işi?»

— «Üç yıllık. Bunlar, sadece Hamilton'un kendisinin yazdığı raporlar.»

— «Görünüşe bakılırsa, pek fazla birşey yapmamış.»

— «Mr. Grady, herkese, yaptığı işin karşılığından fazla para verir. Onun iş politikası da bu.»

— «Evet, biliyorum.»

— «Hamilton'un raporları, işin genişlemesi devrine rastlıyor. Tarihleri not edecek olursanız, personel kadrosunun, dört ay önce zirveye ulaştığını göreceksiniz. O tarihten beri hiç değişmedi. Halihazırdaki kadro, ihtiyacımızı olduğu gibi karşılamaktadır. İlerisi için bir şey söylenemez tabii.»

Dosyadaki isim ve adreslere bakıyordum. Bana âşina gelen hiçbir şeye rastlamamıştım.

— «Hamilton bazı kimseler hakkında olumsuz rapor vermiş miydi?»

— «Aşağı yukarı buradakilerin üçte biri hakkında. Bu raporlara konu olan kimselerin geçmişinde, güvenlik meselesiyle ilgisiz çeşitli suçlar vardı. Bazılarının da, uygunsuz davranışları veya uygunsuz kimselerle ilişkileri belirtilmişti.»

— «Bunlar arasında işten çıkarılanlar kaç kişi?»

— «Hiçbiri işten çıkarılmadı. Bir kısmı, Mr. Grady'nin isteğiyle başka iş yerlerine tâyin edildi. Sistemimizin, güvenilir personel bulmak bakımından son derece tatmin edici olduğunu söyliyebilirim.»

Dudaklarımı çarpıtan bir gülümseyişle: «Buna şüphe yok, dedim. «Peki, Hamilton'un raporlarına göre temiz oldukları halde, sonradan işten çıkarılanlar var mı.?»

— «Sadece birkaç kişi. Onlar da, teknik yetersizlik ve kalitesizlik yönünden çıkarıldılar. Bunlardan birinin, Mr. Hamil-

ton'a düşmanlık beslediğini mi düşünüyorsunuz?»

Dosyayı bırakıp arkaya yaslandım.

— «Hamilton onlar için 'temiz' rapor verdiğine göre, söz konusu düşmanlığı size karşı duymaları gerekirdi. Öyle değil mi?»

Başını sallıyarak: «Doğru,» dedi.

— «Şöyle esaslı bir şekilde gözden geçirmek için bu dosyayı beraberimde alacağım. Sizce bir mahzur var mı?»

— «Buyrun alın. Yalnız dikkat etmenizi istiyeceğim.»

— «Burada çalışanların alfabetik bir listesi var mı?»

— «Tabii.»

— «Görebilir miyim?»

— «Sağ tarafınızda, en üst çekmede.»

Ayağımı iliştirmiş olduğum yeri işaretle:

— «Uzanıp açabilmeniz için ayağınızı indirmeniz şart.»

Aralanmış dudaklarının arasından, ışıltılı beyaz dişlerinin keskin uçlarını görebiliyordum. Gözleri de gülüyordu şimdi.

Çekmeyi açıp, «A» dosyasına Louis Agrounsky'nin adına rastlar mıyım diye baktım. Fakat yoktu.

— «Size yardım edebilir miyim?»

— «Teşekkürler, sırf meraktan baktım.»

Çekmeyi iterek ayağa kalktım.

— «Dosyayı da götürüyorum.»

Camille Hunt, başının küçük bir hareketiyle saçlarını geriye doğru savurdu.

— «Mahrem bilgi olduğunu unutmazsınız herhalde?»

— «Siz de, aynı kimse hesabına çalıştığımızı unutmayın. Yakında iade ederim size.»

İkimiz de ayakta duruyorduk. Gariptir ama, bu kadar uzun boylu olduğunu daha önce farketmemiştim. Yüzünün ifadesinden, kışkırtma oyununu hâlâ sürdürdüğünü ve zayıf tarafımı, nereden açık vereceğimi kolladığını sezinlemiştim.

Duvarda asılı büyük boyda, sereserpe uzanmış kapak kızının resmine bir göz attım. Aralarındaki benzerlik insanı şaşırtabilirdi.

— «Bir gün resminizi yapmak isterdim.»

Gözlerini bakışımın yönüne çevirdi: «Oo, böyle bir kabiliyetiniz de mi var..?»

— «Hayır. Hiç yok ama, eğlenceli bir şey olurdu. Fırça yerine tüy kullanırdım.»

Gözlerinin dış kenarlarında incecik, ancak farkedilebilecek kırışıklıklar belirmişti.

— «Denemeğe değer sanıyorum.»

— «Sinirleri gevşetirmiş diyorlar.»

— «Gene de şüpheli.»

— «Denemeden kestirip atmayın,» dedim ve kapıya yaklaşıp açtım. Silâhlı güvenlik memuru dışarda bekliyordu.

— «Hoşça kal, örümcek.»

— «Güle güle, sinek,» diye karşılık verdi. «Aklına estiği zaman ağa gelebilirsin...»

Doug Hamilton'un bürosu, Lexington Avenue'deydi. Burada, kendisinden daha az yetkileri olan ortağı James Miller, iki sekreter, bir de müracaat memuru vardı.

Newark 'Kontrol Gurubu'ndan Virgil Adams daha önce telefon etmiş, Martin Grady'nin temsilcisi sıfatiyle, Belt-Aire personelinin dosyalarına bir göz atacağımı bildirmişti. Hamilton'un özel sekreteri, olayın tesirinden hâlâ sıyrılamamıştı besbelli. Beni iç ofise alarak dosya dolabını açtı ve Belt-Aire'e ait dosyayı çıkardı.

En ufak teferruatı da gözden kaçırmaksızın, sayfa sayfa bir karşılaştırma yaptım. Fabrikanın personel kısmından aldığım dosyadan tek satır farkı yoktu.

Sekreter kıza: «Benden önce kimse gelmiş miydi?» diye sordum.

— «Evet.. Polisten bazı kimseler geldi. Bir de, Federal bürodan Mr. Randolph adında bir şahıs. Bu dosyaya da baktılar.»

— «Dosyadan alınan bir şey var mı?»

— «Hiçbir şey alınmadı. Sayfa numaralarından da anlıyabilirsiniz bunu. Neye baktıklarını bilmiyordum, kendilerine söyliyebileceğim birşey de yoktu.»

Dosyayı kapadım. «Çoktan beri mi buradasınız?»

— «Beş yıl oluyor, Mr. Mann.»

— «Şu halde, Hamilton'un Belt-Aire'le anlaşmasını hatırlarsınız?»

— «Bütün kontratları ben hazırladım.»

— «Raporları da siz mi daktilo ettiniz?»

— «Evet, hepsini.»

— «Hamilton, soruşturmalarına ait notları muhafaza ederdi herhalde?»

— «Tabiî. Fakat bu cins mahrem konularda, raporların daktiloya çekilmesinden sonra, notlar ortadan kaldırılırdı. Onun için, o notlardan hiçbirinin kalmış olabileceğini sanmıyorum.»

— «Kendisinin daktiloyla yazdığı rapor olmadı mı hiç?»

— «Birkaç raporu daktiloda bizzat yazdığını hatırlıyorum. Ofisin çok sıkışık olduğu bir zamana rastlamış, bu işi kendisi yapmıştı.»

— «Hangi raporlar olduğunu hatırlıyor musunuz?»

— «Korkarım ki hayır. Size yardım edebilmek isterdim. Fakat raporların tape edilmesi, alışageldiğimiz günlük işlerdendir. Yüzlerce rapor olduğunu da düşünürseniz..»

— «Anlıyorum. Bir sorum daha var. Hamilton kirası hayli yüksek olan yeni bir apartmana taşınmıştı. Bunu karşılayabileceği paranın kaynağını biliyor musunuz?»

Bir an duraladı, sonra: «Mr. Hamilton bekârdı,» dedi. «Aşırı masrafları olmadığı için, parasını bir kenara koyabiliyordu. Banka hesabını biliyorum. Bana kalırsa, bir bakıma.. Bir değişiklik yapmak istemişti hayatında.»

— «Pahalı bir değişiklik doğrusu. Belirli bir kadınla ilgisi var mıydı?»

Hafifçe kızarmıştı. Gözlerini indirdi.

— «Hayır. Sanmıyorum. Evlenmeği düşünen, o tip bir adam değildi.»

Gözlerini tekrar kaldırdığı zaman, bakışında o klâsik, sık sık rastlanan hikâyeyi açığa veren bir ifade yakalamıştım. Patronuna tutulan sekreter kız hikâyesi. Şehirde birçok işyerinin çatısı altında, aynı küçük ve fazla derinliği olmayan trajedi sürüp gidiyordu.

— «Acı şey,» dedim.

Aklımdan geçenleri anlamıştı, omuzlarını silkerek:

— «Hayat,» diye karşılık verdi.

— «Büronun çalışmaları devam ediyor mu?»

— «Mr. Miller işi ele alacak. Mr. Hamilton'un orta-batı'da bir kız kardeşi var. Vasiyetnamedeki şartlara göre, mirasçı o.. Halen, Mr. Hamilton'un avukatı tarafından haberdar edilmiş durumda.»

— «Eh, yardımınıza teşekkürler. Herhangi bir şeye ihtiyacım olursa, tekrar rahatsız ederim.»

— «Her zaman yardıma hazırım.»

— «Vaktiniz olursa, Hamilton'un kendisinin tape ettiği ra-

porları arayıp bulmağa, ayırmağa çalışırsanız...»

— «Çalışırım. Fakat bulabileceğime dair kesin söz veremem.»

— «Gene de bir ümit,» dedim.

Hangi yönde adım atsam çıkmaza giriyordum. Dört kişi ölmüş, dünyayı allak bullak edecek bir sırrı elinde tutan adam ortadan kaybolmuştu. Buna karşılık, karanlığa incecik bir ışık çizgisi düşürmek için aralanacak bir kapı, sonu belirsiz de olsa, herhangi bir yola sapılacağını gösteren en küçük bir işaret yoktu.

Belki de, Doug Hamilton'un ölümü sadece talihsiz bir tesadüfün sonucuydu. Vito Salvi'nin dünyasına budalalığa yakın bir dikkatsizlik ve ihtiyatsızlıkla adım atması sebep olmuştu bu ölüme. Evindeki boş dosyanın da bir mânası olmayabilirdi. Belt—Aire Elektronik Şirketi'yle ilgili bazı notları, dosyadan kendisinin almış olması da muhtemeldi.

Şapkamı alıp eve gitmek üzere, uğultusu zaman zaman kükreme halini alan New York caddesine çıkmış, boş bir taksi avlamak için geçen on dakika zarfından fikrimi değiştirmiştim. Yarım saat sonra, Charlie Corbinet'nin apartmanındaydım.

Asansör onun katında durduğu an, apartman dairesinin kapısını açmıştı bile.

— «İçki..?»

— «Uzun boylu olmasın. Gece henüz başlıyor.»

İçki bardağını elime tutuşturdu ve geçip karşıma oturdu.

— «Bir şeyler buladildin mi?»

Söylenecek ne varsa ortaya döktüm. Ayağa kalkmış, sinirli bir sabırsızlıkla ve düşünceli bir yüzle, odayı adımlıyordu. Sonunda:

— «Louis Agrounsky'nin geçtiği yol boyunca geri döndük, diye söze başladı. «Kıt'alararası Balistik Füzeler» alârm sisteminde çalıştığı tarihe kadar. Araştırma ve soruşturmaları iki gurup yapıyordu. Guruplardan biri halden geçmişe, öteki geçmişten bugüne yürüdü. Agrounsky için vaktiyle güvenlik kontrolu yapılmış olduğundan geçmişe dönmek zor olmadı.»

— «Sonuç..?»

— «Adam. pastörize süt kadar temiz. En ufak bir suç kaydı yok, uygunsuz kimselerle yakınlığı olmamış, kapı gibi bonservisleri var. Politikayla da ilgisiz. Altı çizilecek tek husus, bir zamanlar okuduğu kolej direktörünün söyledikleri. Agrounsky,

son yıl, aşırı çalışmadan ileri gelen bir sinir krizi geçirmiş. O sıra kendisini tedavi eden doktor ölmüş ama, kayıtlarını bulduk. Bu kayıtlara göre Louis Agrounsky, iki haftalık bir tedaviden sonra okula dönmüş.»

— «Bu, bazı şeylerin başlangıcı olabilir.»

— «Öyle. Bu durum daha önceden bilinseydi, alârm sistemi projesinde görevlendirilmezdi herhalde.»

— «Rahatsızlığı önemli miymiş? Sonraları bunu kasitli olarak gizlediğini belirten delil var mı?»

— «Hayır. Bir akıl hastalığı falan olmadığından, kolej idaresi, mezuniyet belgesine kayıt düşmeğe bile lüzum görmemiş. Aşırı derecede çalışan, seçkin öğrencilerde yaygın bir şekilde rastlanırmış bu tür sinir yorgunluklarına.»

— «Peki, ortadan kaybolması nasıl oluyor?»

— «Alârm sistemi projesinden sonra, 2 numaralı uzay projesine geçmiş. Hatırlarsan, teknik güçlükler giderilmeden ve başarılı fırlatış yapılmadan önce bazı aksaklıklar ortaya çıkmıştı. Yeni tip itme güç kaynağı üzerinde bir hafta çalışan Agrounsky, bu arada pek önemli olmayan bir otomobil kazası geçirmiş. Hastahane raporlarında, bazı lokal berelerden, bir ayak başparmağının kırılmış olduğundan ve sırttaki bir ârızadan bahsediliyor. O ara, Florida'da Eau Gallie'de satın almış olduğu bir evde oturuyormuş. Bankada da yirmibin dolar parası bulunduğunu öğrendik. Herhalde sırtındaki rahatsızlık sebebiyle yeni bir işte çalışmayacağını belirtmiş. Bütün bağlar işte burada kopuyor.»

— «Özel hayatı?»

— «Sadece birkaç arkadaşı varmış. Anlaşıldığına göre, yalnızlığı seçen biri.. Arada, o da çok ender olarak, kasabaya alışverişe inermiş. Bankanın veznedarı, devamlı olarak büyük miktarda para çektiğini söylüyor. Bu durum, alışkanlıklarına ve hayat düzenine aykırı düşüyorsa da, herhangi bir araştırma konusu olmamış. Sonra hesabını tamamen kapatmış, evini aynı projede çalışan bir mühendise satmış ve gökyüzüne çekilircesine kaybolmuş ortadan.»

— «İşin içine karışan herhangi bir kadın?»

— «Yok,» dedi. «İçki içmez, kumar oynamazmış.»

— «Herkesin kötü bir alışkanlığı, şu ya da bu tutkusu vardır.»

— «Agrounsky'nin yokmuş işte. Hiç olmazsa, bizim bulup

ortaya çıkarabildiğimiz birşey yok.»

— «Onun gibi kimseler ortadan kaybolmaz.»

Charlie döndü, içkisinden bir yudum aldı.

— «Evini möbleli olarak satmış, iki valizle beş yıllık Ford arabasına binerek uzaklaşmış. Arabayı bir ay sonra Güney Karolina'da Myrtle Beach'de bir otomobil komisyoncusuna sattığını öğrendik. Buhndan ötesi meçhûl.»

— «Parasız kalsa, çalışması, hiç değilse yardım sandıklarına başvurması gerekirdi.»

— «Sosyal sigorta hiç ödeme yapmamış. Bütün yardım sandıklarının bordrolarına baktık. Ülkedeki her hastane ve cezaevinden soruldu. Sonuç sıfır. Pasaport bürolarında kaydı yok. Kanada veya Meksika'ya geçmemiş olduğunu da biliyoruz.»

Kendisine yeni bir içki hazırlarken:

— «Hal Randolph, ölmüş olduğuna inanıyor,» diye ekledi.

— «Öyle olsa, Vito Salvi onu aramazdı.»

— «Biliyorum. Ben de öldüğünü sanmıyorum zaten. Ya sen ne düşünüyorsun, Tayger?»

— «Senin düşündüğünü,» dedim. «Sebebini bilemem ama, ansızın, bizim için pek hoş olmayan bir karar vermiş. İş işten geçmeden onu bulmazsak, bu kararın sonucuna da katlanmak zorundayız.»

— «Hâlâ onu nasıl bulacağını bildiğini mi düşünüyorsun?»

— «Öyle yapmam gerekir. Sovyetler onun peşine en iyi adamlarından birini salmış olduklarına göre, şimdi ikinci en iyi adamlarını da aynı işle görevlendirececkler. Bana kalırsa, Vito Salvi bizden çok ilerdeydi. İki adamımız tarafından takip edildiğini farkettiği an hedefine iyice yaklaşmıştı. Hamilton'un işe nerede karıştığını, adamlarınızın Agrounsky'nin yeri ve durumu hakkında nekadar şey öğrenmiş olduklarını bilemem tabiî.»

— «Hemen hemen hiç. Salvi'yi aramalarının sebebi de buydu zaten. Son raporlarında, pek önemli mevkide olmayan bir Sovyet ateşesiyle yapılan temastan bahseriyorlardı. Onların kanaatına göre, söz konusu ataşe, buradaki ajanlar para ulaştırılmasında aracılık ediyordu. Bu ataşeyle ilgili olarak verdikleri eşkâl, Salvi'ye uymaktaydı. Ondan sonra, işin bombası patlayıncaya kadar hiçbir haber alamadık kendilerinden.»

— «Yanılmıyorsam, Randolph da Salvi'nin peşindeydi.»

Charlie başını salladı: «Evet ama, onların eline geçen de

hava. Salvi, kolayına takip edilemiyecek kadar kurt bir profesyoneldi.»

Bardağımı masaya bırakarak bir sigara yaktım.

— «Agrounsky hikâyesinde parmağımı takabileceğim bir ilmik var. Küçük de olsa, çekiştirilebilecek bir ilmik.»

— «Onunla ilgili olup da incelemeyi ihmal ettiğimiz bir tek nokta yok, Tayger.»

— «Farketmez. Ben, içimden geldiği gibi davranmayı düşünüyorum.»

— «Öyleyse bildiğini yap. Belt-Aire'de çalışmış olduğunu, işe bu noktadan el atmayı düşünerek bir yere varacağını sanmıyorum.»

— «Gene de bir deneyeceğim.»

— «Zamanın bizim için çok kıymetli olduğunu unutma.»

— «Unutur muyum hiç?»

Yerimden kalktım.

— «Bana ihtiyacın olursa Salem'den bulabilirsiniz,» dedim. «Adım, T. Martin. Agrounsky'nin elinizdeki en son fotografını istiyorum.»

— «İ'ekâlâ. Talihin açık olsun, Tayger.»

— «Eyvallah. Arasıra, hepimizin talihe ihtiyacı olur.»

Ernie Bentley, içinde fotograflar ve Newark 'Kontrol Gurubu' ile temasa geçmemi bildiren bir not bulunan zarfı masanın üzerine bırakmıştı..

Holdeki bir telefon hücresinden, Newark 'Kontrol Gurubu'nu aradım.

Telefona cevap veren Virgil Adams'a tanıtma kodumu söyledim.

— «Londra'dan aradılar, Tayger,» dedi. «Moskova, Salvi'nin yerine bir başkasını görevlendirmiş.»

— «Hızlı çalışıyorlar, değil mi?»

— «Henüz pozitif teşhis yapılamamış. Kaynaklarımız, Paris'teki elçilikten öğrenmiş durumu. Bildiğimiz tek şey ajanın buraya yeni gönderilmeyip, daha önceden burada olduğu. Bu kadarını öğrenebilmek bile büyük şans eseri.»

— «Paranın açamıyacağı kapı yoktur, derler.»

Virgil: «Kapının arkasında bir şeyler olması şartı ile,» dedi. «64'deki Sokolov ve Butenko duruşmasından beri, memlekette, yüksek yetkileri haiz birkaç kişinin faaliyet halinde ol-

duğunu biliyoruz. Okyanus ötesinde de, ilgi çekici bazı gelişmeler var. Bonn'da bulunan ve Kremlin'in büyük stratejik plânlamacısı olan bazı kimseler, memleketlerine çağrılmış. Üst kademedeki toplantının, burada dönenlerle ilgili olduğunu sanıyoruz.»

— «Anlaşılan iyi para dökmüşsünüz?»

— «Grady işe yarar bir ipucu veren kimse için yirmibeş bin dolar vaadetti. Gerekirse daha da arttıracak. Bunu ilgililere duyurduk ama, birşey sağlıyabileceğimize pek güvenim yok. Açıkçası, sonunda gene bütün iş sana kalıyor ahbap.»

— «Teşekkürler.»

— «Yanına kimseyi ister misin?»

— «Şimdilik Don Lavois yeter.»

— «Sen bilirsin, Tayger. Hua, aklıma gelmişken söyliyeyim. İlgi çekecek bir haber daha.»

— «Neymiş o haber?» diye sordum.

— «Prag'dan öğrendiğimize göre, senin postuna biçilen bedel iyice yükselmiş. Halen «A» listesinin başındaymışsın.»

— «Ne kadar değer biçmişler acaba?»

Virgil, hattın öbür ucundan güldü: «Karadeniz kıyısında bir villâ, yeni bir Zil araba satın almağa ve bir düzine uşak tutmağa yetecek bir fiat. Politik bakımdan sağlayacağı durum da cabası.»

— «Vay vay,» dedim. «Davran da, bu para yabancıya gitmesin bari.»

Ahizeyi yerine bırakmadan önce:

— «Tatilimi Florida'da geçirmeyi tercih ederim,» diye karşılık verdi.

Telefonu kapadığım zaman gülümsemekten kendimi alamadım. Günün birinde Virgil'e göstermek istediğim birşey vardı. Kendisi bilmiyordu ama, Marcus Pietri'yi öbür dünyaya postaladıktan sonra cebinden aldığım defterde, Virgil de «A» listesinde kayıtlı görünüyordu.

Odamda, Ernie Bentley'in getirmiş olduğu fotoğraflardan geri göndereceklerimi, bir zarfa koyup mühürledim. Telefonda Dan Lavois'yı aradım sonra.

— «Salvi'yle ilgili garip birşey öğrendim, Tayger,» dedi.

— «Söyle de, biz de öğrenelim.»

— «Federal ajanların ziyaretinden sonra, Salvi'nin apartman katına ben de uğradım. Banyoya gelinceye kadar, ilgi çe-

kici bir şey ilişmedi gözüme. Tuvaletin rezervuarında, su geçirmez plâstik bir mahfaza içinde yüz gram kadar eroin vardı.»

... «Vay canına.. Salvi'nin o tarakta bezi olduğunu hiç sanmazdım!»

— «Hikâyeye yeni bir renk katıyor, değil mi?»

— «Hem de nasıl. Otopsi raporuna bir göz atmam şart oldu. Daha önceki kiracıdan kalmış olmasın sakın..?»

— «İmkânsız. Plâstik mahfazanın yeni olduğu besbelli.»

— «Tozu ne yaptın?»

— «Bulduğum yere bıraktım.»

— «Alâ. Bir şeyler öğrenebildin mi bari?»

— «Konu-komşunun söylediğine göre, Salvi'yi hiç tanıyan yok.. Ortalıkta görünmemiş zaten. Apartmanı telefon konuşmasıyla tutmuş, kirayı peşin olarak ödemiş. Fakat bu eroini belirli bir kaynaktan sağlamış olmalı. Bütün mesele, o kaynağı bulmakta..»

— «Hemen Ernie'yle temasa geç. Uyuşturucu madde satan ve sağlayan kimselere ait en son listeyi versin. Newark 'Kontrol Gurubu'yla irtibatı da kaybetme.»

— «Tamam. Gerekirse direk olarak seni arıyabilir miyim?»

— «Mümkün olduğu kadar az. Kendini kolla, Don. Karşı taraf, oyuna yeni bir eleman sokmuş.»

— «Duydum, fakat peşinde oldukları kimse ben değilim.»

Ahizeyi yerine bırakıp, pencere kenarında oturdum. Gecenin lâciverdini benekleyen ışıklara bakarken garip bir tedirginlik hissediyordum. Kaçıp-kovalamaca, hattâ ölüm oyunu benim için yeni birşey değildi. Sık sık tavşan rolüne çıkmış, tazıların kızgın, yakıcı soluğunu ensemde, ölüm-kalım koşusunun sebep olduğu kuruluğu ağzımda hissetmiştim. Gelgelelim, tavşan her seferinde yakayı sıyırmıştı.

Bu sefer bana tedirginlik veren tazılar değildi. Pencereden seyrettiğim ışıklardan milyon kere fazla bir aydınlık sonucu gökyüzüne doğru şekilleneceğini düşündüğüm dev bir mantardı.

Yerimden kalkıp kapıyı içerden kilitledim, zinciri taktım. Belt-Aire Şirketinde çalışan personele ait alfabetik listeyi alarak yatağa uzandım. Bazı sayfaların sonunda, 'devamlı değilse bile, içkiden hoşlanır', ya da 'hafif tertip kâğıt oyunlarına düşkün' gibi notlar yazılıydı. Listedeki isimler halen şirketin bor-

drolarında da bulunduğuna göre, o bir-iki satırlık kısa notlar, iş durumlarına tesir etmemişti.

Hamilton'un, soruşturma işinin büyük bir kısmını, yılın ilk altı ayı içinde yaptığı anlaşılıyordu. Kâğıtların sol alt köşesinde daktiloyla yazılmış tarihlerden belliydi bu.

Bir saat sonra, kâğıtları bırakmış, emniyeti açık, 45 lik elimin erişebileceği bir yerde, derin bir uykuya terketmiştim kendimi.

4. BÖLÜM

I.A.T.S.'de çalışan kimseler, işlerini iyi yapıyorlardı doğrusu. Göstermelik bir şekilde disiplin düşkünü, geometrik denecek kadar kırtasiyeci olabilirlerdi ama, iş bakımından herhangi birşey söylenemezdi onlar için.

Vito Salvi'nin otopsi raporunu tetkik etmek için müracaatımdan yarım saat sonra, Hal Randolph ve tayfası beni bekliyordu. Yüzlerinden birşey okumak imkânsızdı. Antiseptik kokan ofis odasında yanıma gelen Randolph:

— «Anlat bakalım, Tayger,» dedi.

Öteki iki kişi de yabancım değildi. Salvi'yi öldürdüğüm zaman Randolph'la beraber oraya gelen adamlardı.

Omuzlarımı silktim: «Özel bir sebep yok. Onu öldüren ben değil miyim, otopsi raporuna bir bakmak istedim.»

— «Komediyi bırak, Tayger. Söyle hadi.»

— «Raporu görmeden önce birşey söyleyemem.»

Randolph, ufak tefek adama bakarak başını salladı. Az sonra, klipsle birbirine tutturulmuş iki kâğıda yazılı rapor elimdeydi.

Vito Salvi, 45 kalibrelik bir tabanca kurşunuyla ölmüştü. Muhtelif yerlerindeki diğer yara-bereler, ölümüne doğrudan doğruya tesir etmiş değildi. Vücudunda ayrıca üç kurşun yarası, birkaç da bıçak yarası izi bulunmuştu. Midesinde başlangıç halinde bir ülser, sağ gözünde ilk safhalarında bir katarakt mevcuttu. Bazı belirtiler, muhtemelen bir frengi tedavisi görmüş olduğunu açıklamaktaydı. Son yemeğinin Şili soslu ve sığır etiyle pişirilmiş mısır olduğu, midesindeki kalıntıların tahlilinden anlaşılmıştı.

Raporu ufak tefek adama geri verdim. Çekmeceye koyduktan sonra, soran gözlerle bana baktı:

— «Hepsi bu kadar mı?»

— «Hepsi bu kadar,» dedim.

Randolph: «Bırak oyunu, Tayger,» diye söylendi. «Bir şey saklamağa kalkışma. Burası okul bahçesi değil.»

Yüzünün keskin çizgileri gergindi. Ona bakarken, hayatımda ilk defa olarak kendisinden hoşlandığımı düşündüm.

— «Aradığın ne?»

Oturmakta olduğum masanın kenarından kalktım.

— «Uyuşturucu madde alışkanlığı izleri.»

— «Nereden aklına geldi bu?»

— «Üç kişiye işkence yaparak öldürmesi belirli bir sebepten mi, yoksa uyuşturucu madde alışkanlığının bir sonucu mu diye merak etmiştim.»

— «Öyle şeyler kullanmazdı.»

— «Bunu ben de öğrendim şimdi.»

Öteki iki kişiden bir dosya dolabına yaslanmış duran:

— «Kancadan çabuk kurtuluyorsun, Tayger,» dedi.

— «Pratik meselesi. Bu konuda hayli tecrübem var da, ondan.»

— «Fakat bizimle yok.»

— «Sizinle de oldu sayılır. Kesin bir cevap istiyorsanız, bütün ihtimalleri araştırdığımı farzedin.»

— «Aynı şeyi biz de düşünmüştük. Hem senden önce. Benim sorduğum bunu niçin şimdi ortaya attığın?»

Bir sigara yaktım, odanın öte tarafına doğru bakarak:

— «Uyuşturucu madde işi büyük bir alışveriş konusudur,» dedim. «Bunu sağlayanlar ve aracılık edenler, bazan kurban durumuna da düşerler. Herhangi bir ipucu aramıyor muyuz? Pek ihtimal vermesem de, emin olmak istemiştim. Bu açıklamam yetmiyorsa, kendi kendinize başka bir sebep bulmağa bakın. İki paralık özel bir detektif yerine konulmak, yerli yersiz üzerime varmanız, canımı sıkmağa başladı. Temsilcilerinizle işbirliği halinde olduğumu, yetkili resmî bir durumum bulunduğunu da aklınızdan çıkarmayın. Tepem atarsa, benim de ortaya dökeceğim bazı numaralar var.»

Randolph'un gözleri, iki buz parçacığı gibi katı kâtı işıldıyordu.

— «Böyle bir şeye kalkışma, Tayger.»

— «Bunu daha önce yaptım, gerekirse tekrar yapmaktan kaçınmam. Ayaklarıma köstek olmaktan, ikidebir harp divanı mavalı okumaktan vazgeçin artık.»

On saniye kadar, ağır, sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra:

— «Salvi'nin apartmanında, banyoyu iyice araştırın,» diye devam ettim. «Bilhassa rezervuara baksınlar. Bunu başlangıçta

söyliyecektim ama, nezaketle sormadınız.»

Hal Randolph'un yüzündeki gerginlik silinmişti. Sırıttım:

— «Seni hergele!» diye söylendi dişlerinin arasından.

— «Herkes hakkında aynı şeyi söyliyecek bir sürü insan vardır. Daha fazla konuşmak birşeye yaramıyacaktı. Öğrenmek istediğimi öğrenmiştim nasıl olsa.»

Dışarıya çıkınca, bir köşede durup Randolph ve ötekilerin telâşla siyah bir arabaya binmelerini gözledim. Biraz ötedeki eczahaneye girerek, Charlie Corbinet'ye telefon ettim sonra. Mahallî polis ve hazine ajanlarıyla, uyuşturucu maddeler konusunda bazı temaslara girişmişti. Hal Randolph ve ekibinden tam bir işbirliği beklemem saflık olurdu. Oyunu kendi hesaplarına oynıyacaklardı.

Charlie: «Louis Agrounsky'nin eldeki son fotoğrafını bir saat önce oteline gönderdim,» dedi.

— «Teşekkürler Charlie.»

— «Ender fotograf çektiren biriymiş.. İhtiyacın olur diye, teferruatlı eşkâlini de ekledim yanına.»

— «Mükemmel. Şimdi gidip alırım. Alârm sisteminden bir haber var mı?»

— «Uzman teknisyenler bütün sistemi inceliyorlar. Agrounsky çapında bir bilim adamının işi üstünkörü bir tetkik sonucu anlaşılamaz. Bizimkilere göre, son kontrol durumu hariç, kazara ya da kasitli olarak ateşleme imkânlarını ortadan kaldıracak bir düzine kadar pozitif düğüm noktası mevcutmuş. Gene de kesin birşey söylenemez tabiî. Agrounsky bambaşka bir yoldan gitmiş olabilir. Bu arada birşey daha öğrendik.»

Hiçbir şey söylemeksizin, devam etmesini bekledim.

— «Louis Agrounsky'e yakın olan bazı kimseler, mesai saatleri dışında, yıllardan beri belirli bir konuda özel çalışmalar yaptığını söylediler. Transistörlerde gerçekleştirildiği gibi, elektronik unsurları da azamî ölçüde küçültmek için çalışıyormuş. 21 inçlik bir TV cihazını bir saat çalıştıracak son derece küçük bir devre yapmayı başarmış nitekim. Bu çalışmalarını kimseye açıklamamış, denemeleriyle ilgili notları olup olmadığını bilmiyoruz ama, böyle birşeye rastlamadık.»

— «Lânet olsun!» diye söylendim.

Charlie: «Evet,» dedi. «Ne düşündüğünü anlıyorum. Uzaktan kontrol sistemi olarak çalışabilen böyle bir elemanın saklanması ne kadar kolaysa, aranıp bulunması da o nisbette zor.»

— «Tek çâre, bütün alârm sisteminin sökülüp dağıtılması.»

— «Bunu göze alamayız, Tayger. Agrounsky'nin mutlaka bulunması lâzım.»

— «Öyle. Bahsettiğin çalışmalarını bilen yakını kimmiş?»

— «Claude Boster adında bir teknisyen. Halen Cape'de çalışıyor. Evi, Florida'da Eau Gallie'de. Fakat sana söylediğimden fazlasını bilmiyor o da. Agrounsky'nin notlarını arıyoruz ama, pek ümidim yok. her halde beraberinde almıştır.»

— «Peki, Charlie, teşekkürler.»

Yirmi dakika sonra oteldeydim. Charlie Corbinet'nin göndermiş olduğu zarfı açmış, Louis Agrounsky'nin fotografına bakıyordum. Ufak, ince yapılı, saçları başını kısmen çıplak bırakacak şekilde dökülmüş, elli yaşlarında gösteren, bakışı görünüşüne hiç uymayacak kadar canlı, dudakları incecik bir çizgi gibi gergin bir adamdı. Fotografı cebime sokuşturup otelden çıktım.

Bir taksiyle Belt-Aire Elektronik Şirketine giderken, «Bir tek adam» diye düşünüyordum. «Ufak tefek bir adam, dünyanın yarınını ellerinin arasında tutuyor. Louis Agrounsky adında, yalnız ve seçkin bir bilim adamı.. Öğrencilik yıllarında, aşırı çalışmadan ileri gelen bir sinir yorgunluğu geçirmiş. Bu cins rahatsızlıklar, çok derin yaralar gibi hiç bilinmeyen izler bırakır. Başka türlü söylemek gerekirse, Louis Agrounsky, geçmişindeki sarsıcı bir yaranın izlerini taşıyan bir deha idi. Dünyanın, problemlerine mekanik çözüm yolları aradığı bir devrede, zehirli bir çiçek açar gibi, eski yarasının verdiği fikri tedirginlik yeniden belirmişti. Dünyanın devamını, ya da mahvolmasını sağlayacak kontrol kudretinin, Cumhurbaşkanı ve Nato'nun başından başka bir kişinin de elinde bulunması gerektiği düşüncesine kapılmıştı. Bu konuda kendisinin de söz sahibi olmasını istiyordu. Bunu, çarpılan dehâsının imkânlarıyla sağlayacaktı. Nitekim öyle yapmıştı. Sistemi kurmuş ve ancak kendisinin çekebileceği tetiği, o çapraşık elektronik örgünün kimbilir neresine yerleştirmişti?..»

Evet, nereye?.

Taksiden inip kapıya yürüdüm. Buradaki muhafız, beni tanıdığını belirten bir baş hareketi yaptı. Kimlik belgemi kontrol etti, telefonla ana ofise haber verdi. Beni karşılamağa Henry Stanton'un kendisi geldi. Ofisine girdiğimizde, ilk karşılaşma-

mızdaki kadar sinirli görünmüyordu. Bu sinirlilik, kişiliğinin bir parçasıydı belki de.

— «İşlerin yolunda gittiğini ümit ederim. Bir içki alır mıydınız?»

— «Hayır, teşekkürler. Camille Hunt'ı görmek istiyorum.»

— «Tabii. Şimdi telefon eder..»

— «Yerini biliyorum,» dedim.

— «Fakat geçiş için..»

— «Gereken belgeyi verin. Yanımda dadı taşımaktan hoşlanmam.»

Stanton birşey söylemeksizin arkasına yaslandı. Gözlerinin kenarlarında kırışıklar belirmişti. Canının sıkıldığı, nezaket oyunu oynamaktan bıktığı anlaşılıyordu.»

— «Sizi zorladığımı düşünüyorsanız, bir telefon etmem yeter,» diye devam ettim. «Kendi bakımınızdan haklı olabilirsiniz ama kılı kırk yaran şekilcilikten hiç hazetmem. Nezaket oyunundan ben de sizin kadar bıktım. Şimdi söylediğimi yapın, yoksa neler yapabileceğimi ispat edeceğim.»

Çok geçmeden, mavi renkli serbest geçiş kartını ceketimin yakasına iliklemiştim.

— «Niyetim sadece,» derken, devam etmesine meydan bırakmadım.

— «Niyetinizi biliyorum, Mr. Stanton. Aslında aynı şey için çalışıyoruz.»

Bu tipleri iyi tanırdım. 42'de fabrikalara girmiş, bombaların zarflarını perçinlemişlerdi. Çevrelerinde gözlerine ilişen «SUSMAK DÜŞMANA KARŞI SİLÂHTIR» veya «İKİ KELİME BİR TANKERİ BATIRABİLİR» gibi cümlelere, kutsal kitabın buyrukları gözüyle bakarlardı. Kısa boylu ve zayıf, iri yapılı, kuvvetli olabilirlerdi. Değişmeyen, ortak yönleri, «klâsik yurttaşlık okulu» na mensup olmalarıydı. Radikal görüşlerin, aşırı liberalizm budalalığının at oynattığı çağımızda, böyle kimselere eskisi kadar sık rastlanmıyordu.

Gönlünü almak istercesine, gülümseyerek göz kırptım ve ofisten çıktım. Yakamdaki mavi kart, dışarda bekleyen muhafızın kuyruk olmasını önlemişti. Üzerinde CAMİLLE HUNT — PERSONEL yazılı kapıya ulaşan koridor boyunca hızlı adımlarla yürüdüm.

Sekreter, geldiğimi içeriye haber vermek için telefona davrandı. Fakat fırsat vermeksizin, telefona uzanan elini ittim.

Martin Grady'nin kendi imzasını taşıyan kimlik belgemi çıkarırken, kılıfındaki 45. liği görebilmesini de sağlamıştım. Hafifçe yanağını okşadım.

— «Gidip makyajını tazelemeğe engel olan ne var?. O arada, ben de işimi bitirmiş olurum.»

Ayağa kalktı. Biraz şaşkın, fakat durumu son derece ilgi çekici bulmuş gibiydi. Daha sonra, kantinde meslekdaşlarıyla dedikodusunu yapacağı bir konu geçmişti eline.

Dışarda hiçkimse olmadığını bilerek Camille Hunt'la karşı karşıya gelmek gerçekten zevkli bir şeydi. Daha ötesi, insanı bayağı heyecanlandırıyordu.

Masa lâmbasından düşen parçalı ışıkla aydınlanmış yüzünü kaldırdı. Göğüslerinin dolgunluğunu büsbütün belirten, beline enli yeşil kemer bağlı sarı bir entari vardı üzerinde.

— «Merhaba, örümcek.»

Gözlerini ışıktan korumak ister gibi bir elini kaldırdı. Bu hareketi yaparken, aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapamıştım. Gülümsedi.

— «Merhaba, sinek. Hayli zaman oldu görüşmeyeli.»

— «Sadece bir gün,» dedim.

— «Gene de fazla. Benim bildiğim sinekler, ağa düşmek için bu kadar beklemez.»

— «Bildiğin sineklerden değilim ben.»

— «Hangi cinstensin acaba?»

— «Ağı parçalayıp, örümceği yiyen cinsinden.»

Arkasına yaslandı. Gülümseyişi daha yayılarak:

— «Ooo!» dedi.

— «Aklına utandırıcı şeyler gelmesin.»

— «Söyleyen sensin.»

— «Ama, kasdettiğim aklına gelen şey değildi.»

Oturmam için sandalyeyi işaret etti.

— «Anladım, fakat inanmıyorum.»

Getirmiş olduğum zarfı masanın üzerine bıraktım.

— «Gelişimin sebebi değilse bile, bahanem bu. Kasanıza koyabilirsiniz. İşim bitince, kopyaları da ortadan kaldırırım.»

— «Bir faydası oldu mu bari?»

— «Pek fazla değil.. Personeli ne derece tanırsın?»

— «Aşağı yukarı hepsini, Mr. Mann.»

— «Yayger,» dedim. «Unutma bebek..»

— «Bundan sonra unutmayacağıma emin olabilirsin.»

— «Bu şahsı burada görmüş müydün hiç?»

Louis Agrounsky'nin fotoğrafını önüne doğru sürdüm. Dikkatle baktı.

— «Bu adamın burada çalışmadığını söyliyebiilrim.»

— «Gözünden kaçması ihtimali?..»

Başını salladı: «Hayır. Söylediğim gibi, burada çalışmadığına eminim. Üstelik, adamlarımızın parmak izleri alınır ve Washington'a gönderilip dosyalanır.»

Fotoğrafı masaya bırakarak devam etti:

— «Doğrusunu söylemek gerekirse, pek özelliği olan bir tip değil. İki—üç kişi arasında bile farkedilmez. Nereden ve nasıl bilmiyorum ama, bana âşina geldi.»

Midemde bir burkulmayla öne doğru eğildim.

— «Biraz gayret etsen.»

— «İşimizdeki son gelişme dönemi başlangıcında, aşağı yukarı birkaç yüz kişiyle konuştuk. Bunların arasından seçtiklerim, Mr. Hamilton'un çalışmalarına konu oldu. Son seçme de, onun raporları ve şahsi görüşüm esas tutularak yapıldı. Bu adamı, müracaat eden kimseler arasından hatırlar gibiyim.»

Tekrar arkama yaslandım.

— «Orijinal müracaat formları sizde mi?»

— «Hayır. Fakat konuşmalarımla ilgi çekici, işe yararlı olabileceklerini düşündüğüm kimseler için notlar tutardım.»

— «Notlar burada mı?»

— «Evde. Fakat pek yararlı olacağını sanmıyorum. Çünkü müracaat edenlerin adı yerine, numaralar verirdim.»

— «Gene de bir kere denemeğe değer.

— «Kim bu adam, Tayger?»

— «Louis Agrounsky.»

— «Adı hiç âşina gelmiyor. Halbuki kuvvetli bir hafızam olduğunu söylerler. Peki, bu kadar önem vermenin sebebi ne?»

— «Bu ülkedeki herkesin ölümüne sebep olabilecek kudreti elinde bulunduruyor.»

Ayağa kalktım.

— «Hemen gidelim tatlım,» diye devam ettim. «Kaybedecek bir dakikamız bile yok.»

Camille Hunt cevap vermedi. Öylece yüzüme bakıyordu. Gene tek kelime söylemeksizin. yerinden kalktı. Mantosunu ve çantasını aldı. Ofisten beraber çıktık. Kapıda serbest giriş kartımı iade ettim. Otomobili, fabrikaya ait özel park sahasındaydı.

Eve gidinceye kadar, hemen hiç konuşmadık. Evi, Central Park'ın doğu tarafındaydı. Kapıcı arabayla meşgul olurken, siyah elbisesinde parlak bir sıra düğme olan yardımcısı da bize asansörün kapısını açmıştı.

Camille'in altıncı kattaki dairesi caddeye bakıyordu. Mantosunu ihmalkâr bir hareketle bir sandalyenin arkalığına bıraktı. Duvara gömme barın kapağını açtı.

— «Beklerken, kendine bir içki hazırlayıver.»

Viski ve bira karışımı iki bardak hazırlayıp, içine bol miktarda buz attım. Camille'in dönmesi gecikmemişti. Siyah bir etekle, vücudunun üst kısmına yapışmış hissini veren siyah bir kazak giymişti. Elindeki kâğıtları masanın üzerine, önüme bıraktı.

— «İşte bahsettiğim notlar. Fiziki özelliklerini, konuşmamız sırasındaki cevaplarını ve tepkilerini yazmıştım. İşine yararsa memnun olurum.»

Notlara göz gezdirdim .Son derece objektif bir şekilde kaleme alınmıştı bunlar. Gözlerinin gördüğünü, kulaklarının işittiğini olduğu gibi kâğıtlara geçirmişti. Seslerinin tonuna, başlarının biçimine kadar hiçbir şeyi ihmal etmemişti bu arada. Ne yazık ki, içlerinden hiçbiri Louis Agrounsky'e uymuyordu.

Bütün notları incelemem bir saat aldı. Camille hiç konuşmuyor, içkim bittikçe yeniliyordu. Son kâğıdı da kenara bırakıp arkama yaslandım, gözlerim yarı kapalı:

— «Başka bir çıkmaza sapmışım,» dedim. «Buradan da bir yere ulaşamadık.»

— «Çok müteessirim.»

— «Senin kabahatin değil ki, bebek.»

— «Anlatabileceğin bir şey mi?»

— «Hayır.»

—« Belt—Aire'le ilgili mi?»

—« Kesin olarak birşey söyliyemem. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, Doug Hamilton'un ölümüyle ilgili bir mesele. Daha doğrusu, Hamilton'un ölümü de bu işle ilgili. Onu iyi tanırmıydın?»

— «Şahsen, hayır. Merkez bürosu tarafından, işe alınmıştı. İşbirliği yaptığımız oldu ama, kendisi hakkında hemen hiçbir şey bilmiyorum. İki defa beraber yemek yedik, Dosyaların düzenlenmesinde kendisine yardım ettim. Hepsi o kadar.. Şahsen

sıradan bir adamdı benim için. Fakat iş konusunda diyecek yoktu.»

— «Gene de bir hatâ yaptı. Büyük bir hatâ.»

Yerinden kalkan Camille, bardaklarımızı aldı. Yeniden içki koydu onlara. Gelip, benim oturduğum kanapenin kol dayanacak yerine ilişti. Bardağımı elime tutuşturarak:

— «Gazeteler, bir kaza sonucu öldüğünü yazdı,» dedi.. «İki detektif tarafından sorguya çekildim. Son derece kibar, fakat Mr. Hamilton hakkında bildimlerimin hepsini öğrenmeğe kararlı kimselerdi.»

— «Sonra?»

— «Bildiğim kadarı ile, sorularını cevaplandırmağa çalıştım. Sen, onlardan da kararlı görünüyorsun. Hamilton'a ne oldu, Tayger?»

— «Öldürüldü, şekerim. Nasıl öldürüldüğünü biliyorum ama niçin öldürüldüğü bence meçhul.»

— «Ya bu Louis Agrounsky?»

Omuzlarımı silktim:

— «Elimizde bir isim. Hepsi o kadar. Bildiklerimiz de onunla noktalanıyor zaten, ötesi yok.»

— «Mütecssirim,» dedi.

— «Neden?»

Parfümü, durgun gecenin koynundaki çiçekler kadar yumuşak bir kokuyla içimi gıcıklıyordu. Parmaklarını yüzümde değdirdi. Dudaklarının şakağıma dokunduğunu hissettim.

— «Çünkü seni tekrar göremiyeceğim.»

— «Örümcek sinekten korkuyor mu yoksa?»

— «Onu ağıma düşürmek için vakit olmayacak.»

Parmaklarım, saçlarının yumuşak çilesine gömülmüştü. Yüzünü yüzümün yakınına getirdim.

— «Düşüremezdin zaten. Şimdiye kadar bütün ağları parçalamışımdır.»

— Kıyasıya bir mücadele olacaktı.»

— «Öyle mi dersin?»

Gülümsedi.

— «Gerçekte, hayır. Sonunda sen kazanacaktın.»

— «Daima ben kazanırım, bebek.»

Dudakları ışıltılı ve nemli bir pembelikte, son derece kışkırtıcı, hatta davet ediciydi. Dudaklarımla dudaklarına dokundum. Elinden düşen bardak zayıf bir sesle parçalara ayrıldı.

Yumuşak, çok yavaş, nazlı bir hareketle, kanapenin kenarından kucağıma kaydı. Ellerimin altında vücudunun gerildiğini, adaleli kıvrımlarının kasıldığını hissediyordum. Soluğu yakıcı ve baygın, sesi bir fısıltıdan farksızdı. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine baktığımda, buğulu bir yakarış okudum orada.

— «Tayger.. Şimdi.. Lütfen..»

Camille Hunt, son derece güzel ve arzularının çağrısına doludizgin koşan dişi bir hayvandı. Gerçek kişiliğini kıliflayan medeniyetin örtüsünden, kendi elleriyle ellerinin telâşlı fakat yumuşak hareketleriyle sıyrıldı.

İpekli saten kadar pürüzsüz ve gergin teni güneşle esmerleşmiş, bikinisinin kordelâ bandları, bu esmerliğe ensiz, beyaz çizgiler çekmişti. Memelerinin ve kalçalarının ölçülü, dipdiri dolgunluğu, karnının yumuşak kavislerle şekillenen çukuru, incecik belinin kıvrılışı, büyük simballerin çarpmasıyla çakan ışıltılar gibi gözlerimi kamaştırmıştı. Onu yanıma, kanapenin üzerine çektim.

Ve birden zaman kavramı silindi. Sadece vahşî, kızgın bir arzunun kısa soluyuşları, iç çekmeler, kesin başarının belirtisi, düzensiz mırıltılar ve herşeyin sonuna, sınırsız bir zevkin kat kat derinliklerine doğru açılan bir paraşüt gibi alçalan bir inleyiş vardı...

Saatime baktım. Uyandı. Kucaklayışımın heran çözülebileceğini hissetmenin kızgınlığını sezinledim halinden. Dışarda gün geceye dönmüş, geçen arabaların ışıkları, pencerelerde kızıl parıntılarla belirip kayboluyordu.

— «Camille..»

Kollarımın arasında döndü. Sesi derinden ve yumuşacıktı.

— «Evet, Tayger.»

— «Gitmem gerekiyor, bebeğim.»

— «Gitme.»

— «Başka çarem yok.

Gözlerini açtı. Gülümsedi.

— «Ağım pek kuvvetli değil galiba?»

— «Bilâkis çok kuvvetli.»

Parmaklarıyla dudaklarımı okşadı.

— «Biliyorum. Gene gelecek misin?»

— «Aleve koşan bir pervane gibi..»

Giyinmem fazla vakit almadı. Yatak odasında bulduğum bir battaniyeyi üstüne örttüm.

— «İşine koş,» dedi.

Gülümseyerek gözlerini yumdu...

Bir gün, Ernie Bentley'in ne zaman uyduğunu öğrenmeğe çalışacağım. Evde onu bekleyen bir karısı vardı ama, evine uğradığı yoktu sanki. Deney tüplerinin içinde olanlar, mikroskopunun altında gördükleri, oradan ayrılmasına fırsat bırakmama cesina onu büyülüyordu besbelli. Dünyanın herhangi bir köşesindeki en büyük endüstri tesisi, onu istediği şartlarla kabul etmeğe hazırdı. Fakat o, Martin Grady'nin kendisine verdiği lâboratuarı, istediği gibi denemeler yapmak hakkına tercih etmişti.

Elinde Louis Agrounsky'nin fotoğrafının kopyalarıyla, karanlık odadan çıkarak, beni karşıladı.

— «Kopyaları Newark'a ve diğer merkezlere göndereceğim» dedi. Gözlüğünü başının arkasına doğru itip:

— «Don Lavois ile temasa geçtin mi?» diye sordu.

— «Hayır».

— «Öyleyse hemen kendisini ara. Uyuşturucu maddeler piyasasında, büyük bir satışla ilgili birşeyler öğrenmiş.»

Hemen telefona yöneldim. Don'un otelini aradım. Odasını bağladılar ama, kimse cevap vermiyordu. Ahizeyi yerine bıraktım.

— «Otelinde yok. Dinle Ernie, ben eve gidip üstümü değiştireceğim. Don arayacak olursa, beni evde bulur.»

— «Pekâlâ dostum, kendine dikkat et».

Bana verdiği yeni fotoğrafları cebime sokuşturdum ve fırladım. On dakika sonra duş faslını tamamlamış, giyinmiş, tekrar Don Lavois'yı arıyordum telefonda. Müracaat, henüz dönmemiş olduğunu söyledi. Gelince, hemen T. Martin'i araması için bir mesaj bıraktım.

Şimdi, herşey zamana bağlanıyordu. Atacağım yeni adım ne olmalıydı? Hangi yönde yürüyecektim?. Kafam çatlarcasına düşünüyordum. Vito Salvi'nin, Washington'a bağlı olarak çalışan iki kişiyi öldürmesi için sebep vardı ama, Hamilton'u niçin öldürmüştü? Neden işkence yapmıştı ona?.

Cesedlerin durumunu gayet iyi hatırlıyordum. İçlerinde en

çok Hamilton'a işkence yapılmış olduğu belliydi. Hamilton, bu işe tesadüfen karışmış olamazdı. Adres defterini eline geçirmişti. Ve Salvinin nerede olduğunu biliyordu.

Saate bir kere daha baktığım zaman, ona yirmi vardı. Şapkamı alıp aşağıya indim. Müracaat'a Don için bir mesaj bıraktım. Benden önce gelirse, oturup beklemesini yazmıştım. Anahtarı da almadım yanıma. Ayrıca, müracaat'taki memura da sıkısıkı tenbih ettim. Don gelince, anahtarı ona verecekti.

Bir taksiye binerek Hamilton'un apartmanına gittim. Apartımanın idaresiyle görevli memur, beni tanımakta güçlük çekmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse tekrar gördüğünden memnun olmuşa da benzemiyordu. Fakat bir polis olduğumu düşünerek, bunu belli etmek de istemiyordu.

— «Evet,» dedi. «Arzunuz?»

— «Sizi son gördüğümden bu yana, postadan Hamilton için bir şeyler çıktı mı?»

— «Gelen bazı şeyler var,»

— «Onları görmek isterim.»

— «Postahaneye iade edilmeyecek mi?»

— «Tabii edilecek,» dedim. «Yalnız, gönderenlerin adreslerini tesbit etmen şart.»

— «Masanın üzerindeydiler.»

Birlikte hole çıktık. Biraz sonra, elime beş zarf tutuşturmuş tu. Bunlardan üçü faturaydı. Ötekilere baktım, Reklâm şirketlerinin dalgalarıydı, başka bir şey değil.

— «Hepsi bu kadar mı?»

— «Buraya fazla birşey gelmezdi zaten. Bürosu olduğunu unutmayın.»

— «Biliyorum ama, gene de bir kontrol edelim dedik».

— «Bunları geri göndereyim mi?»

Omuzlarımı silktim. «Birkaç gün tutun, daha iyi.»

— «Bana göre hava hoş. Birkaç aylığı peşin ödediğine göre, halen kiracımız sayılır.»

— «Ben gittikten sonra onu arayan oldu mu?»

— «Kimse aramadı. Zaten ziyaretçisi gelmezdi. Gelen olsa mutlaka farkederdik.»

— «Garip şey», dedim.

Başını salladı.

— «Kendi de garip bir adamdı zaten».

Dikkatle yüzüne baktım.

— «Niçin böyle düşünüyorsunuz?»

— «Belirli bir sebebi yok. Bir defasında, kendi adresine bir mektup yazmıştı. Hiç unutmam. Ölümünden bir hafta önceydi».

Öne doğru eğildim. Aralanmış bir kapının önünde hissediyordum kendimi. Tabii kapının birden kavanıvermesi ihtimali de vardı.

— «Mektubu nereye göndermişti?»

— «Hatırladığım tek şey, kendi adına yazmış olması. Postalamam için bana vermişti. Zarfın üzerinde adresini okudum.»

— «Adres nereşiydi?»

Bu sefer, o omuzlarını silkti.

— «Söyledim ya, bilmiyorum.»

— «Kendi bürosuna olmasın?»

— «Bunca zaman sonra, kimse hatırlayamaz. Size hatırladığım kadarını söyledim, müsaadenizle, yapmam gereken işler var».

Bana bakışında, polisin her cinsinden hoşlanmayan kimselere has ifade vardı.

SONUNDA, KÜÇÜK, BELİRSİZ DE OLSA BİR ŞEY BULMUŞTUM.

Caddeye çıkınca, yolumun üzerindeki ilk telefonlu mağazaya daldım. Charlie Corbinet'yi aradım. Çok geçmeden, hattın öbür başından sesi duyuldu:

— «Evet?»

— «Tayger konuşuyor, Charlie.»

Sesi biraz daha canlı bir ton almıştı.

— «Haber istiyorsan, yeni bir şey yok. Guruplardan biri, Filâdelfiya'ya kadar uzanan yanlış bir izin peşine düşmüş. Sonunda birşey çıkmadı tabii».

— «Beni dinle,» dedim. «Posta müdürüyle temasa geçin hemen. Çevredeki posta kutularından çıkanlara bir göz atsınlar. Doug Hamilton. kendi adına bir mektup postalamış. Önemli bir şey olduğu muhakkak Bulunduğu yerde, yakınında tutmak istemiyordu herhalde?»

— «Nereden öğrendin bunu?»

— «Oturduğu apartmanın idaresiyle sorumlu şahıs söyledi. Belki de birşey çıkmaz, fakat şansımızı deneyelim bir kere.»

— «Elbet,» dedi. «Uzun sürmez zaten. Birkaç saat sonra beni tekrar ara.»

— «Tamam» diyerek, ahizeyi yerine bıraktım .

Sabahtan beri birşey yememiştim. Otele dönmeden önce, yolumun üzerindeki «Mavi Kurdele» lokantasına uğradım .Tavşan yahnisiyle en iyi cinsinden kırmızı şarap içtim.

Otele döndüğümde, müracaat yerindeki memur gülümsedi. Ayrılırken verdiğim bir doların tesiriydi bu.

— «Arkadaşınız yukarda sizi bekliyor, Mr. Martin. Söylemiş olduğunuz gibi, anahtarı kendisine verdim.»

— «Teşekkürler,»

Asansörle çıkarken yalnızdım. Yumuşak koridor halısı üzerinde hızlı adımlarla yürüdüm. Oda kapısının önündeydim çok geçmeden. İçerden televizyon cihazının boğuk sesi işitiliyordu.. Kapıya vurdum, hem de hızlı hızlı. Birkaç defa vurmama rağmen, davranıp kapıyı açan olmadı.

Bu işi hiç beğenmemiştim. İçimden gelen birşey işlerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Ceketimin önünü açtım. 45. lik elimdeydi. Kapı tokmağını şöyle çevirince, kapı açılıverdi.

İşlerin yolunda gitmediğini anlamam için bu kadar yeterdi. Benim tanıdığım Don Lavois, açık bir kapıya sırtını dönüp oturmazdı hiçbir zaman.

Tabancanın namlusunun ucuyla, kapının kanadını araladım. Hol aydınlıktı. Tehlikeyi göze almak istemiyordum ama, başka çare yoktu. Elimdeki tabanca, en ufak bir ses, en küçük bir hareket gelen tarafa çevrilmeğe hazırdı.

Fakat bütün bunlar boşunaydı. İçerde ne ses çıkaracak, ne de hareket edebilecek kimse yoktu. Gözlerinin arasından ufak kalibreli bir tabanca kurşunuyla vurulmuş Don Lavois, kurşunun kendisini devirdiği yerde yatıyordu. Gelenin ben olduğunu sanarak kapıyı açmış ve kurşunu iki gözünün arasına yemişti..

5. BÖLÜM

Ceketi, televizyon cihazının karşısındaki sandalyenin üzerindeydi. Cüzdanına baktım. Üç tane yüzlük, iki tane ellilik, bir de beş dolar vardı.

Cinayet sebebi hırsızlık değildi yani. Önemli birşey öğrenmiş, bunu bana iletmek istemişti. Vito Salvi'nin apartmanında uyuşturucu madde bulundurmasının sebebini, belki de bunu sağlayan şahsın kim olduğunu öğrenmişti. Karışıksız, saf cinsinden yüz gram eroin binlerce dolar ederdi. Üstelik, bu kadar mal veren kimse bir ayak satıcısı olamazdı. Tedbirli davranacağı, gerekirse cinayet de dahil, herşeyi göze alacağı muhakkaktı.

Don Lavois, öğrendiği şeyin heyecanıyla, açık verdiğini hiç düşünmemişti herhalde?. Tabancası hâlâ kılıfındaydı.

Müracaat'daki memur, istediğim bilgiyi vermeğe hazırdı... Bana yardım etmekten memnuniyet duyacaktı. Evet, arkadaşım anahtarı aldığı zaman çevrede birkaç kişi daha vardı. Ne yazık ki şu anda onları hatırlıyamıyordu. Ona teşekkür ederek, tekrar yukarı çıktım.

Newark «Kontrol Gurubu», telefon zilinin ilk çalışında cevap verdi. Virgil Adams'a herşeyi anlattım. Teyp cihazını çalıştırdığından, söylediklerimi banda aldığından hiç şüphem yoktu. Sözlerimi bitirince:

— «Cesedi gözden geçirdin mi?» diye sordu.

— «Hayır. Bu işi polis yapar. Cesede el sürülmesinden hoşlanmazlar, bilirsin.»

— «Gene de bir bak. Bilhassa kurşunla ilgilen.»

— «Ayrılma», diyerek, ahizeyi masanın üzerine bıraktım.

Cesedin yanında diz çöküp, yaraya daha iyi bakmak için başını çevirdim. Arka tarafta, kurşunun giriş yerinden daha büyük olmayan ikinci bir delik vardı. Cesedin pozisyonuna, kurşunun girip çıktığı deliklerin durumlarına göre yön kestirdim. Karşı duvara doğru bakınca, pencerenin iç pervazında kurşunun saplanmış olduğu yeri gördüm.

Biraz sonra, tekrar Virgil'le konuşuyordum.

— «Yüksek hızlı, muhtemelen 22 lik, çelik kovanlı bir kurşun.

— «Tıpıtıpına uyuyor, Tayger.»

— «Açık konuş, neden bahsediyorsun?»

— «Üç yıl önce Kanada'dan kaçan Niger Hoppes'in Rusya'ya döndüğünü söylemişlerdi.»

— «Hatırlıyorum.»

— «Orada kalmadığı muhakkak. Tekrar buraya gelip, kendisine ihtiyaç oluncaya kadar bir yerlerde gizlendi. Niger Hoppes yaman bir nişancıdır ve susturucu takılmış .22 lik Magnum tabancayla çalışır. Daniels'i ve Madrit'deki iki kişiyi de o vurmuştu. Konsoloslukta çalışan iki kişinin casus olduklarını bizimkiler ortaya çıkarmıştı hatırlıyorsan. Niger Hoppes, onların bulunduğu hücreye altmış metre mesafedeki bir binanın penceresinden ateş etmişti.»

— «Herif hızlı desene?»

— «Onunla oyun oynamağa gelmez, Tayger. Tipik bir katil. Savaştan sonra, Vito Salvi'yle beraber belâ bir ikili olarak çalışıyorlardı. Partiye de kayıtlı olup, son derece tehlikelidir.

— «Don'un son raporu neydi?»

— «Para karşılığı konuşmağa razı birini bulmuştu. Bu adam, bizim işle ilgili olabilecek bir eroin satışından haberdarmış. Her hangi bir isim vermemişti. Bu raporu verdiği esnada Kanal Caddesinde olduğunu biliyorum. Bir karara varmak için seninle görüşmek niyetindeydi.»

Acı acı gülümsedim.

— «Karşı taraf, karar vermek için hiç beklemiyor.»

— «Şimdi ne yapacaksın, Tayger?»

— «Durumu I.A.T.S.'e bildireceğim.»

— «Martin Grady'le konuştum. Gereken her konuda seni desteklemeğe hazır. Soruşturmalarla oyalanmanı değil, aksiyon istiyor.»

— «Anlaşıldı, Virg. Herşeyden önce buradan başka bir yere geçmeliyim.»

— «56 ncı sokakta yeni bir yerimiz var. Shigley'in üstünde birinci kat.. Bir aylık yiyecek-içecek stoku da dahil, ihtiyacın olan herşeyi bulabilirsin. Bütün bina Grady'nin. Anahtar Shigley'de. Parola da 'Hallmark'..»

— «Don'ın yerine kim geçecek?»

— «Detroit'de Mason'a haber ilettim bile. Dave Elroy'u gönderecek.»

— «İyi bir seçme yapmışsın. Dave, narkotik konusunda uzmandır.»

— «Onu isteyişimin bir sebebi de bu zaten.»

— «Don'ın raporlarına bir göz atsın işe girişmeden önce.»

— «Tamam. Sen raporunu verecek misin?»

Raporumu teyple kaydetti. Ahizeyi yerine bırakıp, mümkün olduğu kadar çabuk toparlandım. Aşağıda hesabımı da ödedikten sonra, bir telefon hücresinden Charlie Corbinet'yi aradım.

— «Bir arkadaş daha kaybettim, Albay. Don Lavois.. Halen, Salem'deki odamda. Otel idaresi farkına varmadan birşeyler yapın. Mahallî polis için uygun bir hikâye de bulursunuz artık.»

— «Pekâlâ, elimden geleni yapacağım.»

— «Öbür guruptan bir haber var mı?»

— «Agrounsky, son olarak Myrtle Beach'de görülmüş. İzi orada kayboluyor.»

— «Posta idaresinden bir şey çıktı mı?»

Charlie, cevap vermeden önce bir duraladı. Sonra:

— «Öyle bir mektubun varlığından emin misin?» diye sordu.

— «Tabii. Ne oldu?.»

— New-York, Jersey ve Connecticut'daki posta dağıtım merkezleri kontrol edildi. Bir sonuç yok.»

— «Pennsylvania'ya da baksında.»

— «Ben de aynı şeyi söylemiştim. Yarın bakacaklar. Şimdi Lavois'dan bahset bakalım?»

— «Sana özel olarak göndereceğim raporu bu gece yazacağım.»

— «Peki, Tayger. Hoşça kal.»

Elimde valizim, otelden çıktım. Bir taksiye binmeden önce iki blok yürüdüm. 56 ncı sokaktan birkaç blok evvel indim arabadan. Yeni barınağıma giderken, takip edilmediğimden emin olmak istiyordum.

«Shigley's» yazılı tabelânın altında durdum. Zilin düğmesine bastıktan sonra kapıyı ittim.

Martin Grady hesabına çalışan böyle garip tipleri daha önce de görmüştüm. Görünüşleri dikkat çekmeyen, iyi para alan ve kendilerine her söyleneni hiçbir şey sormaksızın yapan kimselerdi bunlar.

Ufak-tefek, sırtında yıpranmış bir kazak bulunan yaşlı adama: «Hallmark,» dedim.

Gözlüğünün üstünden şöyle bir bakmakla yetindi sonra cebinden çıkardığı anahtarı uzatırken, başıyla merdiveni işaret etti.

Grady, kendisi için çalışanlara iyi bakıyordu doğrusu. Üç odalı apartman dairesinde hiçbir şey eksik değildi. Mutfak pencerelerinden yangın merdiveninin sahanlığına, banyonun dış tarafındaki bir merdivenden de çatıya çıkılıyordu. Kapının arkası çelik levhalarla kaplıydı.

Valizimi karyolanın yanına bıraktım. Soyunup yatağa girdim hemen. Bir saat gözümü uyku tutmadı. Don Lavois'yı, 43'de onunla işgal altındaki Fransa'ya paraşütle atlayışımızı, o tarihten beri ortak çalışmalarımızı düşündüm. Kafatası .22 lik bir kurşunla delinmiş, otel odasının düşemesinde yatan cesedi gözlerimin önünden gitmiyordu bir türlü.

Elden ne gelir eski dost?.. Eskiler birer birer oyundan çekiliyor. Fakat attığım her adımda, harcadığım her kurşunda, gene de yanımda olacaksın. Virgil Adams'ın söyledikleri, benim için bilinmedik şeyler değildi. Niger Hoppes, dosyalarda parmak izi bulunan, ama fotoğrafları olmayan biri. Kendi safındakiler hariç, kimse yüzünü bilmiyor. Bunun için, dilediği gibi gidip gelmekten de korkmuyor tabii.

Dave Elroy'u, Newark hava alanında karşıladım. Uzun boylu, ince yapılıydı. Kimlik belgesinde otuz iki yaşında olduğu yazılıydı ama, daha da yaşlı görünüyordu. Konuşkan biri sayılmazdı. Daha ziyade, kulaklarını ve gözlerini kullanıyordu. Uyuşturucu maddeler konusunda milletlerarası şöhret yapmış bir ajandı ama, Grady'nin organizasyonunda çalışmaktan hoşlanıyordu. Keskin bir nişancı olduğunu duymuştum.

Anlattıklarımı dinledikten sonra:

— «O miktarda bir eroin satışı, geride mutlaka bazı izler bırakır,» dedi. «Yüz gram malı satan kimse, sıradan bir aracı, basit bir ayaksatıcısı olamaz. Salvi, belki de doğrudan doğruya, malı dışardan getiren kimseden sağlamıştır.»

— «Böyle bir satışta aracı olabilecek gibi birini tanıyor musun?»

— «Sağlam bilgi verecek kimseye, istediği kadar para ödemeğe yetkiliyim. Tanıdığım bir hayli aracı var.»

— «Mükemmel. İşe bu noktadan girişirsin. Newark «Kontrol

gurubu' aracılığıyla temasta olacağız.»

— «Sen ne üzerinde çalışıyorsun?»

— «İşi Hamilton açısından ele aldım.»

Elroy'a, Agrounsky'nin fotografının bir kopyasını verdim.

— «Fotografı, irtibat kuracağın kimselere gösterirsin. Salvi'nin onun peşinde odluğunu biliyoruz. Uyuşturucu maddelerle iş yapan çevrelerle de ilgisi olduğuna göre, üçlü bir bağlantı kurabiliriz belki.»

— «Sana haber iletecek kadar vakit olmazsa?»

— «Don'ın peşinden gideceğin gibi bir hisse kapılırsan, geride mutlaka birşey bırakmaya bak.»

Sırttı: «İnsana cesaret veriyorsun doğrusu.»

Omuzlarımı silkerek: «Biliyorsun,» dedim. «Sık sık olan bir şeydir bu.»

— «Pekâlâ, Tayger. Tekrar görüştüğümüze memnun oldum. Don için çok üzüldüm ama, her mesleğin kendine göre riski var.»

Ondan ayrılınca, tekrar Charlie Corbinet'yi aradım. Polis, otel odasındaki cesedi bulmuştu. I.A.T.S.'in işe karışmasiyle, haberin sızması önlenmişti. Charlie'nin söylediğine göre, Hal Randolph bana karşı ateş püskürüyordu.

— «Boş ver, Charlie,» dedim. «Şimdilik uğraşacağımız daha önemli şeyler var. Doug Hamilton'un raporlarının birer kopyası Washington'a gönderilirmiş. Orada bu işle ilgilenen büroyu biliyor musun?»

— «Öğrenebilirim.»

— «Öyleyse, raporlardan son iki ayın tarihini taşıyanları incelesinler. Güvenlik bakımından işe uygun bulmadığı kimselerin isimlerini istiyorum.»

Bir gün sonra, saat tam 12'de 'Mavi Kurdele' lokantasında buluşmayı kararlaştırdık. Beni düşündüren bir konuyu açmaktan kendimi alıkoyamadım.

— «Kanaatimce, Hal Randolph gözünü benden ayırmayacaktır. Buna rağmen buluşmamız doğru olur mu?»

— «Önemi yok,» dedi. «Don'ı öldüren tabanca hakkında bir şeyler biliyor musun?»

— «.22 lik bir Magnum olmalı. Kimsenin duymadığına bakılırsa, susturucu takıldığı da muhakkak.»

— «Tahminlerinde yanılmadığını bildirmekle şeref duyarım.»

— «Bu işi Niger Hoppes'in yaptığını sanıyorum.»

— «Hoppes mi?»

— «Onu hatırlıyorsun, değil mi?»

— «Tabiî.»

— «Tabiî. Avrupa'daki yüksek kademede bir kaç politik cinayetten de sorumlu tutuluyor.»

— «Gereken yerlerle konuş. Balistik raporları kontrol etsinler. İnterpol'den, telefoto ile, karşılaştırma için döküman sağlayabilirsiniz. İşin sonunda kimin peşine düşeceekleri de mâlum.»

— «Niger Hoppes'i gören kimse yok ki»,

— «Don Lavois gördü,» dedim.« Başka görenler de var. Ben bile karşılaşmışımdır muhtemelen».

— «Pekâlâ, Tayger. Benim de senden bir isteğim olacak.»

— «Nedir o?»

— «İşi tek başına sürdüreyim deme. Öğrendiğin herşeyi bize de bildir.»

— «Resmen görevlendirilmiş olduğumu unutmayın.»

Güldü.

— «Daha iyi ya. İtaatsizlik suçundan rütbeni tenzil edebilirim.»

— «Daha önce istifa edebileceğimi de hesaba katın.»

Telefonu kapadım. Dışarda yağmur başlamıştı. Hafiften ürperiyordum ama, sebebi, havanın serinliği kadar, düşündüğüm şeyler de olabilirdi.

Tehlikeli bir oyuna girmiştim. Oyunun kaideleri sınırlandırılmamıştı. Rakiplerimi tanımıyordum. Karşımdakiler, bana kıyasla daha avantajlı durumdaydılar. Onlar için açık bir hedeftim. Sadece. Vito Salvi'nin ölürken bana söylediklerini bilmiyorlardı.

Bir taksiye binerek, Rondine'in adresini verdim. Araba, Jersey kavşağından Lincoln Tüneli'ne girdi. 42 nci Caddeyi geçip, 8 inci Caddeden kuzeye döndü. Biraz sonra da, Rondine'in apartmanının önünde durmuştu.

İrlândalı kapıcıya: «Edith Caine evde mi?» diye sordum.

— «Evet, efendim. Geleli bir saat oluyor.»

— «Yalnız mı geldi?»

— «Birleşmiş Milletler Teşkilâtının servis arabası getirdi. Arabada başkası da vardı ama, dışarıya çıkmadı.»

— «Çevrede dolaşan kimseler var mı?»

Omuzlarını silkti. Yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

— «Kesin bir şey söyliyemem.»

— «Kesin olması şart değil. Dikkatini çekmiş olması yeter.»

Yüzündeki düşünceli ifade daha koyulaşmıştı şimdi.

— «İnsan aynı yerde bir kaç yıl kalınca, çevredeki herkesi tanıyor. Sadece bu binada oturanları değil. Komşu apartmanların kiracılarını, satıcıları, her zaman buradan gelip geçenleri de. Bugün geçen bir taksinin içindeki adam, sokağın numarasına bakınıyordu.»

— «Dikatini çekecek ne var bunda?»

— «Sonra bir kere daha geçti. Fakat başka bir arabanın içindeydi. O zaman, caddenin numarasını değil, başka birşey için bakındığını düşündüm.»

— «Adamı görsen tanıyabilir misin?»

Başını salladı.

— «Benim için alelâde bir yüzdü. Dışarı bakarken görünmemeye çalışır gibi bir hali vardı zaten».

— «Son olarak ne zaman geçti?»

— «Yarım saat kadar oluyor.»

Cebimden bir on dolar çıkarıp eline tutuşturdum.

— «Gözünü dört aç. Tekrar geçerse, ben yukardayım. Tanımadığın hiç kimseyi içeriye bırakma. Herhangi birini soran olursa, hemen beni çağır. Daha doğrusu, telefonla yukarıyı ara. Adamın kaçıncı kata çıktığını öğrenmek isterim.»

Geniş bir gülümseyişle:

— «Tabii,» dedi. «İsterseniz onu kapıda da tutabilirim.»

— «O kadarına lüzum yok. Sadece yüzlerine dikkat et, bir kere daha görürsen tanıyabileceğinden emin ol.»

— «Bir şeyler mi olacak?»

Omuzunu okşadım.

— «Hayat bu. Her zaman bir şeyler olabilir.»

Rondine'nin katına çıkınca, kapının önünde biran durakladım. Kapının üzerindeki parmaklıklı, kare biçimi buzlu cam aydınlıktı. Biraz sonra, beni gördüğü için sevinçle ışımış yüzü karşımdaydı. Kollarını boynuma doladı.

— «Hoşgeldin, sevgilim.»

Dudakları dudaklarımı bulmuştu hemen. Vücuduna sarılmış olan kollarımı çözmeden, onu içeriye çektim. Kapıyı ayağımın bir itişiyle kapamıştım.

— «Hmmmmh», diye söylendim.

Elimi koltuğunun altına kıstırdı. Gergin memesinin ılık kabartısını elimin tersiyle hissediyordum.

— «Siz Amerikalıların tepkileri barbarca oluyor,» dedi. «Bu gece geleceğini ummuyordum doğrusu.»

— «Aslında benim hesabımda da yoktu.»

— «Sonra?..»

— «Burada yalnız kalmana gönlüm razı olmadı.»

Dikatle yüzüme. baktı.

— «Anlıyorum. Hamilton meselesiyle mi ilgili bu?»

— «Bana bir içki hazırla. Her şeyi anlatacağım.»

O içkileri hazırlarken, ben de odaları dolaştım. İçim rahat etmeliydi.

Oturma odasına geçtiğimde, içkimi elime tutuşturdu. Oturduğum koltuğun kol dayanacak yerine ilişmişti.

— «Bana anlatmakla, mahrem bir şey açıklamış olmıyacak mısın?»

Gülümsedim. «İngiliz istihbarat servisinin gülüsün. Bu konuda, tecrübeli herkesin görüşüne ve yardımına ihtiyaç var.»

Saçımı okşayan parmakları, şimdi dudaklarıma inmişti. Tutup elini öptüm.

— «Anlatmak istiyorsan, dinlemeğe hazırım,» dedi.

Ona herşeyi anlattım. En ufak bir noktayı ihmal etmeksizin herşeyi. Oyuna katılacağına göre, işi enine boyuna, olduğu gibi bilmesi gerekiyordu. Sözlerimi bitirdiğim zaman, içkim de bitmişti. Son bardağı elimden aldı. Yeni bir içki hazırlayarak geldi, dizlerimin dibine oturdu.

— «Benden ne yapmamı istiyorsun?»

— «Benimle beraber kalmalısın. Hal Randolph seni göz altında bulundurarak bana erişebilir. Bana ayakbağı olmasını istemiyorum. Üstelik ötekiler de var. Karşı taraftakiler.. En kısa zamanda, seni kimsenin bulamıyacağı bir yere göndermem şart.»

Başını dizime yaslamıştı. «Emirlerinize hazırım» dedi. «Yalnız, bana bağırıp çağırmana gelemem.»

— «Gerekirse onu da yaparım, bebek.»

— «Pekâlâ.»

— «Öyleyse, en lüzumlu şeylerini koyacağın küçük bir valiz hazırla. Patronlarına telefonla durumu bildir ve hemen çıkıp gidelim buradan.»

Kıvrak bir hareketle doğruluverdi. «On dakika içinde hazır olurum. Bir adres falan bırakacak mıyım?»

— «Hayır.»

... Rondine içerde valizini hazırlamakla meşgulken, iki içki daha hazırladım. Saat yediyi birkaç dakika geçiyordu. Dışarda güneş solmuş, gökyüzü uçuk, tozlu bir maviliğe bürünmüştü.

Ellerimde içki bardaklarıyla yatak odasının kapısına yürüdüm ve iterek kapıyı açtım.

Yarım kalan bazı hareketler vardır. Su kenarında duran bir geyiği görür ve öylece kalırsınız. O sizin varlığınızı farketmez bile. Rondine de aynı durumdaydı. Dipdiri dolgun memelerinin gergin kavisleriyle yarı çıplaktı. Dizinden büktüğü bir bacağını tuvalet masasının önündeki tabureye dayamış, çorabının koncunu jartiyer bandına tutturmağa çalışıyordu. O işi bitirince, ayağını indirip aynaya döndü. Sonra beni gördü. Yakınındaki blûzuna uzanarak örtünmeğe davrandı ama, bunun saçma birşey olduğunu düşünmüş gibi vazgeçti.

— «Ne kadar zamandan beri buradasın?»

— «Zamanı farkeden kim?»

— «Hiç de kibar bir hareket değil.»

Gülümsedim.

— «Kendinde olmayan bir erkeği çırılçıplak soymak, yatağına yatırmak kibar bir davranış mı?»

— «İkisi arasında fark var.»

Yanına gittim. İçkisini verip: «Aldırma bebek», dedim. «Bu halinle de, giyinik olduğun zamanki kadar güzelsin.»

İçkisini aldı. Sütyenine uzanırken gülümsüyordu.

— «Böyle giderse, evlendiğimiz zaman için hiçbir yenilik kalmayacak.»

Omuzbaşından öptüm. «Seninle beraber olduktan sonra, her zaman için yeni şeyler bulurum güzelim.»

Giyinmesini tamamlayınca, elçiliğe telefon etti. Belirli bir zaman için ayrılması gerektiğini bildirdi. Bu arada, pencerelerin kapalı olup olmadıklarını yokladım. Bir elinde küçük valizi, beyaz trençkotu koluna asılı, beni bekliyordu.

Aşağıya indiğimizde, kapıcı:

— «Aynı adam tekrar geçti,» dedi. «Size telefon etmek üzereydim.»

— «Otomobilin numarasını aldın mı?»

Elime bir kâğıt tutuşturdu.

— «Almaz olur muyum?»

— «Sağol ahbap. Telefonu kullanabilir miyim?»

— «Tabii, buyurun.»

Charlie Corbinet'yi bulup, kâğıtta yazılı plâka numarasını verdim. On dakika sonra, onun kiraya verilen bir arabaya ait olduğunu bildirdi. Kiraya veren müessese, 51 nci caddedeydi. Araba iki gün önce, ehliyetine göre adı John Clark olan biri tarafından kiralanmıştı..

Buffalo'da oturan John Clark adındaki adam ise iki ay evvel, ehliyetinin çalındığını bildirmişti.

Söylediklerini not etmemi bekleyen Charlie:

— «Mesele nedir, Tayger?» diye sordu.

— «İşi hızlandırmam gerekiyor. İnterpol.. 22 lik Magnum için bilgi gönderdi mi?»

— «Evet. Öteki cinayetlerde de aynı tabanca kullanılmış, Hal Randolph ortalığı hallaç pamuğu gibi atıyor. Bütün ajanlar alârma geçirildi.»

— «Füzenin alârm sisteminden bir haber?»

— «Halen birşey yok. O konuda en ufak bir sızıntı olmamalı, Tayger. Tek kelime, eşi görülmemiş bir paniğe sebep olabilir.»

— «Washington basını yakından kontrol etsin.»

— «Mesele o değil. Hikâyeyi Sovyetlerin açıklayabileceğini de düşünmeliyiz. Sol kanada, aşırı liberal kampa ait basını kontrol imkânı yok. Haber için çöplükleri kurcalayan bu adamlar başımıza dert açabilirler.»

— «Öyle,» dedim. «Zamanla yarışmamız gerekiyor.»

Ahizeyi yerine bıraktım. Rondine, kapıcının omuzunun üzerinden yüzüme bakıyordu.

Kapıcıya: «Arka çıkış nereye açılıyor?» diye sordum.

— «Avluya.»

— «Binanın batı tarafına servis çıkışı var mı?»

— «Tel örgünün üstünden aşmanız gerekir. Orada çöp tenekeleri duruyor. Telörgünün yüksekliği iki metre kadardır. Tenekelere basarak aşabilirsiniz.»

Rondine'in koluna girdim. «Bize yolu göster.»

Kapıcının kılavuzluğu ile, alt kattaki holün sol arka tarafına uzanan bir koridorda yürüdük. Beton döşemeli koridorun sonu, demir bir kapıyla avluya ulaşıyordu. Kapının tam ortasında, onlemesine otuz santim kadar uzunluğunda bir sürgü kolu vardı.

İrlândalı kapıcı, biraz borlayarak sürgü kolunu çekti. Tutamağı çevirip dışarıya açılan kapı kanadını itti. Dudaklarında geniş bir gülümseyişle bize döndü ve geçmemiz için açıklık kal-

sın diye dışarıya adım attı. Yere bırakmış olduğum valizi almak için eğilmiştim ki, iri yarı kapıcı iple çekilmiş gibi, baltalanmış kof bir kütük devrilircesine öne doğru, yere kapaklandı.

Rondine'i kenara ittim. Kapıcının bir gözünün üstünde kocaman, şimdiden morarmağa yüz tutmuş bir berc vardı. Çok geçmeden ayağa kalkabilecekti.

Rondine: «Ne oldu, Tayger?» dedi.

Kapı kanadının üzerinde, kapıcının az önceki duruşuna göre başının hizasına rastlayan sıyrık izini gösterdim.

— «Az kalsın işimiz tamamdı, bebek. Otomobille sık sık kapının önünden geçen adam numarası, bizi arka taraftan çıkışa zorlamak için hazırlanmış. Karşıda bir yerde boy göstermemizi bekleyen birinin olduğuna bahse girerim. Bu iş de onun marifeti zaten. Aynı işi ön tarafta yapmaları daha zorlu tabiî.»

— «Yani sana mı..»

Başımı salladım.

— «Evet, bebek. Beimle aynı kapıda olan kapıcıyı görünce., hiç düşünmeksizin tetiğe dokunuverdi. Allahtan, adamcağızın ayağı tam zamanında kaymış. Çoksa kurşunu başına yemişti.»

On beş dakika sonra, kapıcı kendine gelmişti. İnleyerek doğ ruldu. Başını oğuşturur gibi bir hareket yaptı.

— «Beni duyuyor musun, ahbap?»

— «Evet ama, biraz hafif. Ne oldu?»

— «Sonra anlatırım. Atlattığın şey için tazminat alacaksın. merak etme.»

Kapısının bölmesindeki telefondan Wally Gibbons'u aradım. Sorgu sual faslına girişmedi. Özel cankurtaran arabasını verdiğim adrese gönderecekti. Sonra Charlie Corbinet ile konuştum.

Çok geçmeden cankurtaran arabası gelmişti. İrlândalı kapıcı, sedyeyle apartmanın ön kapısından çıkarılırken yüzüme ör tüyü çekmenin sebebini anlıyamamıştı. Cebine sokuşturduğum bir miktar para, merakını gidermeme yetti. Sedyeyi arabanın arkasına sürdüler. Üzgün görünüşlü Rondine'in de cankurtaranın arka tarafına binmesi, sahneyi gözleyen meraklı ve meçhul dostların oyunumuzu yutmalarına yetmişti herhalde..

Cankurtaran birkaç blok yol alınca, yattığım yerden doğruluverdim. Beyaz gömlekli adam şaşırmıştı.

— «Bu da ne demek oluyor, arkadaş?»

Onun eline de biraz para tutuşturdum. «Keyfine bak. Fazla merak insanı çabuk ihtiyarlatır.»

Biraz sonra, Rondine ile beraber yeni barınağımdaydık. Akşam gazetelerini alanlar, kibar ve varlıklı kimselerin oturduğu bir apartmanın servis kapısından çıkarken vurulan bir adamın hikâyesini okuyacak, bu adamın isminin T. Mann olduğunu öğreneceklerdi: L.A.T.S.'dekiler ne düşünecekti, bilmiyorum ama, Hal Randolph'la ilk karşılaşmamızda yüzünün alacağı şekli merak ediyordum.

Yağmur, içeriye girmek isteyen bir hayvanın ince parmakları gibi pencere camlarını çiziyordu. Şu anda. Niger Hoppes, kendisine verilen görevi başarıyla yerine girmenin memnuniyeti içindeydi herhalde.

Telefonun zili sessizliği bozmuştu. Ahizeyi aldım. Hattın öbür başında Martin Grady konuşuyordu:

— «Newark (Kontrol Gurubu) az önce bilgi verdi. İlâve edeceğin bir şey var mı, Tayger?»

— «Henüz yok. Rondine'in apartmanını kontrol altında tutuyor musunuz?»

— «Bu işe iki adam vermişler?»

— «Niger Hoppes'un aranması devam etsin.»

— «Merak etme, Tayger. Herhangi birşeye ihtiyacın olursa, hiç tereddütsüz bildir.»

— «Tabii, Martin ölümünden sonra, hakkımda konuşulanları merak ediyorum doğrusu.»

Güldü.

— «Haber Avrupa'ya bile iletildi.»

Telefonu kapadım, Rondine yanıma oturmuştu. Omuzumu ve boynumu oğuşturuyordu. Ölümün böylesine dünden razıydım.

6. BÖLÜM

Sabah saat altıda, Virgil Adams'ın telefonuyla uyandım. Verdiği adreste Dave Elroy'la hemen buluşmamı istiyordu. Anladığıma göre, işin teferruatı hakkında onun da bir bilgisi yoktu. Örtülü ve yalnız çalışmaktan hoşlanan Dave, çok gerekli olmadıkça böyle bir buluşmadan kaçınırdı.

Rondine, uykulu uykulu bakan gözlerini açmıştı. Ör-

Ütünün altında kıvrılınca, dolgun kalçasının şekli ve uzun bacağının biçimliliği daha belirli oldu.

— «Kimdi telefon eden?»

— «İşbaşı hayatım.»

— «Önemli bir şey mi var?»

— «Bilmiyorum.» dedim.

Mümkün olduğu kadar çabuk giyinmiş, tabancamı kuşanmıştım.

— «Gecikecek misin?»

Eğilip öptüm. Ondan her ayrılışımda, bir parçam kopuyor ölümüne kapılırdım.

— «Elimden geldiği kadar çabuk dönmeğe çalışacağım. Telefonu açmadan önce, iki kere çalmasını bekle.»

Yatağın içinde doğrulup oturmuştu.

— «Dikkatli ol, Tayger.»

— «Beni tanırsın.»

— «Onun için söylüyorum ya.»

Dışarda şehir uyanmıştı bile. New York, kendi kendine kuralları ve hiç durmayan dev gibi bir makineydi zaten. Taksiye binmeyip, metroyla gitmeğe karar verdim.

Hedefimin bulunduğu sokağın görünüşü hiç de gönül açıcı değildi. Biraz sonra, cephesi kirli, eski bir yapının merdivenlerini çıkıyordum. Tozlu basamakların gıcırdamaması için olanca dikkatimi vermiştim. Üst kat sahanlığa varınca duvara yaslandım. Kapıya Dave'in tenbih ettiği şekilde vurdum.

Dave Elroy, eski ihtiyatkârlığından hiçbir şey kaybetmemişti. Zincirli kapıyı aralayıp baktı.

«Merhaba, Tayger.»

Zinciri açmış, kapıyı girebileceğim kadar aralamıştı.

«Merhaba.»

«Gel bakalım, küçük partimize sen de katıl.»

Bakışımla odayı tarayarak içeriye girdim. Çıplak masanın başında, yüzünden korku okunan çelimsiz bir adam oturuyordu. Sık, sık, gırtlağına bir kemik tıkılmış gibi yutkunuyordu.

— «Daha iyi bir otel bulamadın mı, Dave?»

Kapıyı ardından kilitleyen Dave, sırıttı:

«Burası dostumuzun ini. Sana Early Mössky'i tanıtayım. Kendisine «Sansar» da derler.»

Adam tekrar yutkundu.

«Evet, bana Sansar da derler.» .....

Dave, ona beni işaret etti.

— «Bahsetmiş olduğum Tayger Mann işte bu Earl.»

Earl Mossky'nin gözleri kısılmıştı.

— «Kendisi hakkında çok şey işittim.»

— «Ne gibi şeyler?»

— Küllüğe bırakmış olduğu sönük bir püroya uzandı.

— «Bilirsiniz, kötü haber çabuk yayılır.»

— «Mesele ne, Dave?»

Dave ters çevirdiği bir sandalyeye ata biner gibi oturmuştu.

— «Earl Mossky dostumuz, bizi ilgilendiren iş sahasında küçük bir ayak satıcısıdır. Uzun zamandan beri bu işleri yapıyor.»

Çelimsiz adam: «Şimdiye kadar da hiç yakalanmadım» diye ekledi.

Dave, bana bakarak devam etti:

— «Sadece eroin üzerinde iş tutar. Bilârdo salonlarında, ke nar kuytu deliklerde çevirir işini. Zaten, büyük işler yapmağa hevesli değil.»

Earl Mossky başını salladı.

— «Büyük işler, insanın sağlığına zararlıdır.»

— «Sana anlatacağı bir hikâye var?»

— «Önce senin hikâyeni dinleyelim, Dave.»

Gülümsedi. «Pekâlâ, Teferruata girmeyeceğim. Sadece şunu öğrendiğimi bil. Don Lavois'nin Vito'nun tuvaletinde bulduğu mal büyük partinin bir kısmıymış.»

Earl: «Öyle,» dedi. «Bir kilo mal peşindeydi.»

— «Nereden biliyorsun?»

Odanın içine soluk kesici bir koku yayan pürosundan çekti. Dumanı tavana doğru savurdu.

— «Uzun zaman bu işde çalışan, herşeyi bilir. Malı taşıyanlar arkadaşım sayılır. Bir gece Pecky'nin yerinde ellerini yakıyormuş gibi para harcarlarken, bana nisbet olsun diye durumu açık ettiler. Ben meteliğe kurşun attığım halde onların ceplerinde iki tane binlik vardı.»

Dave: «Katkısız, saf bir kilo eroin, aşağı yukarı birkaç mil yon dolar eder,» diye söze karıştı.

Mossky'e sordum: «Malı alan kimdi?»

— «Çevreden biri olmadığı için dikkatimi çekmişti. Sizin arkadaş resmini gösterince hemen tanıdım.»

Dave: «Salvi» dedi.

— «Devam et.»

Earl Mossky omuzlarını silkti.

— «Hepsi bu kadar.»

— «Peki, Salvi'yi nerede gördün?»

— «Bahsettiğim arkadaşlar, inandırmak için malın teslimiminde bulunmama da müsaade ettiler. Teslim işi de Pecky'nin yerinde yapıldı.»

— «Anlaşıldı Earl, yalnız bir sorum daha var. Dave'le nasıl temasa geçtin?»

Gülümsedi.

— «Piyasada, biraz bilgi karşılığı esaslı para ödeneceğini duydum. Sağlık durumum için Miami'ye gitmek niyetindeydim de.»

Dave Elroy:

— «Bu bilgi sana göre yeterliyse, Grady'nin ayırmış olduğu para, bizim ahbap için büyük bir piyango sayılır,» dedi.

— «Pekalâ. Parayı ödeyebilirsin.»

— «Söyledikleri işine yarıyacak mı bari?»

Ayağa kalktım. «Yaradı bile. Salvi'nin bu miktarda mal alması için bir tek sebep olabilirdi ancak. Şimdi, işe o açıdan bakacağım.»

Kapıya doğru yürüdüm. Early Mossky de ayağa kalkmıştı.

— «Söylediğiniz para ne olacak?»

Dave, cebinden çıkardığı anahtarı ona uzattı.

— «Anahtar, otobüs terminalindeki emanet kutularından birine ait. Üzerinde numarası yazılı. Paranı orada bulacaksın. Aklın varsa, hemen hava değiştir. Seni daha tatsız çekilde sorguya çekecek kimseler de çıkabilir.»

Earl Mossky: «Bir hayli yaşamış sayılırım, ahbap» dedi. «Bundan sonra da bir hayli daha yaşamağa niyetim var.»

Saat onda, Ernie Bentley'in yanına gittim, Raporlarının arasına gömülmüştü. Kendime bir fincan kahve alıp, bir kenara oturdum. Başını neden sonra kaldırdı. Varlığımı yeni farketmişçesine:

— «Hoşgeldin,» dedi.

Sonra durumu bildirdi. Virgil Adams, Salvi'nin başkalarından da mal alıp almadığını öğrenmek için yeni bir gurubu görevlendirmişti. Onlar bu işle uğraşırlarken, Dave Elroy da, Don-

ın bıraktığı yerden çalışmağa koyulacak, Salvi'yle ilgili bilgi toparlayacaktı.

— «Zaman yürüyor,» dedim. «Hem de bizden hızlı.»

Başını salladı.

— «Öyle, Louis Agrounsky ait bir şeyler bulabildin mi?»

— «Hayır.»

Yerinden kalkarken:

— «Belki benim bulduğum işine yarar,» dedi.

Masasının çekmecesinden boya bulaşmış bir zarf çıkardı. Zarfın içinde bir mektup vardı.

— «Agrounsky, kendisine küçük parçalar sağlayan bir firmayla temas halindeymiş. Birkaç yıl önce, bu formaya bazı yeni çalışmalarından, daha doğrusu tasarılarından bahsettiği bir mektup yzmış. Adamlar, onun yazdıklarını olmayacak hayâl diye karşılamışlar. Fakat uzay konusundaki çalışmalar gelişince. Agrounsky'nin bir zamanlar bahsettiği şeyleri hatırlayıp ilgilenmişler. O tarihte kendisine cevap vermedikleri için, şimdi hepsi pişman. Bu elimdeki, Agrounsky'nin son mektubu.»

— «Adres olarak nereyi vermiş?»

— «Eau Gallie'deki evinin adresini».

Cansıkıntısıyla: «Başımızı gene duvara çarpıyoruz,» dedim. «O adres zaten malûm.»

Gülümsedi.

— «Acele etme dostum. Ufak da olsa bir ipucu var. Louis Agrounsky, son mektubunu bir arkadaşının başlıklı kâğıdına yazmış. Adamın ismi Vincent Small. Adresi, Florida, Eau Gallie'de Beadow Lane No. 37».

— «Gene aynı yere döndük.»

— «İşin başlangıç noktası da orası, unutma.»

— «Bir şey çıkacağını sanmıyorum. Ernie. I.A.T.S., öteki servislerin ajanları, kendi adamlarımız, hepsi de orada çalıştıklar. Ellerine ne geçti?»

— «Ama sen gitmedin, Tayger. Hemen yola çıkarsın, gereken şeyleri sonra gönderirim sana.»

— «Oyuncaklarını kendine sakla,» dedim.

— «Onlar sayesinde kaç defa postunu delinmekten kurtardın.»

— «Artık akıllandım Ernie. Kendi sistemim bana yeter.»

— «Tayger Mann, ve tabancası sistemi,» diye söylendi. «Neyse, gene sen bilirsin tabii.»

Öğle yemeği için, Charlie Corbinet ile «Mavi Kurdele» birahanesinde buluştuk.

Garsona yemekleri sipariş ettikten sonra, Charlie'ye son durumu anlattım. Sözlerimi bitirince:

— «Bugün öğleden sonra, şu eroin satışı meselesi için hazine ajanlarıyla temasa geçeceğim,» dedi.

— «Benim haber kaynaklarımı rahat bırak.»

— «Boşuna kendini yorma. Durumu benden iyi biliyorsun.»

— «Washington'dan cevap geldi mi?»

Evrak çantasından çıkardığı bir dosya zarfını masanın üzerine, ikimizin arasına bıraktı.

— «Güvenlik bürosunun gönderdiği isim listesi. Doug Hamilton'un haklarında olumsuz rapor verdiği kimseler, otuz dört kişi. Bunlardan yarısı, bizim araştırmalarımızdan sıyrılabilmiş. Bazıları, karşı tarafın ajanı olduğu bilinen, ya da bundan şüphe edilen şahıslar. Bir kısmı üzerinde hâlâ çalışıyoruz.»

— «Aralarında Agrounsky'e uyan kimse var mı?»

— «Yok. Fakat henüz hepsini kontrol etmedik. Bu raporlar Washington'a gitmeden Belt-Aire Elektronik şirketinden geçmiş.»

— «Camille Hunt da böyle söylemişti.»

Tabağının üzerinden bana bakan Charlie:

— «İkiniz iyi anlaşıyorsunuz galiba?» dedi.

— «Niye anlaşmayalım?»

— «Hal Randolph da Belt-Aire'le ilgileniyor.»

Omuzlarımı silktim.

— «Ne yapalım yani?»

— «Yeni uzay projesinde onların da çalıştığını biliyorsun herhalde?»

— «Evet.»

— «İşin ne kadarı onların sahasına giriyor.?»

— «Orası Martin Grady'nin bileceği iş.» dedim.

Yüzünü donukluğa yakın bir ciddiyet ifadesi kaplamıştı:

— «Ben sana anlatayım. Belt-Aire'in bu projeyle ilgisi, kuvvet dengesini bizim lehimize ağır bastıracak ölçüde. Washington'da bu şirketin adını ettin mi, kim olursan ol, güvenlikle ilgili çevrelerin dikkatini çekersin. Şirketin çalışmalarının sınırını bilmiyoruz ama, üst kademelerin bu konudaki hassasiyetine bakarak bir hüküm verebilirsin.»

— «Olabilir,» dedim.

— «İçimden bir his, kızılların sonuca bizden daha yakın olduğunu söylüyor. Onun için çok dikkatli davranmalıyız, Tayger.»

— «Bana birşey hatırlatmana lüzum yok, Charlie.»

Gülümsedi.

— «Hafızanın kuvvetini merak etmiştim sadece. Şimdi şöyle bakalım, ne yapmak niyetindesin?»

— «Senin yaptığını. Bu isim listesi bende kalabilir mi?»

— «Zaten senin için getirtmiştim. Orijinal raporların hepsinin kopyası var.»

Dosya zarfını önüme çektim.

— «Hal Randolph ölmüş olmamdan hoşlandı mı?»

— «Gerçek olsaydı, daha fazla hoşlanacaktı muhakkak. Neyse, biz işimize dönelim. Hoşça kal, Tayger.»

Onun çıkışının üzerinden beş dakika geçmesini bekledim. Bar kısmının kapısından 6. caddeye çıktım sonra. Köşede müşterisini indiren bir şöförün arabasına atladım. Yeni barınağıma gelmeden bir blok evvel taksiyi durdurup indim.

Rondine, kapıya kararlaştırdığımız şekilde vuruşumla yetinmemiş, küçük otomatiğini de eline almıştı. Beni görünce:

— «Üzülmeğe başlamıştım,» dedi.

Sırıttım.

— «Böyle şeylerle vaktini harcama bebeğim.»

Televizyonda, gene benim ölümümle ilgili bir haber geçtiler. Polis sözde soruşturmaya devam etmekteydi.

— «Dostlarımızın gözüne sürme çekiyorlar. Bir-iki gün daha bahseder, sonra kapatırlar bu konuyu.»

— «Peki ama, güpegündüz sokağa çıkman ihtiyatsızlık değil mi?»

Başımı salladım.

— «Bu şehirde değil. İnsanın karınca gibi kaynaştığı bir şehirde, kimse kimseden ayırt edilemez.»

— «Buluşmanız ne oldu?»

Sefil otel odasındaki buluşmayı ve konuşulanları anlattım. Dosya zarfının masanın üzerine bırakarak:

— «Benim için birşey yapmanı isteyeceğim, bebek,» dedim. «Bir müddet serbestçe dolaşabileceğine ve ötekiler tarafından pek tanınmadığına göre, bu işi yapabilirsin.»

— «Bahsettiğin iş nedir?»

— «İyi yetiştirilmiş olman ve geçirdiğin tecrübeler, yardı-

mını daha da değerlendirecek.»

— «İltifata yekûn çek, Tayger, işi söyle.»

— «Burada bir liste var. I.A.T.S., listede isimleri ve adresleri yazılı kimseler hakkında bir soruşturma yapmış ama, sonuç elde edememiş. Senin yapacağın bir soruşturma tamamen farklı olacaktır. Kendileriyle temas sağlıyamasan bile, ikinci ağızdan bilgi toplamağa bak. İlişkilerini, komünizan çevrelerle yakınlıkları olup olmadığını, politik tutumlarını öğrenmek istiyorum. İhtiyaç hissettiğin an, İngiliz elçiliğine bağlı tanıdıklarından yardım isteyebilirsin. Ayrıca, burada devamlı bir aracı bulunduracağım.»

— «Sen nereye gidiyorsun, Tayger?»

— «Florida'da Eau Gallie diye bir yere.»

Bir kâğıda, Ernie Bentley'in ve Newark «Kontrol Gurubu»nun telefon numaralarını yazdım. Yanlarına parolaları da eklemiştim. Rondine bu isimleri verince, özel hatlarımızı kullanmağa yetkili biri olduğunu anlıyacaklardı. Kâğıdı eline tutuşturdum. Numaralar ve ilgili isimleri ezberlemesini söyledim. Ezberlediğine kanaat getirdikten sonra yaktım.

— «Dave Elroy'u her zaman için arayabilirsin. İşin zor oyununa döndüğünü görünce, kenara çekil, ötesini Elroy'a bırak. Karşımızdakiler gözü kararmış kimseler. Kadın olman, onların bakımından hiç farketmez. Anlaşıldı mı?»

— «Anlıyorum.»

Masanın üzerine bir tomar para bıraktım.

— «Ben dönünceye kadar bunlarla idare edebilirsin. Herhangi bir kimse vereceği bilgi karşılığında para isterse, Newark «Kontrol Gurubu»yla temasa geç, Satılık bilginin fiatı ne olursa aldırma. Para, bizim işte en değersiz şeydir».

— «Tayger..»

— «Evet. Sevgilim?»

Yüzünde, şimdiye kadar görmediğim bir ciddiyet ifadesi

— «Bütün bu olanlarda, şimdiki rolü yüklenmek zorunda mı yer etmişti.

sın?.. İşi başkalarına.. Bir ekip çalışmasına terketmen.. Öylesi daha akla yatkın olmaz mıydı?.»

Çene adalelerimin kopacakmışcasına gerildiğini hissediyordum.

— «Meselâ, kimlere, bebek?»

— «Hükümetlerimize.. Onlar..»

— «Hükümetlerimiz, gerçekten değerli, büyük kişlerin topluluğu Rondine. Fakat çeşitli kademelerde, budalalıkları, aşkları, ya da hırsları yüzünden bizi satanlar var. Bir kısmı da, pantalonları çözük durumda tesbit edildikleri için şantajla yüzyüze kalmış. Hayır, bebeğim, ben şu anda bulunduğum yere aitim. Sadece ben değil, bana benzeyen, benim gibi düşünen arkadaşların hepsi de öyle... Aramızdan biri gidince ,öteki onun yerini alır. O bahsettiğim çeşitli kademelerdeki kimseler, oraya seçilerek gelmez. Tâyin edilir, ya da kritik köşeleri tutarak atlamalar yaparlar. Bir de bakarız, hükümetin işleri yürütme düzeninde beklenmedik sapmalar oluyor. İşler, kolejden edinme siyaset felsefesi üzerine veya kızıl benekleri farkedilmeyen bir beyinden çıkma teorilere göre yürütülmekte. Bu beynin sahibi, belki de, günün birinde tek bir dünyanın dizginlerini kendi ellerinde tutmayı ümit etmektedir. İsim vermemi ister misin? Senin memleketinden ve bu ülkeden en az elli isim sayabilirim. Halkın bilmediği, fakat benim bildiğim bazı şeyleri söyliyecek olursam; saçların diken diken olur. Bulundukları yere kadar uzanan basamaklar, biraz baskı ve oraya buraya serpiştirdikleri vaadler, lâfını ettiğim adamları koruyor. Böyle kimselerin varlığını,, ben söylemeden de duymuşsundur. Biz, garip bir şekilde harcanan kabiliyetleriz, meleğim .Bizden başka kimsenin yapamıyacağı şeyleri yapıyor, hakkımızda ne düşünürlerse düşünsünler, aldırmıyoruz.»

Rondine'in sözlerimin tesiri altında kaldığı belliydi ama, yüzündeki ifade değişmemişti. «Yaş» diye düşündüm. Savaş esnasında şimdiki yerinde olmalıydı. Aldatma ve öldürme oyununda tecrübe sahibi olmadıkça, bu oyunlarla ilgili şeyleri de anlıyamazdınız. Ölümü tanıdıkça, hayatta kalma şansınız artar. Aldatmayı öğrendikçe, aldanmanız, aldatılmanız ihtimali azalır.

Yumuşak bir tonda:

— «Affedersin,» dedi.

Gülümsedim.

— «Boş ver, bebek. Senin için yeni bir oyun bu. Halbuki ben, eski bir askerim.»

Dudaklarının aralığından bembeyaz dişleri ışıldamıştı.

— «Unutuyorsun, Tayger. Bir bakıma, ben de eski bir askerim. Benden önce de bir 'ben' vardı.»

PATLAYIŞIN KÖREDİCİ PARILTISINI GÖRÜR GİBİYDİM. SİLÂHLARI HATIRLIYOR, YÜZÜNÜ GÖZLERİMİN

ÖNÜNE GETİREBİLİYORDUM. BUNLAR BENİMLE BERABER O ÖLÜM OYUNUNUN BİR YILDIZI OLDUĞU DEVRE AİT ŞEYLERDİ...

— «Onu da boşver,» dedim.

— «Daha mı iyi olur acaba?»

Kısılmış gözlerle yüzüne baktım. Başımı salladım sonra:

— «Hayır... Hatırlaman daha iyi. Ayağının kaymaması için dikkat edersin.»

Mason, Newark hava alanında F-51'le hazır durumda beni bekliyordu. O uçuş plânını incelerken, valizimi, 50 kalibrelik makinelilere yuva olan hücreye yerleştirdim. Çıkıp arka koltuğa oturdum. On dakika sonra, güney yönünde, New Jersey'in üzerinden 2500 metre irtifada uçuyorduk. Yakıt ikmali için, Güney Karolina'da Charleston'a indik. Tekrar havalandığımızda, yetmiş dakikalık bir uçuş hedefe ulaşmamıza yetti. Enli trafik çizgileri çizilmiş dümdüz bir tarladan başka birşey olmayan küçük hava alanı Eau Gallie'nin biraz güneyine düşüyordu.

Daha önceden sağlamış olduğum araba hazırdı. Mason'a yakında görüşmek ümidiyle veda ederek arabaya bindim. O, soğuk bir bira içmek için burnunun doğrusuna yönelmişti.

Kumsaldan pek uzak olmayan motelin defterini, New Yorkdan T. Martin diye imzaladım. Ernie Bentley ve Newark 'Kontrol Gurubu' hariç, burada olduğumu kimse bilmiyordu. Beklenmedik bir durum patlak vermedikçe örtülü çalışmak niyetindeydim.

Saat 8.15'de duşumu yapmış, giyinmiş, hafif tertip birşeyler tıkıştırmış ve sorup öğrendiğim Meadow Lane yönünde yola düşmüştüm. 37 numara, yoldan biraz içerde, kırmızı tuğladan çiftlik evi tarzı bir yapıydı. Evin çevresindeki cinsini bilmediğim ağaçların salkım salkım kırmızı çiçekleri iç bayıltıcı bir koku yaymaktaydı. İri, soluk mavi kelebekler çiçekten çiçeğe uçuşuyordu. Arabayı, yeni model spor bir Şevrole'nin arkasında park ettim.

Yaklaşıp zili çalmama kalmadan kapı açılmış, kısa boylu, tıkız yapılı bir adam, ağzını yayan kocaman bir gülümseyişle bana seslenmişti:

— «Merhaba, merhaba... Ben Vincent Small'um. Size bir yardımım dokunabilir mi?»

El sıkıştık.

— «Adım Mann, Mr. Small. Bir dostunuzu arıyorum. Birkaç dakikanızı lütfederseniz minnettar kalırım.»

— «Tabiî, tabii...» dedi. «İçeriye buyurun. Bir yardımım olursa ne âlâ.»

İki duvarı yerden tavana kitap raflarıyla kaplı, hayli geniş bir oturma odasına girdik.

— «Bir içki içer miydiniz?»

— «Memnuniyetle. Siz ne içiyorsanız ondan olsun.»

— «Ben bira düşkünüyümdür.»

— «Mükemmel.»

İki kutu bira açtı. Kutulardan birini bana verip, tam karşımdaki sallanır koltuğa yerleşti.

— «Şimdi konuşalım. Mesele nedir?»

— «Louis Agrounsky'i tanırdınız, değil mi?»

— «Lou'yu mu? Elbet tanırım. Aradığınız kimse o mu?»

Biradan biraz içtim ve kutuyu yere bıraktım.

— «Evet.»

Yüzünde belirli bir şaşkınlık okunuyordu.

— «Gerçekten garip şey.»

— «Nedir garip olan?»

— «Zavallı Lou... Bu ara onu arayanlar çoğaldı. Halbuki burada otururken, tek arayanı-soranı olmazdı. Hayatımda onun kadar yalnız kimse görmedim desem yeridir. Kazâ geçirdikten sonra çalışamaz halde yatarken bile, sadece ben ve Claude Boster ziyaret ederdik onu. Başka Tanrı Kulu çalmazdı kapısını.»

— «Kolayca arkadaşlık, dostluk kurulan bir tip değildi, Mr. Small. Bunda işinin de tesiri olabilir. Biliyorsunuz, çok gizli, ağzını sıkı sıkıya kapalı tutmasını gerektiren bir sahada çalışıyordu.»

Small başını salladı.

— «Bu bakımdan haklısınız. İşiyle ilgili tek kelime alamazdınız ağzından. Claude'la, en büyük merakı olan o minyatür elektroniklere dair konuşurdu. İkimiz yalnız kaldığımız zamanlar da, konu felsefe olurdu.»

— «Sizin merakınız da felsefe mi?» diye sordum.

Dehşete kapılmış gibi:

— «Allah esirgesin,» dedi. «Sadece mesleğim. Bromwell Üniversitesi'nde felsefe öğretiyorum. Lou ve ben, aynı okuldan mezun olduk. Ondan iki yıl ilerdeydim ama, yatakhanede odamız

aynıydı. Lou felsefeyle hiç ilgilenmez, matematik ve fizik dallarında sekerdi. Geçirdiği sinir yorgunluğundan sonra ise garip bir şekilde felsefeye merak sarmıştı. Felsefe ona huzur veriyordu. belki de...»

— «Geçirdiği sinir yorgunluğunun önemli birşey olmadığını sanıyordum.»

Omuzlarını silkti. Birasından yudumladı.

— «Aslında önemli değildi. Aşırı çalışmadan doğan bir şey... Lou gerçekten kendini tüketiyordu. Uykusuzluk, saatlerce çalışmak, ders saatleri dışında aynı konuyla ilgili bir iş... Bu kadarına kim olsa dayanamazdı.»

— «Geçirdiği sinir yorgunluğundan sonra değişmiş miydi?»

— «İnsanın kendisini zorlamaması gerektiğini anlamış gibiydi. Çalışma saatlerini düzene sokmuştu. Düşüncelerinin ufku daha genişlemişti sanki. Sosyal davranışlarla ilgili görünüyordu. Dünyanın durumu... Buna benzer şeyler... Bu konuları felsefe açısından tartışdık.»

— «Onun görüşü neydi?»

Vincent Small, şöyle bir duraladı. Sonra:

— «Lou, hiçbir zaman bir sonuca varamazdı,» dedi. «Konuyu her yönde çekiştirir, fakat kesin bir cevap vermezdi.»

— «Hangi filozof vermiş ki?»

Dikkatle beni süzen gözlerinde açık bir şaşkınlık ifadesi okudum.

— «Bağışlayın ama, katı bir gerçekçi olduğunuzu söyliyeceğim Mr. Mann.»

— «Hem de nasıl.»

— «Ya felsefe?»

— «Gerçeklere uymuyor,» dedim.

Bir tartışma ümidiyle gözleri parlamıştı.

— «Bir örnek vermenizi rica etsem?»

— «Ölünce nereye gider insan, Mr. Small?»

— «Sizin izahınız nedir?»

— «Basit,» dedim. «Toprağın iki metre derinliğine.»

Güldü.

— «Fakat Mr. Mann... Bu çok...»

Başımı salladım.

— «Pratik bir izah, değil mi? Ama işin gerçeği de bu...»

— «Fakat...»

— «Hiç mezarlıkta yapılan bir törene gittiniz mi?»

— «Evet, ama...»

— «Cesedi ne yapıyorlar?»

— «Gerçekçilerle konuşmak imkânsız,» diyerek gülümsedi.

— «Hiç adam öldürdünüz mü, Mr. Small?»

— «Tabiî, hayır.»

— «Ben öldürdüm. Hem de bir hayli... Bu, felsefî bir saçma değildir işte. Gerçek ve kesin bir şeydir. Gerçek olması da insanı Eflâtun'un, ya da Aristo'nun felsefesinden fazla düşündürmeğe engel değildir.»

Small, boş bira kutusunu yanındaki masanın üzerine bıraktı.

— «Lou'nun ahbabı olmak için, biraz değişik bir kimsesiniz, Mr. Mann. Nasıl tanıştığınızı sorabilir miyim?»

— «Henüz tanışmadık,» dedim. «Bir başkasından önce davranıp kendisiyle tanışacağımı ümit ediyorum.»

— «Esrarengiz bir durum doğrusu.»

— «Esrarengiz değil. Açıklıyamayışımın sebebi, işiyle ilgili bir mesele olmasından. Son derece ciddi, hayatî bir mesele. Onu bu yüzden arıyorum zaten.»

Başını salladı.

— «Evet. Anlıyorum.»

— «Louis Agrounsky'le ilgilenen başkalarından bahsetmiştiniz?»

— «Hem de birkaç kişi...»

— «Kendilerini, polis ya da hükümet ajanı olarak mı tanıttılar?»

— «Konuştukları kimse ben değildim.»

— «Öyle mi?»

— «Lou'yu arayanlardan Claude Boster bahsetti bana. Lounun arkadaşları olduklarını söyleyen kimseler tarafından iki defa sıgaya çekilmiş. Claude'dan bir şeyler öğrenememişler tabiî. Çünkü Lou'nun kayboluşuna dair onun da bir bildiği yok. Müsaadenizle bir soru da ben sorabilir miyim, Mr. Mann?»

— «Buyurun.»

— «Bu işle sizin ilginiz nedir?»

— «Para,» dedim. «Hesabına çalıştığım bir şahıs, Agrounskynin bir buluşunu satın almak istiyor. Önemli olan, Louis Agrounsky'nin yerini herhangi bir rakip firmadan önce bulmak...»

— «Yani siz... Bir...»

— «Araştırma bürosu memuru diyelim.»

— «Ve adam öldürmüşsünüz...»

— «Gerekmişti de, ondan.»

— «Bu meselede de adam öldürmeniz gerekebilir mi?»

— «İhtimal denilen şey her zaman için mevcuttur. Hâlen bir savaş içindeyiz, Mr. Small. Soğuk veya örtülü olabilir ama, gene de bir savaş bu...»

Yüzündeki ciddî ifade büsbütün koyulaşmıştı.

— «Anlıyorum. Bahsettiğiniz rakip firma da yerli değil tabii?»

Cevap vermedim. İstesem de veremezdim zaten. Gözlerini gözderimden ayırmaksızın:

— «Hüviyetinizi açıklamanızda bir mahzur var mı?» diye sordu.

— «Merak mı?»

— «Bütün felsefeciler biraz meraklıdır.»

— «Öyleyse, I.A.T.S.'in New-York bürosundan Charlie Corbinet'yi arayın. Hüviyetimi size memnuniyetle açıklıyacaktır.»

— «Dediğinizi belki yaparım. Doğrusu çok ilgi çekici bir şahsiyetsiniz, Mr. Mann. Olayın kendi de çok garip...»

Omuzlarımı silktim.

— «Bu işi felsefeyle karıştırmayın.»

Kalkıp şapkamı aldım.

— «Sohbet için teşekkürler.»

— «Bir şey değil.»

— «Claude Boster'i nerede bulabilirim acaba?»

— «Evinin arkasındaki atölyesindedir. Beyni saç örgüsü gibi tellere karışmış, bir mercimek tanesi kadar küçültmeğe heveslendiği devreler üstünde çalışıyordur muhakkak.»

Vincent Small yanılmamıştı. Yanından ayrıldıktan yirmi dakika sonra, küçük atölyesinin yan tarafındaki pencereden, bir ağrandizöre eğilmiş çalışan Claude Boster'i seyretmekteydim.

Kapıyı araladığı zaman, çalışırken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığını belirten bir ifadeyle, sorar gibilerden:

— «Evet?» dedi.

— «Claude Boster siz misiniz?»

Başını salladı.

— «Benim.»

— «Adım Mann. Vincent Small'un yanından geliyorum. Bir konuda görüşmem için adınızı verdi.»

Small'un adını duyunca, alnındaki kırışıklıklar silinmişti.

— «Öyle mi?... Buyurun.»

Atölyenin görünüşü, benim için bir masal büyücüsünün mağarasından farksızdı. Köşede bir masa ve krome iskeletli iki sandalye vardı. Claude Boster, sandalyelerden birini bana gösterdi. Kendisi de ötekine oturdu.

— «Mesele nedir, Mr. Mann?»

— «Louis Agrounsky... Onu arıyorum.»

Claude Boster'in yüzü, sıkıntılı bir düşünceyle gölgelenmişti.

— «Evet... Anlıyorum.»

— Vincent Small'un söylediğine göre, bu konuyla ilgili olarak başkaları da sizinle konuşmuş.»

— «Doğru. Louis'nin çalıştığı projeyi, özel bir durumu olduğunu da biliyorum.»

— «Bizim işimizin güvenlik bakımından bir önemi yok. Louis Agrounsky'nin buluşlarından biriyle, ticarî bakımdan ilgilenen bir firma hesabına çalışıyorum. Kısaca söylemek gerekirse, onu bulmakla görevlendirildim.»

— «Kim tarafından?»

Bazan yolun sonuna kadar gitmek gerekirdi. Vincent Small'la böyle olmuştu. Claude Boster'e karşı da aynı şeyi kullanabilirdim. New York'ta I.A.T.S.'in bürosundan Charlie Corbinet'le temasa geçmesini söyledim. Cevap vermeksizin masanın altından bir telefon çıkardı. Santral memuresine isteğini söyleyişinden otuz saniye sonra, hattın öbür ucundaki Charlie Corbinet'le konuşuyordu. Charlie'ye adımı ve eşkâlimi verdi. On saniye kadar daha konuştular. Ahizeyi yerine bırakıp, bana döndü.

— «Casusluk oyunu, öyle mi?»

Omuzlarımı silktim.

— «Şimdi Agrounsky'den bahsedelim mi?»

Çaresizlik belirten bir ifadeyle ellerini açtı.

— «Ne söyliyebilirim ki? Louis ortadan kayboldu.»

— «Onun gibileri kaybolmazlar.»

— «Fakat o kayboldu.»

— «Kendisini iyi tanır mıydınız?»

— «Gayet iyi arkadaştık. Teknik konularla ortak ilgimizin daha da kuvvetlendirdiği bir arkadaşlıktı bu. Belirli bir konudaki özel çalışmalarını biliyorsunuz herhalde.»

Başımla odayı gösterdim.

— «Yanılmıyorsam ,siz de aynı konuda çalışmalar yapıyor-

sunuz?»

— «Bir zamanlar oyalayıcı bir meraktan ibaretti ama, gittikçe ciddileşti.»

— «Üzerinde çalıştığınız şeyi, kısa ve basit bir şekilde açıklar mısınız lûtfen?»

— «Memnuniyetle. Devreleri ve bazı unsurları minyatürize etmek, gelişen teknik sahasında çok geçerli bir şey. Geçimimi bu işle sağlıyorum. Şimdi Louis'nin de yanımda olmasını isterdim doğrusu. Küçültme çalışmasının daha karışık kademelerinde, benden çok ilerdeydi. Louis bir dâhiydi, Mr. Mann.»

— «Böyle konuşmanızda, arkadaşlığınızın da tesiri olmasın?»

— «Hem de sayılı dehâlardan biriydi. Bütün bir evin ışıklandırılmasını sağlayacak yeni bir kuvvet kaynağını geliştirmişti. Söz konusu şey, rahatça bir avuç içine sığardı. Evet, onun kaybı dünya için gerçekten üzücü birşey... Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikriniz, bilginiz yok mu?»

— «Hayır.»

— «Onun böyle ansızın ortadan kaybolmasına bir mânâ veremiyorum. Çalışmalarının sonucundan memnundu. Elektronik unsurları mümkün olduğu kadar küçültmenin, karışık teknik zorlukları ortadan kaldıracağına inanıyordu. Sonra... O kazâ onu değiştirdi.»

— «Otomobil kazası mı?»

— «Evet. Başlangıçta bir şeyi yok gibiydi. Hastaneden eve geldiğinde, her şey yolunda görünüyordu. Yavaş yavaş değişmeğe başladı.»

— «Nasıl bir değişmeydi bu?»

Boster hafifçe omuzlarını oynattı.

— «Kesin bir şey söylenemezdi. İyice kabuğuna çekilmişti sanki. Artık, eskisi kadar yakın değildik birbirimize. Herşeyi satıp buradan gitmesi, beni büsbütün şaşırttı. Bir daha da hiç haber alamadım kendisinden.»

— «Kazâdan sonra belirli bazı şikâyetleri var mıydı?»

— «Böyle bir şeyden bahsetmemişti hiç. Zaman zaman aşırı derecede sinirli görünüyordu. Bu sinirlilik devrelerinde, birkaç gün için uzaklara gider, sonra sâkinleşmiş olarak dönerdi. Gidip bir yerlerde dinlenirdi sanıyorum. Sonraları sinirlilik dönemleri daha sıklaştı. Yazık... Onunki gibi bir dehâya gerçekten yazık...»

— «Geride bazı notlar bıraktı mı acaba?»

Claude Boster, üzgün üzgün gülümsedi.

— «Hiç... Şahsen araştırma yaptım. Orada burada kalmış bazı şeylerini karıştırdım. Bir satır olsun bulamadım. Bir gün, gene huzursuz olduğu günlerden birinde söylemişti zaten. Özel projesini tamamlayınca, onunla ilgili bütün notlarını ortadan kaldıracağını açıklamıştı. Gerçekten böyle birşey yapacağına ihtimal vermemiştim.»

Paketimden bir sigara aldım. Boster'e de ikram ettim. Sigaralarımızı yaktı.

— «Sizinle politik tartışmalara girişir miydi?» diye sordum.

— «Asla. Bu konular onu ilgilendirmiyordu. Önemli olan işiydi sadece.»

— «Vincent Small'la felsefî tartışmalar yaparmış.»

— «İkisi ayrı şey. Bazan dünyanın durumu hakkında görüşlerini açıklardı. Umutsuz ve buruktu. Dünyanın halihazır durumu, ona endişe veriyordu zannederim. Fakat aynı şey herkes için söylenebilir.»

— «Aklıbaşında herkes için,» diye ekledim.

— «Sık sık kaybolup tekrar dönmesi üç günden fazla sürmezdi.»

— «Anlıyorum.»

— «Ben de anlamak isterdim, Mr. Mann.»

— «Eh, yardımınız için teşekkürler.»

— «Gerçekten bir yardımım dokundu mu?»

Başımı salladım.

— «Şu veya bu şekilde herkesin bir yardımı olur. Sizi tekrar arayacağımı sanıyorum. Arada hatırladığınız yeni birşey çıkar belki.»

— «Memnuniyetle. Daha fazla yardım edebilmek isterdim. Kazâdan sonra onu tedavi eden doktorla da görüşseniz... O ara, Louis'yle hayli yakınlık kurmuştu. Günde birkaç defa görüşüyorlardı.»

— «Doktorun adını hatırlıyor musunuz?»

— «Carlson... Doktor George Carlson. Şimdi özel bir kliniği var. Bir blok kadar ilerde...»

Elini sıkarken:

— «Teşekkürler,» dedim. «Kendisiyle konuşacağım.»

Claude Boster, benden önce davranıp kapıyı açmıştı. Şapkamı başıma geçirdim. Sigaramı gecenin karanlığına doğru fırlattım. Postumu delinmekten kurtaran da bu oldu zaten... Kar-

ışıdan doğru eğrilemesine ve hızla gelen birşey, yere düşmesine kalmadan sigaraya çarpmıştı. Bir elimle Boster'i yere iterken, başımın az yukarısından iki kurşun daha geçti.

45'liğe davranmama vakit yoktu. Bir tekmede kapıyı kapatmış ve:

— «Işık!» diye bağırmıştım.

Boster kapının yan tarafındaki düğmeyi çevirdi, oda karanlığa gömüldü.

— «Olduğunuz yerde kalın!» diyerek kapıyı araladım.

Bu arada tabancamı da çekmiştim. Fakat ateş eden kimse, teşebbüsünün sonucunu görmek için beklememişti. Kimsecikler yoktu çevrede. Tekrar içeri girip ışığı yaktım. Claude Boster pancurları indirmişti.

Boğuk, pürüzlü bir sesle sordu:

— «Mr. Mann... Ne demek bu?»

— «Bilmiyorum, dostum,» dedim. «Merak ettiğim tek şey var.»

— «Nedir merak ettiğiniz?»

— «Size mi ateş ettiler, yoksa bana mı?»

7. BÖLÜM

Polis, anlatılan hikâyeyi kolaylıkla kabullendi. Sözde, Claude Boster'in teknik yazılar yayınlayan bir dergiye gönderdiği buluşlarıyla ilgili bazı makaleler üzerine, son birkaç ay zarfında üç hırsızlık teşebbüsü olmuştu. Aynı şeyin peşinde olan kimse, bu sefer daha da cüretkâr davranmıştı.

Kurşun kovanlarının incelenmesinden, kullanılan silâhın .38 lik bir tabanca olduğu anlaşıldı. Resmî bir polis memuru, bir süre Boster'in evinin çevresinden ayrılmayacaktı. İşin uzamasından, dallanıp budaklanmasından kaçınan Claude Boster, uydurup düzenlediğim hikâyeye katılmakta hiç tereddüt etmemişti. Ben, o ara Boster'i ziyarete gelmiş eski bir tanıdığı durumundaydım.

Polisler gidince, ben de arabama bindim. .38'lik tabancanın namlusuna hedef ben miydim acaba?... Büyük bir ihtimalle, silâhın Boster'e değil, bana yöneltilmiş olduğuna inanıyordum. Düşüncemde yanılmıyorsam, işin başarısızlıkla sonuçlandığını

bilen kaatil şansını bir kere daha, olmazsa tekrar deneyecekti. Onu ortaya çıkarabilmek için, bu fırsatı yaratmam gerekiyordu.

Eau Gallie bir yabancının rahatça saklanabileceği kadar büyük bir yer değildi. Aynı şekilde, insan ensesinin dibinde fırsat kollayan bir gölgeyi de kolaylıkla farkedebilirdi.

Bir servis istasyonundaki telefon hücresinden, Newark Kontrol Gurubunu aradım. Arabayı, servis istasyonu yapısının yan tarafındaki karanlık sahada park etmiştim.

Konuşmamızı tesbit için teyp cihazını çalıştıran Virgil Adams, Martin Grady'nin emriyle Dave Elroy'u arkamdan göndereceğini söyledi. Dave başka bir motelde kalacak, beni yakından kollayarak, ihtiyaç halinde yanımda boy gösterecekti.

Bu iş hoşuma gitmemişti.

— «Lüzum yok, Virg,» dedim. «Burası küçük bir yer. Fazla yabancı dikkati çekebilir. Dave, Hong Kong'daki narkotik işinde çalışmıştı. Sovyet ajanları kendisini tanıyor.»

Virgil kararından cayacak gibi değildi.

— «Grady'nin emri, Tayger. Bilirsin, her söylediğinin yapılmasını ister.»

— «Öyleyse, gelsin bakalım. Londra'dan Niger Hoppes için yeni bilgi geldi mi?»

— «Yeni birşey öğrendik. Johnson, küçük ve parça parça bilgileri bir araya toplamaya çalışıyor. En son verdikleri bilgiye göre, dostumuzun burnuna bir şeyler çekiştirmek gibi bir alışkanlığı varmış.»

— «Anlayamadım?»

— «Bilirsin. Nezle ve sinüzid olanlar, devamlı olarak bazı ilâçlar çekerler burnuna. Bu ilâçların küçük tüplerini daima yanlarında taşırlar. Bunların bir kısmında, Benzedrine bileşimi maddeler vardır. Aynı zamanda, tenbih edici tesir de gösterir. Bizimki de böyle birşey kullanıyormuş.»

— «Hay Allah!» dedim. «Ne yapayım yani? Birleşik Amerika'daki bütün eczahaneleri dolaşarak, bu cins ilâç alanları mı soruşturayım? Söylediğin ilâçtan ve benzerlerinden günde kaç tüp satılıyor, tahmin ediyor musun?»

Gülerek:

— «Tahmin de lâf mı, sordum bile,» dedi. «Aşağı yukarı elli bin tüp satılıyormuş.»

— «Mükemmel, işi hayli kolaylaştırmışsın doğrusu. Mesele, bu elli bin tüpten, hangisini bizimkinin aldığını tesbit etmeğe

kalıyor.»

— «Pek zor birşey olmasa gerek,» deyip, telefonu kapadı.

Telefon hücresinden çıkarak bir sigara yaktım. Böylece, kendimi açık bir hedef durumunda bırakıyordum. Fakat başka çarem yoktu. Biraz ötede el ele yürüyen bir çift hariç, çevrede kimseler görünmüyordu. Otomobile binip caddeye çıktım. Çok geçmeden açık bir restoran bulmuş, bir fincan kopkoyu kahvenin başına çöreklenmiştim. Kimse tarafından takip edilmediğime emindim. Kahve bitince, hesabı ödeyip motelin yolunu tuttum.

Motele gider gitmez, arabayı küçük ofisin önünde park ettim. İçeriye girdim. Daha önce beni kaydetmiş olan adam oradaydı.

— «Evet,» dedi. «Bir arzunuz mu var?»

— «Bir oda tutmak istiyorum.»

— «Fakat...»

— «Öteki odayı boşaltacak değilim. Yeni bir oda lâzım.»

Gülümsedi.

— «Anlıyorum. Gelecek bir tanıdığınız için yani?»

— «Pek öyle sayılmaz. Bu odayı, iş konuşmaları yaparken, bir bakıma büro yerine kullanacağım.»

Yüzündeki merak ifadesi silinmişti.

— «Oh, evet... Anlıyorum... Burada sizin gibi iş adamlarına pek rastlamayız... Alışkanlıklarını unutmuşum tabiî...»

Adıma yeni bir oda kapattı. Bir günlük ücreti peşin olarak ödedim. Defterde gösterdiği yeri imzaladıktan sonra:

— «Telefonla ararlarsa, asıl odama bağlarsınız. Fakat hangi odada kaldığımı soran olursa, yeni odanın numarasını verin, lûtfen. Arabamı dışarda park ettim, sizce bir mahzuru var mı?»

Adam:

— «Hayır, efendim,» dedi. «Emirlerinizi aynen yerine getireceğimden emin olabilirsiniz.»

— «Teşekkür ederim. İyi geceler.»

— «Size de iyi geceler, efendim.»

Arabayı odamın yanındaki ara yola çektim. İçeriye girdim. Işığı beş dakika kadar açık bıraktıktan sonra söndürdüm. Kapıyı sessizce aralayıp, gecenin karanlığında dışarı süzüldüm. Kenar kenar yürüyerek eski odama gittim. Işığı yakmaksızın ve soyunmadan karyolaya uzandım. .45'lik elimin altındaydı.

Yüzü karanlık kadar meçhûl nişancı, gittiğim her yerde

beni kurşunlarıyla karşılıyordu. Bu kadarı tesadüf olamazdı. New York'tan ayrılışımı bütün teferruatıyla düşündüm. Güvenlik bakımından bir sızıntı düşünülemezdi. Oradan ayrıldığımı sadece bizim gurup, kaldığım yeri de yalnız ben biliyorduk. Atölyenin kapısına ateş eden kimsenin hedefi Claude Boster olacaktı. Akla en yakın ihtimal bu idi. Fakat onu öldürmeğe kalkışmalarının sebebini anlıyamıyordum. Ne biliyordu acaba? Belki de hiçbir şey bilmiyordu ama, ötekiler bazı şeyler bildiğini sanıyorlardı.

Gözkapaklarım ağırlaşmağa başlamıştı. Ansızın aklıma geliveren birşeyle gözlerim ardına kadar açıldı. Kendi kendime, «Allah kahretsin!» diye mırıldandım. Bunu hiç düşünmemiş olmam safkan budalalıktı, başka birşey değil.

AGROUNSKY'NİN ELİNDEKİ KONTROL CİHAZINI KİM BİLEBİLİRDİ?

Herhangi bir şahsın bunu öğrenmesi için, ya kendisinin söylemiş olması gerekirdi, ya da Louis Agrounsky ile aynı iş üzerinde beraber çalışmış olması... Başka bir ihtimal de, düşman ajanlarının, projeyle ilgili sıkı güvenlik şartlarından işin önemini farketmiş olmalarıydı. Mikdarı sınırlanmaksızın ortaya sürülen para, bizim de çalışmalarımızda yararlandığımız bir unsurdu. Bazı kimseler için, fiatı verildikten sonra satılmayacak şey yoktur. Öte yandan, Claude Boster veya Vincent Small, Agrounsky'nin çalışmaları hakkında, farkında olmaksızın bazı lâflar etmiş olabilirlerdi.

Uykuya daldığım zaman, bu karışık düşüncelerin yumağı en ufak bir uç vermiş değildi. Ertesi sabah saat yedide uyanmıştım. Duş yapıp giyindim ve öteki odamı kontrola gittim. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Kapıya tutturmuş olduğum saçımın teli aynı pozisyondaydı. Omuzlarımı silktim, bunca eziyete boşyere katlanmıştım belki de. Dışarıya çıkıp arabanın yanına gittim. Kilitli kapıyı açtım ve direksiyonun başına oturdum. Günlük hayattaki bazı hareketler, otomatizm derecesine varan bir alışkanlık halini almıştır artık. Çatalı, ya da bıçağı tutmanız, bir musluğu kapatmanız, yapmadan önce hiç duralamadığınız, yaparken farkına bile varmadığınız, âdeta kendiliğinden olan şeylerdir. Bazı kimselerin ölümü de bu yüzden olur.

Kontak anahtarını çevirmek üzereyken, Caswell'in Trenton'da başına gelen şeyi hatırladım birden. Kontrolsuz davranışı, zamansız ve dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkarmıştı onu.

Arabadan inip motör kaputunu açtım. İçimden budalaca bir kuruntu diye sıfatlandırdığım bu hareket hayatımı kurtarmıştı. Talih altın parmaklarıyla sırtımı sıvazlamıştı gene.

On iki santim uzunluğundaki dinamit çubuklarının demeti küçük bir paketten fazla yer tutmuyordu ama, otomobili - içinde ben de olduğum halde - havaya uçurmağa yeterliydi. Dinamit çubuklarının destesi, şanzıman yatağına bağlantılı oyuğa yerleştirilmişti. Bağlantı tellerini görüp ulaştıkları yeri araştırmasam, paketlenmiş ölümün varlığını farketmiyecektim belki de.

«İt oğlu itler!» diye söylendim dişlerimin arasından. Doğrusu temiz bir iş yapmışlardı. Karşımdaki şahıs düşündüğümden daha da akıllıydı. Motele kadar hiç kimse tarafından takip edilmediğime emindim. Gene de bu işi becermişlerdi. Kısa bir araştırma sonunda, bunu nasıl yaptıklarını anlamıştım.

Benzin tankının altına yerleştirilmiş küçük bir osilâtör, devamlı olarak sinyal veriyordu. Ondan ötesi su içmek kadar kolaydı.

Bu durumda ortaya yeni bir soru çıkıyordu. İlk hedefin Boster olduğu düşünülürse, şimdi Azrailin parmağı neden benim üstüme çevrilmişti acaba? Osilâtörün sinyallerini cankulağıyla dinleyen meçhul dostumu düşünerek, küçük cihazı yerine bıraktım.

Dinamit ve ateşleyici mekanizmasının bağlantısını kesmiş olduğumdan, arabayı kullanmamda bir mahzur yoktu. Tekrar otomobile girerek kontak anahtarını çevirdim. Biraz sonra ana yola çıkmıştım.

Dr. George Carlson'un kliniği bir buçuk kilometre mesafede, tek katlı, T harfi biçiminde, çatısı kırmızı seramik kiremitle kaplı, beyaz tuğladan bir yapıydı. Müracaat masasında bir deste kâğıdın önünde oturan yorgun gülümseyişli genç kız:

— «Buyurun?» dedi.

— «Dr. Carlson'u görecektim.»

— «Müşterisi misiniz?»

— «Hayır. Özel bir iş için. Satıcı falan da değilim.»

— «Adınızı rica etsem?»

— «Mann... New York'tan geldim.»

— «Doktor herhalde sizi kabul edecektir,» dedi.

Dahilî telefonu açıp içeriyle konuştu. Ahizeyi yerine bırakıp bana döndüğünde gülümseyişi daha canlıydı.

— «Doktor Carlson şimdi geliyor.»

— «Teşekkürler.»

Doktor George Carlson, uzun boylu, ince yapılı, otuz beş yaşlarında gösteren bir adamdı. Beni, sol tarafta, kapısının üzerinde 'ÖZEL' yazılı pirinç plâka bulunan bir odaya buyur etti.

Odadaki masanın başına oturduktan sonra, yorgunluğunu belirten bir jestle alnını, şakaklarını oğuşturdu.

— «Uzun bir geceydi. Derhal müdahale edilmesi gereken iki vak'a çıktı.»

Ellerini kavuşturdu.

— «Evet,» diye devam etti. «Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?»

— «Vaktinizi almamak için teferrüata girişmeyeceğim. Uzay projesinde çalışan ve bir zamanlar müşteriniz olan Louis Agrounsky'i arıyorum.»

— «Hatırlıyorum,» dedi. «v-çne

— «Ortadan kayboldu. Kendisini bulmam şart.»

Carlson çâresizlik ifade eden bir mimik yaptı.

— «Bir zamanlar müşterimdi. Kendisiyle ilgili olarak söyleyeceğim bundan ibaret.»

— «Bir an için doktor ve hastası münasebetini unutabilirsiniz.»

— «Hayır, Mr. Mann. Böyle birşeye imkân yok.»

— «Öyleyse söyliyeceklerimi dinleyin.»

Claude Boster'in anlattıklarından ilgimi çeken bazı teferrüatı, Dr. Carlson'a tekrarladım. Beni sonuna kadar dikkatle dinledikten sonra:

— «Peki,» dedi. «Benden öğrenmek istediğiniz nedir?»

— «Önce kazâ hakkında konuşalım.»

— «Ciddî birşey değildi. Aslında daha çabuk iyileşmesi gerekirdi ama, Agrounsky için böyle olmadı.»

— «Sebep?»

— «Acıya katlanmak diye birşey olduğunu bilirsiniz tabii?»

— «Hem de çok iyi bilirim.»

— «Louis Agrounsky, acıya tahammül bakımından çok zayıftı. Fikrî bir baskıya direnci yüksekti ama, fizik yönünden direnci sıfır denebilecek kadar düşüktü.»

— «Çok acı çekiyor muydu?»

— «Başka biri için önemli sayılmazdı. Siz veya ben onun yerinde olsak, birkaç gün içinde o acıyı unuturduk.»

— «Demek bünyesinin farklı olması tedavi devresinin de

uzamasına sebep oldu?»

— «İşin uzamasında sebep tedavi değildi. Tedavi esnasında, duyduğu ıstırabın hafiflemesi için morfin kullanmıştık .Böylece, uyuşturucu maddelere karşı olan gizli, o zamana kadar kendisinin bile farketmediği şaşırtıcı temâyülü de ortaya çıktı.»

BİRÇOK TARAFI BELİRSİZ OLAN, KARANLIKTA KALAN RESİM, YAVAŞ YAVAŞ ŞEKİLLENİYOR, AÇIK SEÇİK BİR GÖRÜNÜŞ ALIYORDU.

— «Sizinle konuşur muydu?»

— «Kasdettiğiniz şey mesleğiyle ilgili konularsa, hayır. Uzay projesinden de bahsetmezdi.»

— «Bunu kasdetmemiştim.»

Carlson, omuzlarını silker gibi bir hareketle:

— «Zaman zaman, pek kesin olmayan bazı şeyleri söylerdi,» dedi. «İleri sürdüğü fikirler, benim için yenilik sayılmazdı. Bir zamanlar orijinal atom bombasını imâl eden Manhattan Projesinde çalıştıkları halde, sonradan Nagasaki ve Hiroşima'da olan feci şeyleri görüp aşırı ümanist ve herşey pahasına barış âşığı kesilen çok kimse vardır. Duydukları suçluluk kompleksinden dolayı, bunları, modern savaş endüstrisinde, yıkıcı, yok edici fizik çalışmaları sahasında iş almağa zorlıyamazsınız.»

—« Agrounsky'nin düşünceleri neydi?»

— «Dünya için üzülüyordu. Dünyanın kendi kendisini mahvedeceğinden, bunda kendisinin de sorumlu olduğundan korkuyordu. Düşüncelerinin yersizliğini anlatmağa çalıştım, onu inandırabildiğimi sanıyorum.»

— «İnandıramadınız,» dedim.

Dudakları sımsıkı birleşmiş, ağzı incecik bir çizgi halinde gerilmişti. «Agrounsky, bir zamanlar korktuğu şeyi kendisi yapacak durumda,» diye devam ettim.

On saniye kadar öylece yüzüme baktı. Sonra dişlerinin arasından söylendi: «Orospu çocuğu!»

— «Bunu yapabilecek kudrette olduğunu biliyorsunuz herhalde?»

Başını salladı: «Biliyorum. Kendi sahasında en büyüklerden biri... Ne olduğunu söyliyebilir misiniz?»

— «Kesin olarak ben de bilmiyorum. Söyliyecekleriniz bir ipucu olur belki. Şu bahsettiğiniz zaaf... Uyuşturucu madde iptilâsı, ne ölçüde ciddiydi?»

— «Tam zamanında farkettik. Kontrol altına alarak, bu durumda uygulanması gereken tedaviyi yaptık.»

— «Buradan ayrıldığı zaman tam mânası ile tedavi olmuş sayılır mıydı?»

Carlson hemen cevap vermedi. Söyliyeceği kelimeleri seçer gibi bir hali vardı. Sonunda:

— «İyileşmiş olduğundan emindim,» dedi.

— «Bu tutkusu, sonradan tekrar canlanmaz mıydı?»

Dudaklarını büktü.

— «Söylediğiniz ihtimal her zaman için mevcuttur. Alkolikler için de durumun aynı olduğunu bilirsiniz. Bir süre bıraktıkları içkiyi bir kerecik tatmaları, tekrar kapılıp gitmelerine, aynı yolda sürüklenmelerine sebep olur.»

Yüzü kopkoyu bir endişe ifadesiyle gölgelenmişti. Yapmacıksız bir tavırla: «Bunu düşünmemiştim doğrusu,» diye ekledi.

— «Kabahat sizin değil.»

— «Bir bakıma benim. Kontrol altında bulundurma süresini uzatmam gerekirdi.»

— «Sizinle açık konuşacağım, Carlson,» dedim. «Doktor olmanız sıfatıyla bazı şeyleri bilir ve duyarsınız. Bu çevredeki uyuşturucu maddeler trafiği, alım-satımı konusunda da bilginiz olması gerekir.»

— «Dünyanın her köşesinde bu mikroba rastlıyabilirsiniz.»

— «Ben buradan bahsediyorum.»

— «Birkaç kişiyi tedavi ettim.»

— «Gençler... Çocuk denebilecek kimseler mi?»

— «Hayır. Hepsi de yetişkindi. Bana polisin aracılığıyla geldiler.»

— «Zehirin kaynağı hakkında bir fikriniz var mı?»

Carlson, olumsuzluk ifade eden küçük bir jest yaptı. Israr ettim.

— «Bir tahmin de yapamaz mısınız?»

— «Dışardan geldiğini sanıyorum. Bu çevrede imalâthane değil, depo ve dağıtım merkezi bile olmadığı kesin şekilde biliniyor. Bir ara, ufak çapta bir araştırma yapmıştım. Bilirsiniz, büyük para beraberinde çeşitli kötülükler de getirir.»

— «Biliyorum,» dedim.

— «Hiç ihtimal verilmeyecek kimseler, ufak bir doz aldıktan sonra bu işin müptelâsı olup çıkarlar. Başlangıçta, müzmin uykusuzluk, fikrî tedirginlik gibi çeşitli masum sebeplerle bula-

şırlar bu işe. Bir süre sonra, artık dönemiyecekleri bir yere kadar yol almış durumdadırlar.»

— «Bunları da biliyorum. Siz onlardan biri değilsiniz tabii?»

— «Hayır, değilim.»

— «Peki, Agrounsky'nin durumu için kesin birşey söyliyebilir misiniz?»

— «Zehirden uzak durabilmişse, mesele yok. Fakat bir kere daha denemesi, yokuş aşağı yuvarlanmasına sebep olur. Hem de dehşet verici bir hızla. Bunu kendisine de söylemiştim.»

— «Sizin kabahatınız yok,» diye, bir kere daha tekrarladım. «Bunun bir hastalık olduğunu kabul edersek, alelâde soğukalgınlığı için de kesin bir tedavinin henüz bulunamadığını düşünün. Kendinizi suçlamayın.»

Üzgün bir gülümsemeyle başını salladı.

— «Gene de insanın içi rahat etmiyor.»

— «Üzülmeyin. Bu feci şeyin kancasına takılmış bir takım büyük isimler sayabilirim. Kimbilir nekadar şaşarsınız.»

— «Zahmet etmeyin.»

Ayağa kalkmıştım. O da kalktı.

— «Verdiğiniz bilgi için teşekkürler, Dr. Carlson.»

Hiçbir şey söylemedi...

Polis, bir gece evvel kullanılan .38'likle ilgili bir rapor hazırlamıştı. Balistik testlerin sonucu negatifti. Atölyenin dışında, meselenin çözümü için yararlı olabilecek en ufak birşey bulunamamıştı. Mahallî gazete, Boster'in evinde yeni bir hırsızlık teşebbüsü olduğunu, atölyede kedisini ziyaretimin sonunda beni uğurlarken, meçhul hırsız tarafından ateş edildiğini bildirmekle yetinmişti.

Motele dönüp, arabayı eski yerine park ettim. Dinamit demetini ve ateşleyici mekanizmanın bağlantısını yeniden kurmuştum. Kaputu kapattım.

Büroda, motelin idare müdürü beni gülümseyerek karşıladı.

— «Arayan oldu mu?» diye sordum.

— «Hayır efendim.»

— «Telefonla arayan da mı yok?»

— «Hayır. İyi bir gün geçirdiğinizi ümit ederim.»

— «Fena sayılmaz,» dedim.

— «İkinci odayı bu gece için de tutacak mısınız?»

Masanın üzerine para bırakarak, başımı salladım.

— «Evet.»

— «Herhangi birşeye ihtiyacınız olursa emrinizdeyim.»

— «Sağol,» deyip oradan çıktım.

Az sonra, alacakaranlığın yavaş yavaş tortulandığı odamda düşünüyordum. Evet, aklıma gelen şeyi yapacaktım. Beni tongaya bastırdığını düşünerek keyiflenen meçhul dostum, olup bitenlere adamakıllı şaşacaktı herhalde. Dışarıya, otomobilin yanına gittim. Kaputu açmadan önce, benzin tankının altındaki esilâtörü gevşetmiştim. Arabanın altında, kumlu toprağa uzandım sonra. Dinamit çubuklarının ve ateşleyici mekanizmanın bağlantısını değiştirmem, uzun sürmedi. Yapılacak şey, yan taraftaki boş odayı da kiralamaktı Büroya gidip, o odayı da adıma yazdırdım. Otelin idare müdürünün gözünde ideal bir müşteriydim artık. Yakında bütün boş odaları kapatacağımı düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

Ben bürodan çıkarken, arkasından «YENİ EVLİ» yazılı spor tenteli otomobilden inen genç bir çift, el ele içeriye giriyordu. Evliliklerinin ilk gecesi, onlar için de şaşırtıcı bir gece olacaktı belki.

Odama girdiğim zaman telefonun zili çalıyordu. Ahizeyi aldım. Konuşan Dave Elroy'du.

— «Bir saat önce geldim, Tayger. «Sahil Moteli» 10 numaralı odada kalıyorum. Bana söyliyeceğin, yapmam istediğin herhangi bir şey var mı?»

— «Evet. Şehirde bir tur at. Dikkati çekmeksizin, narkotik konusunda birşeyler öğrenmeğe çalış. Bilhassa eroinle ilgilen. Agrounsky'nin eroin kullandığını sanıyorum.»

— «Belirtileri var mıymış?»

— «Öğrendiğim kadarı, bütün belirtilerden daha sağlam. Buradan zaman zaman ve kısa sürelerle kaybolması da aynı şeyle ilgili. Hastahanede acısını dindirmek için yapılan morfin, kökü derinlerde olan bu gizli düşkünlüğünü açığa çıkarmış!»

— «Anlaşıldı.»

— «Satıcı çevrelerle irtibat kurabilirsen, Agrounsky'nin ayrılmadan önce büyük miktarda mal alıp almadığını da soruştur.»

— «Ayrılmadan önce mi?»

— «Evet. Böyle bir münasebeti varsa, son olarak mal satın aldığı tarihi tesbit et. Hiç olmazsa aşağı yukarı..»

— «Peki, Tayger.»

— «Bu çevrede muhbir olarak yararlanacağın kimse var mı?»

— «Henüz yok. Fakat kimin vasıtasıyla bulabileceğimi biliyorum, Tayger..»

— «Evet?»

— «Kontrol sistemi devresini didik didik eden teknisyenler, henüz bir şey bulamamış. Üst kademelerdeki bazı tipler, sabırsızlanmağa başlamışlar. Bazıları da, böyle birşeyin olabileceğine inanmıyormuş.»

— «Budalalar!» diye söylendim. «Niger Hoppes'dan bir haber çıktı mı?»

— «Hayır. Londra, kesin olmayan bir bilgi daha verdi. Niger'in belli belirsiz denecek kadar topalladığı, bir ayağının aksadığı muhtemelmiş. Fakat bu bilgi için garanti veremiyorlar. Kasten yaptığı, ilerde kendisiyle ilgilenecek kimseleri yanıltmak için, bir zamanlar başvurduğu bir numara da olabilir tabiî. Burnuna belirli bir ilâç çektiğini biliyor musun?»

— «Evet.»

— «Bu konuda yeni bazı şeyler öğrendik. Niger, Bolatrine cinsinden birşey kullanıyormuş. Bu ilâç Birleşik Amerika'da satılmıyor. Hemen hemen aynı olan benzerleri var. Ernie Bentley'in aracılığıyla soruşturdum. Bolatrine benzeri ilâç imâl eden firmayı tesbit ettik.»

— «Mükemmel. Bir şeyler öğrenirsen beni tekrar ara.»

— «Tamam. Dikkatli ol, Tayger.»

Ahizeyi yerine bırakıp, televizyonu açtım. Yatağa yanlamasına uzanarak haberlerden önce gösterilen Western'i seyretmeğe koyuldum. Haberleri veren spiker, Claude Boster'in atölye kapısına ateş eden şahsın henüz bulunamamış olduğunu bildirdi.

Zamanın geçmesini beklerken gözlerimi kapamıştım. Şehirlerarası yoldan düzensiz aralarla gelip geçen kamyonların gürültüsü, filtrelenmiş bir uğultu halinde odanın içine kadar sızıyordu. Çevreme ve benim için kurulmuş ölüm kapanının yanına kimsenin sokulmayacağından emindim.

Fakat yanılmışım.

Beklemekten sabrı tükenen ve beklediği şeyin niçin olmadığını merak eden biri, kendi hazırladığı ölüm makinesini gözden

geçirmeğe gelmişti. Besbelli, işi tesadüfe bırakmak istemiyordu. Osilâtörün sinyalleri kesilince, ısı ya da ihtizazdan dolayı düşmüş olabileceğini düşünmüştü herhalde. Sonra da dinamit çubuklarını ve bağlantısını kontrol etmeğe kalkışmıştı

Patlamanın gürültüsü müthişti. Meydana getirdiği bir anlık hararet ve göz kamaştırıcı aydınlık, herkesi ayağa kaldırmış olmalıydı. Net, kısa süreli ve tek patlayış, hiç yankılamaksızın söndü. Bunun ardından, gecenin karanlığında havaya savrulmuş şeylerin toprağa düşerken çıkardığı küçük, kuru sesler işitildi. Yoğun bir korku ifadesiyle yüklü bir kadın sesi, bu küçük sesleri de bastırarak gecenin koynunda sivrildi.

Dışarıya herkesten önce fırlamış, tanınmaz bir hal almış olan arabanın kalıntısına bakıyordum. Motelin idare müdürü de yanıma gelmişti. Yüzünde dehşet, şaşkınlık ve inanamamazlık karışımı bir ifade vardı.

— «Ne oldu? Neydi bu? »

— «Polise haber verin hemen! Kimsenin buradan ayrılmamasını sağlayın. İnfilâk mahalline de kimseler sokulmasın!»

Yutkundu. Dudaklarında sinirli bir titreme sezinlemiştim. Uzaklaşırken, omuzunun üzerinden bir kere daha baktı geriye.

Çok geçmeden, yaklaşan polis otomobilinin ve cankurtaran arabasının tiz, karanlık sessizliği yırtan sirenleri işitilmişti. Arabalar şehrin doğu yönünden doğru yaklaşmaktaydı.

Otomobilin kalıntısına biraz daha sokuldum. Metal parçaların üzerinde kanlı et pıhtıları parlıyordu. Parçalanan vücudun daha büyük parçaları, patlamanın tesiriyle sol tarafa savrulmuştu. Bunların arasında bir eli seçebildim. Yerdeki bir cam parçasını mendilimle iyice sildim ve gene mendilimle tuttuğum elin parmak uçlarını, bu cama kuvvetle bastırdım. Cam parçasını cebime soktum.

Büroya gidip, büyükçe bir zarfa koydum cam parçasını. Zarfın üzerine Ernie Bentley'in adresini yazmış, uçakla postalamak üzere posta kutusuna atmıştım. Zarfın içine tıkıştırdığım manzaralı posta kartları destesi, camı iki yandan korumağa ve oynamamasını sağlamağa yetecekti.

Ernie Bentley, camı alıralmaz ne istediğimi anlıyacaktı.

Polis gelmeden önce .45'lik tabancamı, asıl odamın havalandırma menfezinin pancuru arkasına gizlemeyi de başarmıştım.

Devriye arabasından ilk inen, Komiser Hardecker oldu. Polis ve cankurtaran otomobilleriyle beraber iki de itfaiye arabası

gelmişti. Çevrede pek kalabalık olmadığı için, infilâk bölgesini kontrol altına almakta güçlük çekmediler.

Küçük toplantımızı, idare müdürünün ofisinde yaptık. İdare müdürü, tel tel çözülmüş olan sinirlerini sek Bourbon viskisiyle takviyeye çalışıyordu. Hardecker, sert arkalıklı bir sandalyeye oturmuştu. Bir püronun uçuk mavi duman perdesinin ardından, dikkatle beni süzmekteydi. Ona, iki oda kiralamış olduğumu, otomobilin de tarafımdan kiralanmış bulunduğunu, bu işe bir mânâ veremediğimi anlatırken, yüzü tek çizgi çizilmemiş beyaz bir tabaka kâğıt kadar ifadesizdi. Sözlerimi bitirince:

— «Fena bir hikâye sayılmaz,» dedi. «Fakat şimdilik ikimiz arasında kalacak birşey söyliyeyim mi, bence bu işe başka bir açıdan bakmak gerekiyor.»

— «Anlayamadım?»

— «Anlatayım. Bana kalırsa, arabayı oraya park etmenizin ve iki yandaki odaları kiralamanızın sebebi, başkalarını, olmasını beklediğiniz böyle birşeyden korumak içindi.»

Başımı salladım: «Sizin fikriniz de fena sayılmaz. Yalnız, işi karıştıran bir nokta var.»

— «Neymiş o nokta?»

— «Bir arabayı havaya uçurmak isteyen kimse, bu işi, o arabaya binecek, kullanacak olan insanı hedef tutarak plânlar.»

— «Evet?»

— «Patlayıcı maddeyi de, kontak anahtarıyla, kilometre saati veya gaz pedalı ile bağlantılı olarak yerleştirir. Arabaya binmiş, kontak anahtarını falan çevirmiş değilim. Buna rağmen araba havaya uçtu. Patlamaya sebep de, onu çalmağa kalkışan biri olacak.»

Komiser Hardecker, isteksiz isteksiz gülümsedi.

— «Bunu da izah edebilirim.»

— «Merak ediyorum izahınızı doğrusu?»

— «Neresine olduğunu bilmiyorum ama, arabanın bir yerine patlayıcı maddeyi ve onu ateşleyecek mekanizmayı yerleştiren kimse siz olabilirsiniz. Sonra da, birinin binmesini beklediniz.»

— «Hiç olmazsa beklemem akıllıca bir hareket sayılmaz, değil mi?»

— «Böyle işleri akıllı insanlar yapmaz zaten. Sonra dikkatimi çeken bir husus daha var.»

— «Onu da söyler misiniz lûtfen?»

— «Hiç te hesapta olmayan böyle bir patlamadan korkmuşa

benzemiyorsunuz. Sizi gören, bu cins şeylerin günlük hayatınızda normal bir iş olduğunu düşünür.»

Omuzlarımı silktim.

— «İzahı kolay. Sinirleri sağlam bir adamım.»

Bu esnada içeriye postacı girmişti. Posta kutusundaki mektup ve kartları branda bezinden torbasına doldurarak çıktı.. Onun ardından, biz de ofisten ayrıldık.

Dışarıda bekleyen üniformalı bir polis:

— «Ekâl tesbiti için yararlı olabilecek bazı şeyler bulduk,» dedi. «Bir diş ve kopuk bir el. Giyeceklerine ait hiç bir şey kalmamış.»

— «Diği lâboratuara gönderin. Gereken şeyleri yapsınlar.»

Bunları söyledikten sonra bana dönen Komiser:

— «Eh,» diye devam etti. «Biraz da sizinle meşgûl olmamıza itiraz etmezsiniz herhalde?»

— «Size yararlı olabilirsem, ne mutlu bana.»

Beni tanıyan, polis arabasının üniformalı şoförü oldu.

— «Mr. Baster'e ateş ettiklerinde, onunla beraber olan siz diniz, değil mi?»

İnkâr hiçbir şeye yaramıyacaktı.

— «Evet.»

— «Bu durum ilgi çekici görünmüyor mu size?»

Komiser Hardecker başını yavaşça açevirip bana baktı. Dudakları eğri bir gülümseyişle çarpılmıştı.

— «Gerçek mi bu?»

— «Evet, oradaydım.»

— «Öyleyse, konuşacağımız şeyler de arttı demektir. Ne buyrulur?»

Omuzlarımı silktim.

— «Kendi hesabıma, benim pek fazla bir söyliyeceğim yok.»

Hardecker, gözlerini benden ayırmaksızın üniformalı polise hitap etti:

— «Gidip Baster'i de getirsinler, Pete. O zaman dostumuzun çenesi açılır belki. Odasında birşeyler buldunuz mu?»

— «Sadece giyecek eşyası var.»

Komiserin o çarpık gülümseyişi yüzüne biraz daha yayılmıştı:

— «Üzerinizde silâh bulundurmak âdetiniz değildir herhalde?»

— «Böyle bir durumda garip bir soru ama, cevapsız bırak-

mağa gönlüm razı olmaz. Hayır, taşımam.»

Başını salladı.

— «Taşısaydın hissederdim zaten. O cins şeylerin kokusunu almakta üstadımdır.»

— «Eh, sizi yanıltmamış olduğum için memnunum.»

Polis otomobiline bindik. Komiser Hardecker direksiyon başına geçmişti. Kontak anahtarını çevirdi. Yüzündeki gülümseyiş silinmişti şimdi.

Polis karakoluna gittiğimiz zaman, yaptıklarının hepsini itiraz etmeksizin kabullendim. Kayıtlarında adımı aradılar, parmak izlerimi aldılar. Sonunda, sorgu odasına buyur ettiler beni. Hardecker'in masasına karşı bir sandalye ve sigara ikram ettiler. Bu arada, Pete adındaki üniformalı polis geldi. Claude Boster'i evinde bulamamışlardı. Nereye gittiğine dair bir haber de bırakmamıştı. Komiser, onu buluncaya kadar aramalarını, devamlı olarak evinden sormalarını söyledi.

Sonra arkasına yaslanarak, ellerini kavuşturdu.

— «Artık konuşmamızın zamanı geldi. Mr....?»

Sırıtarak: «Mann,» dedim.

— «Sizin durumunuzda kalanların çoğu, bir avukat çağırmak için kıyameti koparır, oraya buraya telefon etmeğe kalkışır, vatandaşlık haklarına tecavüz ettiğimizi ileri sürerek bizi suçlar...»

— «Biliyorum,» dedim.

— «Peki, siz niçin aynı şeyleri yapmıyorsunuz?»

— «Ne diye yapayım? Sizlere yardımcı olmak istediğimi söylemiştim.»

— «Gizlediğiniz bazı şeyler de olabilir.»

— «Olmayabilir de...»

Öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya yaslamıştı.

— «İstemeseniz, rızanız olmasa, parmak izlerini alamazdık.»

Umursamazcasına omuzlarımı silktim.

— «Daha önce de almışlardı.»

— «Bundan şüphem yok. Belki de, zaman kazanmak için böyle davranıyorsun.»

Artık «senli benli» konuşuyordu. Güldüm.

— «Tahminlerinizin sonu gelmeyecek mi?»

— «Meselenin içyüzü ortaya çıkana kadar seni hücreye kapatabilirim.» dedim.

Aynı umursamazlıkla: «İçinizden nasıl geliyorsa öyle yapın,»

— «Bir deneyelim bakalım, belki fikrini değiştirirsin.»

Penceresi güneye bakan hücre temiz ve moderndi. Hardecker:

— «Konuşmak istediğin zaman haber verirsin, ben yukardayım, Mr. Mann,» dedi. «İlgi çekici bir konuşma olacağını sanıyorum. Gazeteciler için de, «manşetlik haber» olacağı muhakkak. Mütevazi şehrimizde, bukadar heyecanlı olaylara hiç rastlanmazdı. Tabii, zât-ı-muhtereminiz şeref verinceye kadar.»

— Gülümsedim.

— «Konuşacak birşeyim olursa, kaşımda sizin bulunmanız beni memnun eder, komiserim.»

Yere ve duvara sabit alçak karyoalnın kenarına oturdum, sigaramın izmaritinden yeni bir sigara yaktım. Hardecker, kapıyı çarparcasına çıktı.

Beklemekten başka çârem yoktu. İçimden, Claude Boster'i bulamamaları için dua ediyordum. Onu da merkeze getirdikleri zaman, Louis Agrounsky'nin adı ortaya çıkacaktı. İş o zaman karışacaktı asıl. Saatime baktım. Sabahın ikisiydi. Böyle bir saat için gariptir ama, fecî halde acıkmıştım.

Aynı anda Agrounsky de acıkmış olabilirdi. Fakat onun açlığı yiyeceğe karşı değil, başka birşey içindi. Kanını kamçılayan, sinirlerini yüksek voltajlı akım verilmiş tellere çeviren birşey için... Dr. Carlson'un anlattıkları, körkaranlıktan farksız bir belirsizlik içinde yanyana getirmeğe çalıştığımız parçaların bütünlememi sağlamıştı. Agrounsky'nin bir uyuşturucu madde tutkunu olduğundan şüphem yoktu artık. Eroinsiz duramazdı Bu düşkünlüğünü karşılamak, zaman zaman kriz halini, ihtiyacını gidermek için, eroin sağlıyabileceği bir kaynak bulması gerekiyordu.

Eroinin tesiriyle, korkuları ve endişeleri çöreklenmiş oldukları derin karanlıklardan kımıldamış, üzerindeki taş kaldırılınca güneş ışığında kalan bir akrep gibi ortaya çıkmıştı. Buna karşılık, gene eroinin tesiri altında, korkularını, tedirginliğini silmeğe, hattâ yoketmeğe yeterli bir kudrete sahip olduğu düşüncesine kapılmıştı. Belirli bir zamana kadar onu izlemiş, kollamış olan kimseler, bu düşkünlüğünün de altını çizmişlerdir tabii. Sovyet istihbaratının hâfıza bankası, Louis Agrounsky'nin bir uyuşturucu madde müptelâsı olduğunu kayıtlarına işlemişti. Agrounsky, kanında tutuşan isteği karşılamak için daima paraya muhtaçtı. Gerekli parayı sağlamak yolunda, evini, otomo-

bilini, herşeyini satmış, sonunda bir tek şey kalmıştı elinde.

Karşı taraf da, böyle bir duruma seyirci kalmıyacaktı elbet. Bir kilo eroin, Louis Agrounsky durumundaki bir adama çok uzun bir zaman yeterdi. Büyük bilim adamı, sonunda bu kadar aşağılık bir pazarlığa kadar düşmüştü. Beni düşündüren, bu anlaşmanın nasıl gerçekleştiğiydi?... Hesaplı kitaplı bir şekilde mi tasarlanmıştı, yoksa bir tesadüf sonucu, kendiliğinden mi oluvermişti?..

Yemekle beraber akşam gazetesini de verdiler. Böylece, motelin resmini ve olayla ilgili haberde geçen adımı görmek imkânını buldum. Gazete, adımı motelin defterinde yazılı olduğu gibi, T. Marvin diye vermişti. Ölen adamın hüviyeti tesbit edilememişti henüz.

Sabah saat onda, kapıyı açan muhafız:

— «Ziyaretçin var, Mann,» dedi.

— «Kim?»

— «Arkadaşın olduğunu söyledi. Dave Elroy adında biri...»

— «Tabiî, öyle ya,» diyerek kalktım.

Onun arkasından yürüdüm. Dave, koridorun bitimindeki odada beni bekliyordu. Kapıyı açık bırakan muhafız, dışarda kalmıştı.

— «Merhaba, Dave.»

— «Bizimkiler bu hikâyeyi duydukları zaman çok eğleneceğim. Nasılsın?»

— «Mükemmel,» dedim. «Denize karşı konforlu ve lüks bir dairem var.»

Odayı tarayan gözlerim, mikrofon bağlantısını tesbit etmekte gecikmemişti. Başımla o yönü işaret ettim. Dave de durumu kavradı. Uzattığı sigarayı yaktıktan sonra:

— «Burada ne yapıyorsun?» diye sordum.

— «Arkadaş dediğin böyle zamanlarda belli olur. Çıkmak istemez misin?»

— «Hayır. Önce temize çıkmam gerekiyor.»

— «Eski inatçılık ha?.. Otomobili kim havaya uçurdu dersin?»

— «Bilmem ki. Kaçığın biri olmalı.»

İçini çekti. Rolünü iyi oynuyordu doğrusu.

— «Dünya kaçıklarla dolu. Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?»

— «Sağol... Hiçbir eksiğim yok.»

— «Eh, buralarda fazla dolaşmıyayım öyleyse.»

— «Sen ne âlemdesin, Dave?»

Gülümsedi.

— «Seninki kadar değilse bile, işlerim yolunda. Burası, iyi bir satıcı için çok bereketli bir bölge. Satmak için zahmetlere katlanman gereksiz. Alıcı kendiliğinden peşine düşüyor. Bu cins iyi müşterisi olan bir tanıdığım, topluca bir satış yapmış. Öyle ki, stokunu tüketmiş bir partide. Büyük şirketlerden biri, bahsettiğim bu arkadaş üzerine baskıya kalkışmış. Onlarla anlaşmak zorunda kalmış çâresiz. Fakat esaslı bir oyun oynamış ötekilere. Anlaşmış görünmesine rağmen, malı başka kaynaklardan sağlamış gene de. İşte böyle dostum. Kertellere ve tröstlere karşı kanun olduğu halde, insan bu türlü dalgalarla sık sık karşılaşıyor.»

Sözlerini bitiren Dave ayağa kalkmıştı.

— «Ben yakınlarda olacağım. Komiserle de konuşurum. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni çağırtıver. Komiser Hardecker iyi bir adam.»

Başımı salladım.

— «İyi de lâf mı? Melek gibi... Üstelik son derece sabırlı.»

— «Ama sabrı tükenebilir.»

— «Benim sabrım da tükenebilir,» dedim.

Dave giderken, muhafız da beni hücreme götürdü. Kapıyı kilitleyişinden on dakika sonra, elektrik otomatik olarak kesilmişti. Arada yeni misafirler de oluyordu. Körkütük iki sarhoşu, sükûtu bozmak suçuyla birkaç hücre ötede başka bir hücreye kapattılar. Güneş batmadan az önce, seyrek sakallı, henüz yirmisine bile basmamış iki delikanlı getirdiler. Gençler, uzay projesiyle ilgili bir gösteri düzenlemekten suçluydular. Aslında, suçları gösteri düzenlemek değil, zorla proje sahasına girmeğe kalkışmalarıydı.

Saat altıda kahvaltı, sekizde de Hardecker geldi. Hücrenin kapısını açtı. Kenara çekilip, başıyla çıkmamı işaret etti. Pardesümü ve şapkamı aldım. Koridorun başındaki masanın ardında oturan üniformalı memur, kalın ve büyük bir dosya zarfı içine koymuş olduğu, daha önce ceplerimden aldıkları bazı şeyleri verdi.

Hardecker: «Büroma gidelim,» dedi.

— «Memnuniyetle.»

Bürosuna girince, kapıyı dikkatle kapadı. Masasının başına

oturdu sonra. Yüzünde merak ve şaşkınlık karışımı bir ifade okunuyordu.

— «Bana söyliyebilirdin, Mann.»

— «Neyi söyliyecektim?»

— «Kim olduğunu. Sadece doğruluğunu kontrol etmekle yetinir, burnumu beni ilgilendirmeyen işlere sokmazdım.»

— «Oyle mi?»

— «Parmak izlerini merkeze göndermiştik. Çok geçmeden telefon deliler gibi çalışmağa başladı. Washington'a telefon etmem isteniyordu. Olup bitenleri anlatınca, hemen seni bırakmamı ve çenemi kapamamı söylediler. Doğrusu kim olduğunu merak ediyorum arkadaş?»

— «Sadece bir vatandaşım.»

— «Ne derece önemli?»

— «Adamına göre değişir,» dedim. «Bazı kimseler için çok önemliyimdir.»

— «Neden dolayı?»

Gülümsedim.

— «Söylesem inanmazsın.»

— «İnanacağımı farzet.»

Pencereden tarafa baktım. Güneş ışığını işaretle:

— «O kadar önemliyim ki, bunun kararması, sonu olmayan bir gecenin çökmesi bile yaptığım işin sonucuna bağlı,» dedim.

Yüzündeki şaşkınlık büsbütün artmıştı.

— «Bu söylediklerin çılgınca bir şey... Neyse, benden istediğin birşey var mı?»

— «Hikâyeyi biran önce küllendirmeğe bak. Basına, bu işi yapanın bir manyak olduğunu söyliyebilirsin. Herhangi bir sebep yok, bir çılgının marifeti dersin.»

Başını salladı.

— «Kolay... Adamın kimliğini tesbit edemediğimize göre, bir bakıma doğru bile sayılır. Kim olduğunu biliyor musun?»

— «Hayır.»

— «Başka istediğin?»

— «Claude Baxter'i de unut. İki olayı, onunla beni bağlama. Olanların birbiriyle ilgisi yok zaten.»

— «Benim için de yok mu?»

— «Kesin olarak birşey söyliyemem. Bana kalırsa var, fakat emin değilim.»

— «Anlıyamıyorum. Ne biçim bir iş bu?»

— «Büyük, dünya kadar büyük bir iş, Komiser Bey. Aklının karışmasını, uykularının kaçmasını istemiyorsan, bu konuda kafa yorma hiç. Susman bile büyük bir yardım olacak bizim için.»

Ayağa kalkmıştı.

— «Peki, Mann, söylediğin gibi yapacağım. Yalnız, nerede kaldığını bilmek isterim? Adamlar seni harcamak için kararlı olduklarına göre, buralarda fazla boy göstereceğini sanmıyorum.»

Gülümsedim.

— «İşim bitinceye kadar kalacağım. Hem de aynı motelde. Emin olması bakımından, orası da herhangi bir yerden farksız. Eyvallah ahbap...»

8. BÖLÜM

Motelin idare müdürü, beni gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Fakat zararı karşılamak için Martin Grady'nin göndermiş olduğu yüklü tazminatın çekini verdiğim zaman, bu hoşnutsuzluğu siliniverdi.

Dave Elroy da benim için yeni bir araba kiralamıştı.

İlk işim, tabancamı bırakmış olduğum yerden almak oldu. Temizleyip kuşandım. Sonra telefona uzandım. Claude Boster evine dönmemişti hâlâ.

Bu arada evine telefon etmiş ve hizmetçisine, muhtemelen akşama doğru döneceğini söylemişti.

Vincent Small'u aradım, onun telefonundan hiç kimse cevap vermedi. Dağınık, birbirine ilmiklenmeyen düşünceler arasında zinçirleme sigara içerek öylece yatarken, Dave Elroy telefon etti. Onbeş dakika sonra «Gür Bar»'da beni beklediğini söyledi.

«Gül Bar», uzay projesinin inşaat bölümünde çalışan kimselerin devam ettiği bir yerdi. Dave, köşede fakat her tarafı rahatça görebileceği bir masaya oturmuştu. Bir yanındaki pencere, dışarıyı da görmesini sağlıyordu. Karşısına oturup, kaşla-göz arasında bir masal cini gibi yanıbaşımda beliren garsondan bira istedim.

Garson yaklaşınca, Dave: «Merhaba hücre kuşu,» dedi.

— «Kapat şu bahsi artık.»

Sırıttı. Birasını yudumladı.

— «Merak ettiğim birşey var, Tayger. Seni yıldızlara göndermeğe niyetlenen adamı, .45'liğinle rahatça nallıyabilirdin. Niye öyle yapmadın?»

— «Zayıf bir ihtimal de olsa, kaçıp kurtulabilirdi. Bir kere kaçtıktan sonra uzak duracak, yerini bir başkası alacaktı. Bu durumda, hiç değilse kaatillerden birinin kimliğini öğrenmemiz mümkün.»

— «Nasıl mümkün oluyormuş?»

— «Polis gelmeden önce, olay yerinde bulduğum kopuk bir elin parmak izlerini aldım. Bu parmak izleri, hâlen Ernie'de. Ondan rapor bekliyorum.»

Başını salladı. «Çok akıllıca bir iş yapmışsın, Tayger. Fakat polis de aynı izleri alacaktır.»

— «Alamıyacak, çünkü eli oraya bırakmadan, parmak uçlarını ezdim.»

Dave, kendisine yeni bir bira söyledi.

— «Çevreyi esaslı şekilde taradım. Fazal değilse bile, mevcut on-on iki müptelâsına yetecek ölçüde eroin trafiği var. Bir zamanlar, Miami'deki bir çakal yürütüyormuş bu işi. Sonra bir ba kası, Fish adında biri, devir almış. Başka isim yok, sadece Fish... Öğrendiğime göre, Fish ötekinden daha baskın çıkmış, işi geliştirmiş. Yeni müşteriler edinmiş olmalı herhalde? Fish'in, eşkâli Louis Agrounsky'e uyan, bir müşterisi olduğunu söylediler.t İyice kurcaladım. Agrounsky'i resminden tanıyan bir-iki kişi de çıktı. Bana sorarsan, Fish bizimkine karışık mal satıyordu. Hilesiz, katıksız eroine alışmış olan Agrounsky bu harmanla yetinemezdi. Karışık olmayan ve daha büyük miktarda mal sağlamak isteyecekti. Bir süre sonra, Fish ortadan kayboluvermiş, Louis Agrounsky'nin durumunu tahmin edebilirsin. Eroin sağladığı kaynak kuruduğu için, yeni bir kaynak bulması gerekiyordu. Onu da bu çevrede bulamazdı.»

Birayı içerken, ağzımda garip bir tad hissettim. Baktım. Dublenin kenarında dudak boyası bulaşığı vardı. Midemin bulanmasına ramak kalmıştı. Garsonu çağırıp iyice veriştirdim. Yeni bir duble getirmesini söyledim. Sonra Dave'e bakarak:

— «Uygun zamanı kaçırmışlar, denk düşürememişler,» dedim.

— «Anlamadım?»

— «Agrounsky'nin beklemeğe tahammülü yoktu. Ötekilerin düşündüğünden çok daha fena durumdaydı. Belki de, asıl par-

tiyi sağlayıncaya kadar idare etsin diye verdikleri miktar onların tahmininden önce bitti.»

— «Asıl parti dediğin, New-York'da söz konusu olan bir kilo mal tabii?»

— «Belki de kriz devresine girmiş olan Louis Agrounsky, büyük şehire gitmekten çekinmiyordu.»

Dave başını salladı: «Direk ve sağlam kontakları olduktan sonra ne diye çekinsin? Geriye tek mesele, para meselesi kalıyordu.»

— «Beni düşündüren nokta da bu. Myrtle Beach taraflarını bilir misin?»

Dave Elroy cebinden bir bloknot çıkardı. Birkaç yaprak çevirdi. Sonra başını kaldırıp: «Öyle bir yer,» dedi. «Her bakımdan ölü... Agrounsky'nin arabasını orada sattığını biliyoruz ama, araba orada kalmamıştır. O çevrede uyuşturucu madde alım-satımı da yok. Oradan iş çıkacağını sanmıyorum, Tayger. Ne yapmamı istiyorsun?»

— «Fish'i bulmağa bak. Bu işe tam ortasından karışmış. Bize çok yararlı olabilir.»

— «Evet ama, sahneden çekileli hayli zaman geçmiş, onu da unutma.»

— «Tekrar sahneye çıkarmalıyız.»

— «Öyle olsun. Patron sensin.»

— «Kumtepe Motel'ine geçeceğim. Ayrı bir irtibat noktasına ihtiyacımız olabilir. Gerrity adıyla yazılacağım oraya, Miami'den T. Gerrity...»

— Anlaşıldı.»

— «Ortada yoksam ve senin için mesaj bırakmamışsam, malûm telefon numarasını ara, durumu bildirirsin.»

— «Bir şeyler mi olacak?»

— «Çok şeyler olabilir.»

Masanın üzerine biraların parasını bırakarak yerimden kalktım. Fish hâlâ bu taraflardaysa, Dave Elroy'un onu bulması gecikmeyecekti.

Barın kapısında durup gökyüzüne baktım. Gökyüzünde, Florida'nın o ansızın patlak veren fırtınalarından birinin belirtileri vardı. Ağır, kurşun rengi bulutlar hızla biraraya toplanıyor, havada yakın bir yağmur kokusu seziliyordu.

Az ötede park etmiş olduğum otomobile doğru yürüdüm. Biraz sonra, Claude Boster'in evine ulaşan yoldaydım. Evin ya-

kınında bir polis otomobili duruyordu. Şoför, evi gözaltında tutmakla görevli polis memuruyla konuşuyordu. Garajın iki kanatlı kapısı açık olduğundan, içini görmekte güçlük çekmedim. Boştu. Durmaksızın Vincent Small'un evine doğru sürdüm arabayı. Orada da kimseler yoktu. Motele dönmekten başka çare kalmamıştı. Yağmur başladığı zaman moteldeki odamdaydım. Sık ve sert damlalar, saçma tanecikleri gibi pencerenin camlarına çarpıp savruluyordu.

Telefonun zili çalınca, pencerenin önünden ayrıldım. Konuşan Ernie Bentley'di.

— «Hat temiz mi, Tayger?»

— «Konuşabilirsin.»

— «Cam üzerindeki parmak izlerini aldım. Adam, Henry Frank adında biri imiş. Yaş 52, aslen Avusturyalı olup, Amerikan vatandaşlığına geçmiş. Boyu 1,72, koyu kumral ve göğsünde döğme varmış.»

— «Fotoğrafı mevcut mu?»

— «Amerikan vatandaşlığına geçtiği esnada, gerekli belgeler için verdiği fotoğraf var.»

— «Fotoğrafı teleksle buranın mahallî polis müdüriyetine gönder. Adını da «Kayıp Şahıslar» listesine yazsınlar.»

Ernie güldü.

— «Vay vay! Resmî durumunu iyice benimsemiş gibisin. Yakında rütbe de takınırsan hiç şaşmıyacağım.»

— «Henry Frank'la ilgili başka bilgi var mı?»

— «Bir ara komünist temâyüllü olduğundan şüphe edilmiş. Bu husus sadece bizim dosyalarımızda kayıtlı. Raporun bir kopyasını ister misin?»

— «Hayır.»

Aynadaki aksime bakıyordum. Henry Frank adı nedense yabancı gelmemişti bana.

— «Parmak izleri için karşılaştırma zor olmadı ya?»

— «Charlie Corbinet'nin aracılığıyla yaptık. Orada durum nasıl, Tayger?»

— «Fırtına öncesinin durgunluğu var. Dinle beni Ernie. Agrounsky'nin özel olarak çalıştığı mini-elektronik unsurlar işini hatırlıyorsundur?»

— «Evet.»

— «O iş için gerekli parçaları imâl eden kaç firma var?»

— «Beş firma... Hepsi de tanınmış, en ufak bir şüpheden uzak isimler.»

— «Agrounsky'nin çalışmalarıyla da ilgilenmişler miydi?»

— «Tabii...»

— «Hemen kendileriyle temasa geç. Agrounsky onlara herhangi bir şey, bir patent falan satmış mı, öğren. İhtira beratıyla ilgili bazı muameleler yüzünden konuşmak istemezler belki. Kendilerine teminat ver, ne yapıp edip, konuşmalarını sağla.»

— «Peki, Tayger. Kolayca konuşacaklarını sanıyorum.»

— «Gerekirse, bırak, Martin Grady halletsin bu işi. Grady, onlara baskı yapabilir.»

— «Grady'e lüzum kalmıyacak. Haa, aklıma gelmişken söyliyeyim. Daha on dakika önce, Londra'dan bir mesaj aldık. Niger Hoppes'la ilgili. Kullandığı ilâcın adı Bezex'miş. Batı Almanyada imâl ediliyor. Yani ithâl malı. Mümessili yerli bir ilâç firması. Bezex perakende olarak eczahanelerde satılıyormuş. Fakat her çevrede bulunmuyor. Senin olduğun yere göre en yakın satış mahalli, Miami'de... Sana on iki tüplük bir kutu göndereceğim. Belli olmaz, peşini bırakmayan dostuna karşı tuzak yemi diye kullanabilirsin belki. Tüplerden ikisi üzerinde ayrıca çalıştım.»

— «Bak, Ernie...»

— «O iki tüp ayrı bir kutuda olacak. Kullanmağa falan kalkışma sakın. Görünüşte öteki tüplerden farkı yok. Fakat kapağını açıp bir koklamak, siyanür gazıyla ciğerini doldurmağa yeter. İki saniye içinde kolay, hızlı bir ölüm. İstediğin fotoğraf da hemen gönderilecek.»

— «Sağol, Ernie.»

— «Tamam. Dikkatli ol, Tayger.»

Ahizeyi yerine bıraktım. HENRY FRANK... Bu ismi daha önce duymuş olduğuma emindim. Belki de bir yerde görmüştüm. Birkaç dakika düşünmem hatırlamama yetti. Henry Frank adı, Doug Hamilton'un, kendileri hakkında NEGATİF rapor verdiği kimselerin listesinde yazılıydı. Henry Frank, Belt-Aire Elektronik Şirketi'nde çalışmak için müracaat etmiş, hakkında araştırma ve soruşturma yapan Hamilton'da güvenlik bakımından onu NEGATİF bulmuştu.

Tekrar telefona sarılıp, santrala, New York'da Shigley'in üstündeki apartmanın telefon numarasını verdim. Rondine'le konuşmam gerekiyordu. Santral numarayı bağladığında, telefonun ısrarla çalmasına rağmen kimse çıkmadı. Ahizeyi yerine

bıraktım gene. Doğrudan doğruya Henry Frank'ın geçmişi ve şüpheli ilişkileriyle meşgûl olmama imkân yoktu. Uzaktaydım. O işi bir aracı vasıtasıyla yapabilirdim ancak.

Bu sefer Newark «Kontrol Gurubu»'na telefon ettim. Tanıtıcı kodu alan Virgil: «Evet, Tayger,» dedi. «Dinliyorum.»

— «Rondine'le temasa geçmeğe çalış. Öteki bütün isimleri bırakıp, Henry Frank'la meşgûl olsun. Hamilton'un NEGATİF rapor verdiği kimselerin listesi elinde. Bir şeyler öğrenirse, beni bu numaradan arasın. İrtibat sağlıyamazsa, ben kendisini arayıncaya kadar apartmanda beklesin.»

— «Anlaşıldı.»

— Ernie, Frank'ın fotoğrafını gönderecekti. Kendisiyle konuş, fotoğrafın kopyalarını çoğaltsın. İlgili kimselere dağıtın kopyaları. Henry Frank, burada narkotikle ilgili bir işe karışmış. Fakat bu bahiste profesyonel değil. Buradaki uyuşturucu madde dalgası, Kızılların büyük bir oyununun bir faslı sadece.»

— «Henry Frank ne olacak?»

— «Hiç bir şey olamaz. Öldü. Onun işbirliği yaptığı kimseleri öğrenmek istiyorum. Frank, bize karşı çalışan şebekenin bir vidasıydı. Elimizdeki tek isim o. Bazı uçlara varmamızda yararlı olabilir. Polis kayıtlarında parmak izi yok. Temiz kalmak için büyük dikkat göstermiş.»

— «Peki, Tayger. Yarın tekrar ara.»

— «Bilgi edinmek için başka yolları da deneyeceğim.»

— «Bir şeyler öğrenirsen bize de ilet!»

— «Tamam.»

Tekrar santralı arayıp, Belt-Aire Elektronik Şirketi'nin numarasını verdim.

Çok geçmeden Camille Hunt hattın öbür ucundaydı.

— «Merhaba, sinek.»

— «Merhaba küçüğüm.»

— «Beni çok beklettin.»

— «Sen kimseyi bekliyecek tip değilsin.»

Güldüğünü işittim.

— «İnanıp inanmamakta serbestsin ama, belirli bir sebepten dolayı seni bekliyorum.»

— «Sinekler pek besleyici değildir.»

— «Alelâde sinekler belki. Fakat sen değişik bir türsün. Besleyici olmasa bile, lezzetli...»

— «Ayıp ayıp!» dedim.

— «Pekâlâ. İş konuşması mı yapıyoruz, yoksa muhabbet mi?»

— «İş konuşması...»

— «Düpedüz tahkir bu beni.»

— «Acısını oraya geldiğim zaman çıkarırsın. Şimdi beni dinle, bebek. Kayıtlarını ,Henry Frank hakkında ne bulursan bana bildir. İş.ıs.emek için muracaat etmiş. Hamilton'un verdiği NEGATİF rapor üzerine işe alınmamış.»

— «Frank... Frank,» diye tekrar etti. «Bir saniye bekle, Tayger.»

Telefonda, bir çekmecenin açıldığını belirten ses duyuldu. Sonra kâğıt hışırtıları geldi kulağıma.

— «Tayger...»

— «Evet, güzelim?»

— «Sana belirli bazı kimseler hakkında notlar aldığımı söylemiştim.»

— «Hatırlıyorum.»

— «Henry Frank da onlardan biri... Onunla ilgili not burada. Aynen okuyorum: Uzak tefek bir adam. Hakkındaki kanaatım NEGATİF. Florida bölgesinde çalışmış olduğu o-ö yerin adını vermişti.»

— «Neresiymiş o yerler?»

— «Ne yazık ki, yazmamışım. Kişiliği hakkında da bazı şeyler yazmışım. Saygısız intibaı veriyor. Kendine güveni yok gibi. Bazı soruları cevaplandırırken duralaması, dikkat çekici.»

— «Yazılı olmayıp da hatırladığın bir şeyler yok mu?»

— «Aradan çok zaman geçti, Tayger. Düşünürsem, zamanla belki hatırlayabilirim.»

— «Pekâlâ,» dedim. «Bu faslı daha sonra hallederiz. Hemen bir uçağa atla, gel. Florida'da, Cape Kennedy projesi yakınında Eau Gallie diye bir yerdeyim. Uzun boylu hazırlığa kalkışma. İlk uçakla gelmeğe bak. Lâin için endişe etme, Martin Grady adına konuşmağa yetkiliyim, biliyorsun. Uçak tarifesine bakacağım. Seni alanda karşılarım. Küçük bir tatil yapmış olursun aynı zamanda.»

— «Giyeceksiz falan, değil mi?»

— «Sana en yakışan kıyafetle.»

— «Aklından geçeni kasdetmemiştim. Fakat bana da enteresan göründü. Yakında görüşürüz, sinek...»

Kapıyı açtığım zaman, Komiser Hardecker masasının ba-

şındaoturuyordu.

Sigarası ağzının bir köşesinde, şöyle bir baktı.

— «Seni bekliyordum.»

— «Henry Frank için mi?»

— «Kayıp şahıslar listesine yeni bir isim. Bu konuda bilgi edinebilecek miyim bari?»

Uzattığı fotoğrafı aldım. Sonra bir fotoğraf daha verdi. Bunlardan biri cepheden, öteki profil çekilmişti.

— «Bilgi vermeğe hazırım,» dedim. «Kendi ortadan kayboldu.»

— «Bir tahmin yapmama izin var mı?»

— «Tabiî.»

— «Bir patlama sonucu parçalanmış olmasın?»

Omuzlarımı sıktım.

— «Mümkündür.»

— «İhtimal yüzdesi?»

Gülerek: «Yüzde yüz,» dedim.

— «Gerçeği söylediğin için teşekkürler. Ayrıca çok memnun oldum.»

— «Neden?»

— «Komşu çocuklardan biri, patlama yerine 40-50 metre mesafede bir tabanca bulmuş. Balistik test, Boster'in atölyesinin kapısına aynı tabancayla ateş edildiği sonucunu verdi.»

— «Her şey birbirine uyuyor yani?»

— «Fotoğrafı getirtmenin sebebini anlıyamadım?»

— «Hakkında bilgi edinmek istiyorum.»

— «Bu çevrede onu tanıyan yok.»

— «Tanıyan kimsenin çıkacağını düşünmemiştim zaten.»

— «İki adamımı, onun hakkında araştırma yapmakla görevlendirdim. Öğrenebilecekleri şeylere dair bir fikrin var mı?»

— «Hiç,» dedim. «En ufak bir tahmin bile yapamam.»

— «Bir şeyler öğrenirlerse..?»

— «İşbirliği yapmanız beni minnettar bırakır.»

Dikkatle beni süzüyordu. «Sana bir şey söyliyeyim mi, Mann? Beni korkutuyorsun. Tavrın, gözlerindeki ifade bana endişe veriyor. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadım. Uzun zamandır bu meslekteyim. İnsanları tanıdığımı, onları kolayca sınıflandırabileceğimi sanırdım. Filimlerde, romanlarda olduğu gibi.. İyi insanlar vardır, bir de kötü insanlar.. Bu sınıflandırmayı sana da uygulasam, yerin kötü insanların arası olurdu.

Fakat kötü insanlar senin çalıştığın kimselerle çalışmaz. Seninki gibi ilişkileri olamaz onların. Beni şaşırtan da, korkutan da bu işte. Küçük de olsa, bu şehrin önemini, Sovyetlerin «Kıtalararası Balistik Füze» sistemlerine göre, '1 inci derecede' hedefler arasında olduğunu biliyorum. Şimdi bir şey daha soracağım. Durum kötü mü?»

Kısaca: «Kötü,» dedim.

— «Peki, bu işte niçin yalnız çalışıyorsun?»

— «Yalnız değilim. Sadece ötekileri görmüyorsun.»

Başını salladı.

— «Seni görmüş olmam bile fazla. Pekâlâ, Mann, Henry Frank hakkında mutlaka bir şeyler öğreneceğim.» Yüzümdeki ifadeyi farketmiş olacak ki: «Merak etme,» diye ekledi. «Nasıl soruşturma yapılacağını biliriz. Bu şehri ve halkını iyi tanırız, bizim avantajımız da bu.. Yeni bir şey çıkarsa seni telefonla ararım.»

— «Sağol. Fotoğrafları alabilir miyim?»

— «Zaten gönderilmiş.»

Oradan ayrılırken, Komiser Hardecker benim için yepyeni bir adamdı. Saçının büyük bir kısmı dökülmüş, yüzü kemikli, gözleri birbirine iyice yakın, sıradan bir polis değildi artık.

Dışarda yağmurun hızı kesilmişti. Seyrek, iri ve daha yumuşak damlalar, saçaklarda, metal satıhlarda yeknesak bir ses çıkarıyordu.

Otomobile bindim, arabaya U biçimi bir dönüş yaptırdım. Biraz sonra da Vincent Small'un evinin yolunu tutmuştum. Zamanla yarışmak soluk kesici bir şeydi. Gecenin içinde yüzlerce kişinin ava çıktığını biliyordum. Binlerce teknisyen, Agrounsky'nin elektronik sisteminin devrelerini sinir demetlerinin lifleri gibi didikliyor, bu örgünün bir yerinde gizli çılgınlık ve ölüm dikenini arıyorlardı. Gecenin karanlığı yüzlerce insanın hesaplı fakat yönü belirsiz hareketiyle dalgalanırken, meçhul ve oyununu yalnız başına oynayan bir başkası, daha emin adımlarla ilerliyor, dünyayı ellerinde tutan Louis Agrounsky'e gittikçe yaklaşıyordu.

Vincent Small'un evinin penceresi aydınlıktı. Garaja baktım. Otomobili oradaydı. Kapının yan tarafındaki pencereden baktığımda, ayakta duran Vincent Small'un, sırtı pencereye dönük, koltukta oturan bir adamla hararetli hararetli konuştuğunu gördüm. Oturan adam hafifçe kımıldadı. Profili, Claude

Boster'i tanımama yetmişti.

Kapıyı açan Vincent Small, beni görünce hiç şaşırmamış gibiydi.

— «Oo, buyrun, Mr. Mann.»

— «Sizi daha önce de aradım.»

Başını hafifçe salladı.

— «Evet.. Şeyde.. dışardaydım.. Bu taraftan buyrun lûtfen.»

Odaya girdiğimde, Claude Boster başının belli belirsiz bir hareketiyle beni selâmladı Arada, sinirli sinirli içkisini yudumluyordu. Small:

— «Size bir içki verebilir miyim?» diye sordu.

— «Hayır, teşekkür ederim.»

— «Peki, bir şey sormama müsaade eder misiniz?»

— «Tabii, buyrun.»

— «Şey.. Motelde olan infilâk olayı, herhangi bir şekilde bizimle ilgili miydi?»

— «Sadece beni safdışı etmek içindi. Geçen gece Mr. Boster'in kapısına ateş ettikleri zaman da, aynı şeyin peşindeydiler. Bir bakıma, sizinle de ilgili var tabii. Meselenin anahtarı Louis Agrounsky. Onu en kısa zamanda ortaya çıkaramazsak, çevrenizde âni ölümlere alışmanız gerekecek.»

— «Rica ederim, Mr. Mann.»

Sonra Claude Boster'e bakan Vincent Small, yüzünde dokunaklı bir çaresizlik ifadesiyle devam etti:

— «Aramızda konuştuk.. Şimdi şimdi bir şeyi anlar gibiyiz..»

— «Nedir anladığınız?»

— «Louis.. Bazı garip davranışları.. Bir şeyler olduğu belliydi.»

— «Onun uyuşturucu maddelere müptelâ olduğunu biliyor muydunuz?»

Gene bakıştılar. Tereddütleri, hallerindeki sinirlilik havayı daha da gerginleştirmişti. Bu sefer Claude Bodter konuştu:

— «Bunu tahmin etmiştik.. Vincent'le bu konuda konuştuk bile hattâ.»

— «Son zamanlarda mı?»

— «Hayır.. Louis ortadan kaybolmadan önce. Dikkatimizi çeken, sinirli ve tedirgin zamanlarında banyoya kapanması, sonra da oradan rahatlamış, sâkin bir görünüşle çıkması olmuştu. Başka şeyler de gözümüzden kaçmadı.»

— «Meselâ ne gibi?»

— «Bir gün ceketini divanın üzerine bırakırken, cebinden bir paket düştü. Paketin içinde bir enjektör ve bazı kapsüller vardı. Onu her halde doktor tavsiyetiyle kullandığı bir ilâç diye düşünmüştüm. Başka türlü düşünmem için de sebep yoktu. Sonra, sonra, Claude'un bahsettiği garip durumları farkettim.»

Başımı salladım.

— «Agrounsky'nin, yüzdeyüz uyuşturucu madde müptelâsı olduğunu biliyoruz artık. Uğursuz bir tesadüfle kapıldığı bu alışkanlık, çok kısa bir zamanda hızla gelişmiş. Şahsiyetinden daha ağır basan, onu feci bir yönde sürükleyip götüren zehir..»

Vincent Small, kireç kesilmiş bir yüzle: «Mübalâğa etmiyorsunuz ya?» dedi.

— «Gerçeği öğrendiğiniz zaman, duyduğunuz sarsıntı kat kat büyük olacak. Bir şey daha söyliyeyim. Şimdiye kadar hayatta kalmanız gerçek bir talih eseri. Agrounsky, bütün dünyayı allak bullak edebilecek bir şeyi elinde tutuyor. Kıtalararası Balistik Füze sistemimize, dilediği zaman çalıştırabileceği bir atlamalı kontrol devresi bağlamış. Bu özel devreyle, sistemi dilediği an harekete getirebilir. Daha kötüsü, tamamen hareketsiz durumda bırakması da mümkün. Bu konuda kararını vermeden önce onu bulamazsak, her şeyin sonu geldi demektir.»

Vincent Small donakalmış gibiydi. Başını önüne eğik, ellerine bakıyordu. Neden sonra gözlerimin içine bakan Vincent Small:

— «Louis, arasıra bir yerden bahsederdi.. Bu konuda son derece ketum davranıyordu.»

MESELE ORAYI BULMAKTI. İYİCE YAKLAŞMIŞTIM. ELLERİMİN GERİLDİĞİNİ. BOYUN ADALELERİMİN KASILDIĞINI HİSSEDİYORDUM.

— «Bir yer mi?.. Neresiydi orası?»

Vincent Small, omuzlarını silker gibi bir hareket yaptı.

— «Kesin bir şey söylemezdi. Sadece, Wax adında bir adamın balıkçı dükkânından bahsettiğini hatırlıyorum. Louis balığı çok severdi. Söylediğine göre, orası rahatça düşünmesine, problemlerini halletmek için çalışmalarına uygun bir yermiş.»

— «Orayı aramadınız mı?»

— «Şehirdeki emlâkcilerle konuştuk, soruşturduk. Louis'yi tanıyorlardı ama, öyle bir yeri bilmiyorlardı. Lou'nun bahsettiği Wax adındaki balıkçıyı tanıyan, böyle bir kimsenin varlı-

ğını bilen de çıkmadı.»

Her şey duman olmuş, elimden havaya uçmuştu gene.

— «Agrounsky, o yerden sık sık bahseder miydi?»

— «İki-üç defa açmıştı konuyu. Hepsinde de tedirgin ve sinirli zamanlarıydı.»

— «Yani eroine ihtiyaç hissettiği, kriz geçirdiği anlarda?»

— «Her halde.»

Small'a baktım: «Ya size açtığı zamanlar?»

— «Sayısını hatırlamıyorum. Gelişigüzel lâf arasında söylemişti. Bana garip gelmişti doğrusu.»

— «Neden?»

— «Louis büyük ve modern lâboratuvarlarda çalışmaya alışkındı. En son sistem araçlara, başka teknisyenlere ihtiyacı vardı.»

— «Yalnızlıktan hoşlanan bir insan değil miydi?»

— «Şahsî hayatında öyleydi. Fakat meslekî çalışmaları bakımından, başka kimselerle i birliği halinde olması gerekliydi.»

— «O bahsettiği yerin nerede olduğunu tâyine yarayacak en ufak bir ipucu olsun vermedi mi?»

Boster:

— «Kuzeyde olduğunu sanmıyorum,» dedi.

— «Sebep?»

— «Louis müzmin romatizmadan mustaripti. Soğuk ve rutubetli yerlere tahammül edemezdi.»

Sırttım:

— «Eh, hiç olmazsa Birleşik Amerika'nın kuzey yarısını aramak zahmetinden kurtuluyoruz.»

Small, özür diler gibilerden:

— «Onu da denedik, Mr. Mann,» dedi. «O yeri araştırdık.»

— «Bir daha sefere yalnız yapmayın bu işi. Söylediğiniz yeri bulabilecek başkaları var. Size nasihatım, evlerinizden çıkmamanız. Kapıları, pencereleri de sıkı sıkı kontrol edin. Agrounsky'le ilgilenen başkaları da var. Onun yerini bulmalarında işe yarıyacak bir şeyler bildiğinizi öğrenirlerse, hedefleri siz olursunuz doğrudan doğruya. Neler yapabileceklerini gördünüz.»

— «Fakat..»

Claude, Boster'in devam etmesine meydan bırakmadım:

— «Polisin sizi korumasını sağlıyacağım. Bir süre için devlete aitsiniz. Uzun uzun düşünün, ne yapıp edip hatırlamaya çalışın. Louis Agrounsky'le konuşmalarınızı geçirin aklınızdan..

Her hangi bir teferrüatı hatırlarsanız, hemen telefon edin bana.»

'Kumtepe Moteli' nin telefon numarasını bir kâğıda yazdım. Claude Boster'e uzattım.

— «İkiniz de bu telefon numarasını ezberleyin. Orada yoksam, I.A.T.S.'in New-York ofisine, ya da mahallî F.B.İ. şubesine telefon edebilirsiniz.»

Her ikisi de baş salladılar.

— «Durumun ne kadar ciddî olduğunu anlamışsınızdır her halde?»

Anladıkları yüzlerinden belliydi...

I.A.T.S. New-York merkez bürosuna telefon ettiğimde, olağanüstü bir toplantıdan bahsettiler. Mesajımı alan Charlie Corbinet, Hal Randolph'u telefonda bağladı.

Biraz sonra, Randolph'un yorgun, bezgin sesini duydum:

— «Evet, Randolph konuşuyor.»

— «Ben Tayger Mann,» dedim. «Söyliyeceğim bazı şeyler var.»

Louis Agrounsky'nin uyuşturucu madde iptilâsını, Wax adında bir balıkçının dükkân, depo veya kayıkhanesine yakın bir yerde gizlenmiş olması ihtimalini anlattım.

— «O yeri bulmak için geniş bir kadroya ihtiyaç var. Nehir, göl, ya da deniz kenarında bir yer olabilir. Pek belirli bir şey olmadığını biliyorum ama, elimizdeki tek ipucu bu.»

— «Peki, Tayger. Yanılmadığından eminsen meşele yok.»

— «Narkotik işini kurcalayın, o yönden de bir şeyler çıkarabilirsiniz belki.»

— «Merak etme, Tayger, bulacağız. Sen de işi bu noktada bırakacaksın.»

— «Böyle bir şey yapacağımı sanmıyorum her halde?»

— «Emir böyle, Mann.»

— «Emir bana vız gelir. Ben, hedefe sizden daha yakınım. Olduğum yerden de ayrılmayacağım.»

— «İşin başında, harb divanı bahsini de etmişlerdi sanıyorum.»

— «Yapma Randolph, korkudan uykum kaçacak. Şimdi boşver o farkı, araştırma için elinin altındaki her adamı kullanman gerekiyor.»

— «Sen hariç. Memleketin varlığı söz konusu, disiplin ta-

nımayan kimselere yer yok bu işte.»

Telefonu kapadım. Onları düşündüren ben değildim tabii. İşi başarıyla sona erdirirsem, Martin Grady organizasyonunun daha da kuvvetleneceğini hesaplıyorlardı. Mesele oydu.

Saat dokuza on vardı. Bir saat sonra, Hal Randolph'un adamları ortalığa yayılacaktı. İçlerinden bir kısmı da bana ulaşmak ve beni durdurmakla görevlendirilmiş olacaktı belki. Motelime dönüp valizimden birkaç parça eşya aldım. İki günlük ücreti peşin ödedim. 'Kumtepe Moteli' ne giderek, yapının kuzey-doğu köşesindeki odayı T. Gerrity adıyla kapattım. Sonra Dave'in moteline telefon ettim. Yirmi dakika içinde polis müdüriyetinin kapısında benimle buluşması için bir mesaj bıraktım.

Hardecker, beni görünce hafiften kaşlarını çattı.

— «Gene ne var?»

— «Boster'le Small'un evlerini devamlı bir koruma altına alın.»

— «Neden?»

— «Geçen geceki oyun tekerrür edebilir. İki evin de bütün girişleri tutulsun. Birer devriye arabası bulundurun yakınlarında.»

— «Demek durum bu kadar ciddî?»

— «O kadar ciddi,» dedim.

Yüzünün gerginliği çözüldü. Dudakları uçuk bir gülümseyişle aralandı.

— «Senden niye hoşlanıyorum, aklım ermiyor doğrusu? Beni korkuttuğunu söylemiştim. Fakat insanın hayatını da renklendiriyorsun. Pekâlâ, Tayger, söylediklerini yapacağım. Bu arada, benim de sana verecek haberlerim var.»

— «Öyle mi?»

O uçuk gülümseyişi daha belirli oldu.

— «Agrounsky hakkında. Uzay projesinde çalışan personeli, bilhassa önemli mevkideki kimseleri gözümüzden uzak tutmayız. Böylece onları emniyete aldığımız gibi, güvenlik bakımından gerekli izleme de yapılmış oluyor. Elimin altındaki şu rapor, tamamen Louis Agrounsky'nin özel hayatıyla ilgili. En ufak teferruatına kadar kontrol ettiğimiz için, bir suretini her hangi bir ajana, ilgili güvenlik bürolarına geçirmiş değiliz.»

— «Anlıyorum.»

— «Louis Agrounsky, alışkanlıkları sınırlı bir bekârdı. İçki

içmez, kendi durumundaki erkeklerin çoğundan farklı olarak, kadın peşinde koşmazdı. On üç aylık süre içinde, iki kadınla altı defa beraber oldu. Kadınların ikisi de profesyoneldi. Söz konusu iki kadın, sadece bu konuda muhbirlerimiz olarak bizimle temas halindeydiler. Agrounsky'nin durumunu göz önünde tutmuş, odalarına mikrofon yerleştirmiştik.»

— «Sonuç ne oldu?»

— «Agrounsky,nin konuşmaları, tamamen o dakikalarla ilgiliydi. Belirli bir maksatla geldiği yerde, sözleri de mekâna ve şartlara uyuyordu. İstersen bandlardan dinletebilirim.»

— «Lüzum yok,» dedim. «Tahmin ediyorum.»

— «Gene de kontrolu gevşetmemiştik. Agrounsky'nin başka bir kadınla beraber görüldüğüne dair birkaç rapor aldım. Kadının kimliği bilinmiyordu. İki defa birlikte akşam yemeği yemişler, bir defa da sinemaya gitmişler. Beraberlikleri ve ilişkileri bundan öteye geçmedi.»

— «Kadının kimliğini tesbit için bir şeyler yapmadınız mı?»

Omuzlarını silkti.

— «Buna lüzum görmedik. Agrounsky, kendi hayatını yaşamakta serbestti. Kadın tanınan biri değildi. Beraberlikleri, her hangi bir kadınla erkeğin tanışıklığı gibi normaldi. Yakınlarında oturan polis memurunun raporunda, konuşmalarında da dikkati çekecek bir taraf olmadığı bildiriliyordu.»

— «Kadının eşkâli?»

— «Otuz yaşlarında, güzel vücutlu ve sade giyimli. Münasebetleri daha ziyade arkadaşlık havasındaymış. Hepsi bu kadar.»

— «Bütün bunlar, Louis Agrounsky'nin kişiliğine pek uymuyor.»

Hardecker gülümsedi.

— «Her erkek, ergeç bir kadına karşı ilgi, yakınlık duyar. Hiç olmazsa, onun arkadaşlığından, beraberliğinden hoşlanır. Şaşmaz bir kaidedir bu. Agrounsky için de aynı şeyi söyliyebiliriz.»

— «Sonradan kadın hakkında soruşturma yaptınız mı?»

— «Sinbad Moteli'ne Helen Lewis adıyla yazılmıştı. İkametgâh olarak verdiği adres Sarasota'daydı. Telefonla soruşturduk. Apartmanın idaresinden sorumlu şahıs, Helen Lewis'in iki yıldan beri o adreste oturduğunu söyledi.»

Elimi uzattım. Anlayıp raporu tutuşturmuştu. Adresi ve te-

lefon numarasını aklımın bir köşesine yazdım. Raporu geri verirken:

— «Belki de gerçekten önemli bir şey değildir,»

Çıkmadan önce, Hardecker masanın ötesinden elini uzattı.

Polis müdüriyetinden dışarı çıkınca, çevrede Dave'i görmek için bakındım. Sokak lâmbalarının ampullerini puslu bir haleyle çevreleyen yağmurn altında arabama doğru yürüdüm. Kapıyı açıp direksiyonun başına oturuncaya kadar iyice ıslanmıştım.

Dave'in sesi arkadmdan:

— «Gitikçe daha dikkatsiz oluyorsun, dostum» dedi.

Aynadan ona bakarak gülümsedim.

— «Asıl dikkatsiz olan sensin. Kanapenin ortasında oturman gerekirdi. Ağırlığın, arabayı bir yana doğru eğmişti.»

Bacaklarını kanapenin arkalığından aşırarak yanına geçti..

— «Yeni bir şey var mı?»

— «Senin için yok.»

Güldü.

— «Ama bende senin için haber var. Grady'nin iki tane binliğine patladı bu iş. Savannah'da karışık, düşük kaliteli mal satan bir ayaksatıcısından büyük denebilecek miktarda mal satın alınmış. Aracılk yapan şahsın adı Sonny Kipton. Aynı şahıs, buradaki bir arkadaşıyla da temas kurmuş.»

— «Pekâlâ, Kuzeye gidiyorum,» dedim. «Myrtle Beach bölgesine de bir göz atmanın zamanı geldi.»

— «Hatırlıyorsan, daha önce, Agrounsky'e karışık, düşük kalite mal satan birnden bahsetmiştim?»

— «Evet.»

— «O ahbabımız da Kipton'la işbirliği yapan bir kimseymiş.»

— «Ben de onu istiyorum işte, Fish'i..»

Dave başını salladı.

— «Ona ait en ufak bir iz yok. Herif kanatlanmış sanki».

— «Aramağa devam et».

Cebimden Henry Frank'ın fotoğrafını çıkarıp uzattım.

— «İşte peşinde olduğumuz bir başkası. Gerçi kendi öldü ama hakkında bildiklerimiz bir bağlantı kurmağa yarıyabilir.»

Dave fotoğrafı elimden aldı. Uzun uzadıya, dikkatle baktıktan sonra başını kaldırdı.

— «Tayger,» dedi. «Hiç aklına gelir miydi?.. Fish bu adam işte. Verilen eşkâl, en ufak teferruatına kadar uyuyor.»

9. BÖLÜM

Plâja ulaşan cadde, hüzün verici bir ıssızlıkla uzanıyordu. Pancurları sıkı sıkı kapalı yazlık iki kulübenin terkedilmiş görünüşü, cinaî filimlerdeki ürkütücü sahneleri hatırlatıyordu insana. Motörü durdurup yağmurun ötesinde okyanusun karanlığına doğru baktım.

Dave: «Anlat şu işi, Tayger,» diye söylendi.

— «Bu âni bir şey değil, dostum. Uzun zamandır sürüp gelen bir dalga. Sovyetler, bir sızıntı, zayıf bir nokta bulmak için 1 inci dereceden bütün hedeflerin yakınlarına adamlarını yerleştirmişlerdi.. Bunlardan biri de, Agrounsky'i gözüne kestirdi.»

— «Eroin iptilâsından yararlanacaklardı tabii?»

Onu doğrularcasına başımı salladım.

— «Kendilerine bağlı kanallardan ona eroin sağlıyorlardı. Sonra kaynakların musluklarını kapatıverdiler. Böylece Agrounsky'ye baskı yapacaklardı. Louis Agrounsky çaresiz kalıp konuşacak, torbadaki kediyi dışarı koyuverecekti. Bir kere yakasını kaptıran, eroinin pençesine düşen adamı kontrol altında tutmaları kolaydı. Hesaba katmadıkları tek şey, onun ansızın ortadan kaybolmasıydı. Agrounsky'i bulmak onlar için o kadar önemliydi ki, en iyi adamlarını, Vito Salvi'yi bu işel görevlendirdiler.»

— «Evet ama, Salvi New York'da çalışıyordu.»

— «Bu sebepsiz miydi, sanıyorsun? Louis Agrounsky için ağlarını hazırlıyorlardı. Agrounsky'nin parası yoktu. Aradığı, kıvranırcasına ihtiyaç duyduğu şeyin en büyük kaynağı şehirdi. Tek tek öğrendiğin aracıların hepsi, Agrounsky'i büyük şehire doğru sürmek o yöne itmekle görevliydiler.»

— «Peki, nerede sürçtü ayakları?»

— «Ancak Ernie Bentley'le konuştuktan sonra, bu konuda kesin bir şey söyliyebilirim.»

Kontak anahtarını çevirdim. Yağmurlu gecenin içinde aynı yoldan geri döndük.

Dave, arabasını şehrin ortasında bırakmıştı. Kendisini oraya kadar götürdüm. İnerken «Beni «Kumtepe Motelinde ara» dedim. «Bir saat sonra orada olacağım.»

— «Aradığım şahsı bir saat içinde bulamam belki.»

— «Motelde, bulmanı beklerim. Söylediğin aracı da bu işin içindeyse, bizi başkalarına ulaştırabilir.»

— «Peki, Tayger, yakında görüşmek üzere eyvallah..»

Ben otomobili park ederken, 804 numaralı uçak da pistten terminale doğru uzanan ara yola sapmıştı. Camille Hunt'ı görmemden önce, uçağın kapısına çekilen merdivenden dört adam indi. Camille Hunt, pardesüsünü omuzlarına almıştı.

Karşılayıp, elindeki evrak çantasını çektim.

— «Merhaba, örümcek.»

— «Ozel karşılama töreni bu kadar mı?»

— «Bu, resmî olanı, özelini aramızda hallederiz. Gel hadi, araba şurada.»

Otomobile girince, başındaki garip biçimli şapkayı çıkardı. Pardesüsünün yağmurla sırsıklam olmuz omuzlarına baktı.

— «Aman Allahım.» Buraya gelmem gerçekten gerekli miydi?»

— «Evet,» dedim. «Gerekliydi.»

— «Gerekliydi dediğine göre, artık değil. Bu seyahati boşuna mı yaptım yani?»

— «Ben buradayım ya.»

Gülümsedi.

— «Teselli mükâfatı olarak mı?»

— «Elimden gelni yapmağa çalışacağım.»

Islak yüzü ansızın ciddileşmişti.

— «Bütün bu olanların manası nedir, Tayger?»

— «Bir teşhis yapmanı istemiştim ama, artık önemi yok. Henry Frank öldü..»

— «Öldü mü?.. Fakat.. Nasıl?.»

— «Beni havaya uçurmak isterken, beklemediği bir sürprizle karşılaştı. Bir hatâ yaptığı düşüncesiyle, ölüm kapanını kontrol etmek istemişti. Kendisinden biraz önce orada olduğumu bilemezdi tabii.»

— «Tayger.. Anlayamıyorum doğrusu..»

— «Üzme kendini,» dedim. «Yarın sabah seni Belt-Aire şirketine işinin başına postalarım.»

Sıkıntılı bir gülümseyişle başını salladı.

— «Hava raporlarını okumadığın belli. Bindiğim uçaktan sonra hiç bir uçak havalanmıyacaktı. Yarın da bütün uçaklar yerde kalacak. Uçağın motöründe hafif bir arıza olmasa, doğru

Miami'ye inecektik.»

— «Daha iyi ya. Beklenmedik bir tatil yapmış oluyorsun.»

Camille yüzünü buruşturdu.

— «Tam da sırasıydı. Masamın üzerinde dağlar gibi iş yığılı. Daha bu sabah Martin Grandy'nin şahsen verdiği emri biliyor musun? Belt-Aire projesi onaylanmış. Çalışma temposu hızlanacak. Buraya hiç gelmemem gerekirdi.»

— «Bir kere geldin. Burada geçirdiğin zamanın eğlenceli olmasını sağlıyacağım.»

— «Şu eğlencenin programını öğrenelim bakalım. Şimdi nereye gidiyoruz?»

— «Once lüks bir randevu evine,» dedim.

Şaka edip etmediğimi anlamak ister gibi yüzüme baktı. Ciddî olduğumu aklı kesince, kaşları çatıldı.

— «Seni anlamıyorum doğrusu».

— «Mükemmel. Kavga etmemiz için hiç bir sebep kalmıyor demektir.»

Ev iki katlı olup, görünüşü çevredekilerden hayli farklıydı. Önündeki çimenlik bakımlıydı. Merdiven korkulukları yeni boyanmıştı. Kapısı açık garajda görünen otomobiller, son model iki Ford arabaydı.

Kapıyı açan kadın, uzun boylu, dolgun vücutlu, sarışındı. Dudaklarındaki profesyonel gülümseme, süzgün mavi gözlerinin kışkırtıcı ifadesini destekliyordu. Birşey söylemek üzereyken. Camille'i gördü. Bir an ikimizi de süzdükten sonra:

— «Evet?» dedi.

— «Lisa McCall siz misiniz?»

Kaşları hafifçe yukarıya çekilmişti.

— «Evet, Miss McCall benim.»

— «Sizinle bir dostum hakkında konuşmak istiyordum. İçeri girebilir miyiz?»

Sarışın, başını sallıyarak kapıyı açtı. Yüzündeki şaşkınlığın yerini belirli bir merak ifadesi almıştı şimdi. Önümüzden yürüdü; rahat, zevkle döşenmiş bir oturma odasına girdik. Bir köşedeki bar hariç, odanın döşenmesinde kadınca bir yumuşaklık hâkimdi.

Doğru barın arkasına giden kadına, viski ve cinden karışımı malum içkimi söyledim. Camille de küçük bir baş hareketiyle aynı isteğe katıldı.

İçkilerimizi hazırlayıp getiren, önümüze bırakan sarışın,

gözleri bende: «Sizi tanıyorum,» dedi.

— «Öyle mi?»

— «Rio da La Plata Bar'dan. Dört yıl önceydi. Bir ihtilâl teşebbüsü olmuş, sizin tuttuğunuz başkanı devirmeğe kalkışan iki kişiyi öldürmüştünüz. Başkanın adı General Ortega Diaz'dı.»

— «Demek sen de oralardaydın, güzelim?» dedim.

Barın arkasındaki aynadan, Camille'in dikkatle beni süzdüğünü görüyordum.

— «Adınızı sorabilir miyim?»

— «Tayger Mann.»

— «Evet. Bu isimden bahsedildiğini duydum. Rio'da size dair çok şeyler anlatmışlardı.»

— «Biraz sıkıntılı günlerdi. Fakat ben seni hatırlamıyorum bu da hiç çok fena. Genel olarak, bir gördüğüm yüzü bir daha unutmam.»

Dudaklarında uçuk bir gülümseyiş belirdi.

— «O zaman daha genç, daha güzeldim. Geçen zaman, bizim mesleğe pek yaramıyor. On kilo daha hafiftim, saçlarım da siyahtı.»

Duraladı birden, ciddî bir tavırla: «Bir tanıdığınızdan bahsetmiştiniz?» diye ekledi sorarcasına.

— «Louis Agrounsky. Seninle ilgisini Hardecker anlattı. Odana mikrofon yerleştirilmesine kadar.. Şimdi bir de senin ağzından dinlemek istiyorum.»

Alnında, düşünce ifadesi inecik çizgiler belirdi.

— «Söyleyecek ne var ki?»

— «Onun hakkındaki fikrini, tavır ve hareketleriyle sende bıraktığı tesiri merak ediyorum.»

Lisa McCall, bir an başını önüne ezip suskun kaldı. Sonra yüzüme baktı.

— «Söyleyeceklerim, tamamen meslek açısından olacak.»

Gözlerini Camille'e çevirdi.

— «Söyleyeceklerim size hoş gelmeyebilir.. Onun için, peşinen özür dilerim.»

— «Rica ederim. Önemi yok bunun.»»

Lisa:

— «Çok az konuşurduk,» diye söze başladı. «Mr. Agrounsky konuşkan bir insan değildi. Kadın konusunda pek tecrübeli olmadığımı da söyleyebilirim. Buraya telefon etmesinden sonra, hemen Komiser Hardecker'e haber verdim. Konuşmaları

kaydedici tesisatı kurdular. Mr. Agrounsky gelirgelmez parayı.. ücretimi ödedi ve hemen yatak odasına çıktık. Biraz tutuk hali, tamamen tecrübesizliğinden geliyordu. Herşey olup bitince, son derece kibar bir tavırla teşekkür etti.»

— «Buraya altı defa gelmiş.»

Lisa McCall:

— «Evet,» dedi. «İki defasında ben yoktum. Marge adında bir başka arkadaşla çıkmış. Komiser Hardecker, her defasında haberdar ediliyordu. Komiserin onunla niçin ilgilendiğini biliyorum. Mr. Agrounsky'le ilgili durum, komiserle ilk veya son işbirliğim değildi.»

— «Anlıyorum. Şimdi de şahsî kanaatinizi soracağım?»

— «Hangi konuda?»

— «Sadece Agrounsky hakkında,»

Gene bir süre suskun kalan sarışın, düşünceli gözlerle duvaya baktı. Sonra bana çevirdi yüzünü.

— «Ahbabınız, erkeklik kudreti bakımından herhangi bir erkek kadar normaldi. Fakat kudretini pek seyrek kullandığı belli oluyordu. Bana kalırsa, buraya her gelişinden önce bir kadınla beraberdi. İlgi ve yakınlık duyduğu, belki de arzu ettiği bu kadına açılamıyor, onun yanından bana, buraya koşarak huzur bulmağa çalışıyordu.»

— «Böyle bir şeyden bahsetmiş miydi size hiç?»

Gülümsedi.

— «Hayır ama, böyle şeyleri sezecek kadar bu işler için deyim. Komiser Hardecker'e bundan bahsetmemiştim. Bir gün bir başka müşterim onu evden çıkarken görmüş, Mr. Agrounsky'nin projedeki davranışıyla ilgili bir olay anlatmıştı. Ahbabınız, lâboratuarda beraber çalıştığı genç hanım teknisyenlere karşı son derece ciddiymiş. Onlardan bazılarının biraz rahat, sereserpe oturmaları halinde bacakları görününce, Mr. Argounsky mahcup bir öğrenci gibi kızarırmış, hattâ arkasını dönermiş hemen.»

— «Bu müşterinizi..»

— «Bu konuda ısrar etmeyin Lütfen, Mr. Mann. Benden istediğiniz şeyleri söyledim.»

Başımı salladım.

— «Haklısınız, yardımınıza çok teşekkür ederim.»

— «Birşey değil, Mr. Mann. Yararlı olabildiysem memnunum».

— «Aklınıza önemli herhangi birşey gelirse, Kumtepe Motelinde kalıyorum. Doğrudan doğruya Komiser Hardecker'le konuşabilirsiniz.»

Lisa McCall, bizi kapıya kadar geçirdi. Dışarı çıktığımızda yağmur kesilmemişti. Bir şey söylemek için ağzını açan Camille, buna fırsat bulamadı. Üstüste iki defa aksırdı.

— «Motele gider gitmez seni kuruturum,» demim.

— «Geldiğimden beri, ilk defa heyecan verici bir şey söyledin.»

Motele varınca, müracaatdaki yaşlı kadın, Camille için bir oda istememi gayet tabii karşıladı. Durumu hiç yadırgamamış görünüyordu.

Camille'e verdiği oda, benim odanın bitişiğindeydi. Bir de kapı vardı iki odayı birbirine bağlayan. Yaşlı kadının yanından ayrıldığımız zaman, Camille:

— «Karı - Koca numarası da yapabilirdin,» dedi.

Omuzlarımı silktim. «O zaman, işin kaçamak zevki kalmazdı .Odanın kapısını kırmakla duyacağım heyecan başka.»

— «Gerçekten böyle birşey yapacak mısın?»

Omuzunu okşadım. «Belki de lüzum kalmaz. Kilitli kapıları açmakta benim üzerime kimse yoktur.»

— «Belki onu da yapamıyacaksın. Çünkü kapımı kilitlemiyeceğim.»

Tekrar aksırdı. Banyosunda bir duş yapmak için odasına girdi. Kendi odamda yatağın kenarına ilişerek telefonu açtım. Az sonra, Ernie Bentley hattın öbür başındaydı.

— «Merhaba, Ernie.»

— «Merhaba, Tayger.»

— «Senden istediğim şeyi yerine getirdin mi, Ernie?»

Ernie: «Tabii,» dedi. «İkinci telefon konuşmasında, bülbül gibi şakıdırlar. Louis Agrounsky, D.L.W. firmasına iki buluşunu biner dolardan satmış. Telefonla yapmış anlaşmayı. Agrounsky nin Kuzey Karolina da Wilmington şehrinden gönderdiği bir mektupda, bütün hakları söz konusu firmaya verdiği yazılıymış. Telgraf havalesiyle yapılan ödemede aynı şehirde olmuş. Buluşlar, TV verici cihazlarında kullanılacak mini elemanlarla ilgili. Aslında, Agrounsky'nin istediği bin dolardan yüz kere daha değerliymiş bu buluşlar.»

— «Telgrafhane verilen eşkâli tanıdı mı?»

— «Evet, İlgili memur, iki bin doları küçük banknotlar ha-

linde ödemiş. Edindiğim bilgiyi Newark «Kontrol Gurubu» na da geçirdim. Gerekli soruşturmayı yaptılar. Louis Agrounsky, şehirdeki otel veya motellerden hiçbirinde kalmamış. Telgrafha nedeki memur, bir otomobili olup olmadığını da hatırlayamıyor.»

— «İki bin dolarla çok uzaklara gidebilir.»

Ernie:

— «Sığınacak bir yer bulnp parayı o çevrede de harcıyabilir,» dedi.

— «Doğrusunu istersen ben de aynı şeyi düşünüyorum, Ernie.»

Bir liman olan Wilmington, dışardan memlekete akan uyuşturucu madde trafiğine de açık bir kapıydı. Myrtle Beach'de otomobilini satan Agrounsky, bir otobüsle kuzeye doğru çıkmış ve New-York'a gitmeden önce Wilmington'da yeni bir kaynak aramış olabilirdi. Bu kaynak için gerekli aracı önceden sağlanmışsa, nereye gideceğini, kimi arıyacağını da biliyor demektir.

Bu işte henüz amatör sayılmasına rağmen, hızlı ve ardında iz bırakmaksızın hareket etmeği öğrenmişti. Sovyet ajanlarını ya nıltan da bu olmuştu zaten.

Ernie: «Paketin yarın postahanede olacak» diye devam etti. «Bezex tüplerinin satışıyla ilgili soruşturmayı da yaygınlaştırdık. Dün, Atlanta hava alanı terminalinde bir satış yapılmış. Miami'den de birkaç satış bildirildi. Fakat müşteriler gedikli olduğu için, satıcılar onları tanıyor.»

— «Bir tüp, devamlı kullanan birine ne kadar zaman yeterliymiş?»

— «İki gün!»

— «Rondine'le temas sağlandı mı?»

— «Hayır, Virgil Adams, aynı servise bağlı Talbot'la Washington'a gittiğini öğrenmiş. Belki halen oradadır, belki de buraya dönmek üzere yolda.»

— «Üçüncü bir ihtimal de yok zaten.»

— «Kendisiyle temas sağlanır sağlanmaz, senin mesajını ile tecekler. Merkezden bir muhtıra aldık. Grady, harekâtın hızlandırılmasını istiyor. Füzeler konusunda basına bir haber sızmış. Gazeteler, ilgili çevreleri «neler dönüyor» diye sıkıştırıyormuş. Anasının gözü bir muhabir, bu işte Vito Salvi olayı arasında bağ kurmuş. I.A.T.S., şimdilik kontrol altına almış onu.

Şahsî emniyetini öne sürerek, belirsiz bir süre için içeriye aimışlar muhabiri. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Haber Okyanusun öbür tarafına ulaşırsa, görülmedik bir fırtına koptu demektir.»

— «Füze kontrol sistemi üzerindeki çalışmalardan bir sonuç çıkmadı mı?»

— «Hayır. Mart İstasyonundaki sistemi tamamen sökmüşler. Şimdi yeniden toparlıyorlar. Kaliforniyadaki Nordik ve Vesper istasyonlarına da uzmanlar gönderildi. Aslına bakarsan, saman yığınında iğne aramaktan farkı yok işin. Agrounsky, tam dokuz projeyle ilgili çalışmalar yapmış,»

Can sıkıntısıyla:

— «Bu gidişle kıyametin koptuğunu göreceğiz,» diyerek telefonu kapadım.

Bitişik odanın banyosundan gelen su sesi kesilmemişti. Arada, Camille'in hafiften söylediği şarkı da duyulmaktaydı. Tekrar telefonu açtım ve Hardecker'in raporundan öğrenmiş olduğum Sarasota'da Helen Lewis'in apartmanının telefon numarasını verdim santral memuresine.

İki dakika sonra, apartmanın idaresine bakan şahıs hattın öbür ucundaydı.

— «Helen Lewis'le konuşmak istiyorum,» dedim.

— «Miss Lewis mi? Bize bıraktığı bir telefon numarası yok.»

— «Bu numaradan konuşamaz mıyım?»

— «Ne yazık ki, hayır. Mis Lewis halen burada değil. Daha uzun bir müddet döneceğini de sanmıyorum. Bir mesaj bırakırsanız.»

— «Nerede olduğunu biliyor musunuz?»

— «Romaya gideceğini söylemişti. Hiç durmaksızın seyahat eder. Bir yıllık birayı peşin ödemiş olsaydı, apartmanı kiralamağa hiç niyetim yoktu doğrusu.»

— «Apartman dairesini döşenmiş durumda mı kiraladınız?»

— «Tabii. Zaten bütün dairelerimizi mobilyalı olarak kiraliyoruz.»

— «Teşekkürler,» dedim.

Bu uç da kopuk çıkmıştı. Herhangi bir yere ulaşmayan kısa bir yol. Eninde sonunda, aşılmaz, delinip geçilmez. Arkasında ne olduğu bilinmeyen bir duvarla karşılaşıyordum. Dünya bir uçurumun kenarındaydı. İşin kötü tarafı, bunun plânlı, hazırlanmış

bir durum olmayışıydı. Bir tesadüfle şekillenen ölüm—kalım oyunu, başka tesadüflerin de düğümlenmesiyle kör karanlık bir muamma olup çıkmıştı. Agrounsky belirli bir çizgi üzerinden yürümüyordu. Dilediği yerde. Aklına esen, daha doğrusu onu istediğine ulaştıracak olan en kestirme yola sapıyordu.

Su sesi kesilmişti. Banyo kapısının açıldığını duydum. Çekmeceden mavi bir spor gömlek çıkardım ve ara kapıya vurdum. Girmemi söyleyince öbür odaya geçtim. Gerçekten de kapıyı kilitlemek zahmetine katlanmamıştı. Kurıması için bir sandalyenin arkalığına astığı giyecekleri, duvara gömme radyatöre yakın duruyordu.

Aralık banyo kapısından içeri uzattım gömleği.

— «Sadece bunu bulabildim.»

— «Teşekkürler.»

— «Yeteri kadar uzundur sanıyorum. İki ucunu uygun bir şekilde düğümleyebilirsin. Bu derece düşünceli olduğum için de şükret». Gömleği çekip aldı ve kapıyı çarparcasına kapattı. Bu arada bir de kahkaha atmıştı.

Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı, Camille dışarı çıktı. Gömleğin eteğini düğümlememişti. Gülümseyerek bana bakarken:

— «Çok utanmazsın,» dedi.

— «Büronun duvarındaki resmi gördüğümü unutuyorsun, galiba?»

— «Ama ben resim değilim.»

Haklıydı. Teni hâlâ nemli olduğu için, gömlek vücuduna yapışmış gibiydi. Dik ve dolgun memelerinin kumaşın altından belli olan uçları, en küçük hareketiyle ürpertircesine titreşiyordu. Dümdüz karnının altında göbeğinin gerginliği ve kalçalarının ölçülü dolgunluğuyla çekilen gömlek, ona çırılçıplak halinden daha da tahrik edici bir görünüş vermişti.

Yutkunarak:

— «Gerçekten, sadece bunu bulabildim,» diye tekrarladım.

Gülümsedi.

— «Fırça yerine kullanacağın tüy nerede?»

— «Gidip bir kazı yolabilirim.»

— «Zahmet etme, giyeceklerimin kurumasına yardım et, yeter.»

Ensiz siyah sütyeni ve siyah bikini kilot, sandalyenin ar-

kalığına asılıydı. Gene aynı sandalyenin üzerine bırakmış olduğu yün etekliğinden ve pardesüden yayılan nemli buhar, odayı bir Türk hamamına çevirmişti.

— «Yarın yeni bir elbise alacağım, parasını da sen ödersin,» dedi. Eğilmiş, etekliğin kırışıklığını düzeltmeğe çalışıyordu. Ansızın doğruldu ve dudaklarında insanın aklını karıştıran bir gülümseyişle döndü. Çok yakınımdaydı. O kadar yakınımdaydı ki, ellerimin beline dolanmasına engel olamadım. Parmaklarımın altında nemli, fakat lılk teninin pürüzsüz gerginliğini hissediyordum. Gülümseyişi silindi. Gözlerinde çâresiz bir bakış, bir şeyler söylemek istercesine dudakları aralandı.

Camille Hunt yıllarca başkalarını incelemiş, hareketlerini, sözlerini, karşısındakilerin tepkilerine göre ayarlamıştı. Bu arada kendisiyle uğraşmaya vakti olmamıştı besbelli. Kendi duygularına ve tepkilerine eğilmemişti. Başkalarına yönettiği kontrol gücü, kendisi için geçerli değildi.

Vücudu hafifçe gergin bir yay gibi belirli bir tazyikle vücuduma yaşlanmıştı. Önce kalçalarının, sonra karnının dokunu şunu hissettim. Sırtımda kavuşan, çözülüp omuzlarıma çıkan elleriyle beni iyice kendine çekti, göğsüne bastırdı. Dudaklarımızın ateşli, soluk kesici bir öpüşle birleştiğinden, dilinin apayrı bir diriliği vardı. Gömleğinin düğmelerini öylesine bir sabır sızlıkla çözüyordu ki, düğmeler yağmur damlaları gibi yere düşüyordu.

Elleri belirli bir yere konup kalmayan, çırpınır gibi kanat çarpan küçük, bembeyaz ve vahşi iki kuştan farksızdı. Arzusu sınırsız, kendini bu arzuya bırakışı akıl almaz bir çoşkunluktaydı.

Dünya, zaman, bütün düşünceler aklımızdan silinmişti. Telefonun sesini duymasam, bu ihtiras çağlayanında yuvarlanıp gitmemiz kimbilir daha ne kadar sürecekti. Kollarının arasından ayrılırken, küçük itiraz sesleri, hayal kırıklığı ifade eden boğuk mırıltılarını duydum.

Telefon eden Dave Elroy'du.

— «Neredesin, Tayger? Beşin dertte mi yoksa?»

— «Aksine. Benim bakımımdan herşey yolunda. Ne var?»

— «Şehir federal ajanlarla doldu. C.I.A., F.B.İ. ve I.A.T.S. ın ajanları, posta posta her tarafta kümeleniyor. Aralarında beni tanıyanları da farkettim, onun için gözden uzak kalmağa bakıyorum. Charli Corbinet de onlarla beraber. Eski otelini hallaç

pamuğu gibi attıklarına göre, aradıklarından biri, belki birincisi sensin.»

— «Corbinet nerede?»

— «Eski odanı araştıranlar arasında o da vardı.»

— «İyi, onunla temas sağlarım.»

— «Bu işi sonraya bıraksan, daha iyi, sana ihtiyacım var.»

Merak ve heyecanla:

— «Mesele nedir?» diye sordum.

— «İstediğin aracıyı buldum. Hemen buraya gelmeğe bak. Pino Lane, 124 numara.»

Başka bir şey söylemeksizin telefonu kapamıştı.

Gözleri yarı aralık Camille, gerinir gibi bir kareket yaparak sordu: «Gidiyor musun?»

Hafif tonda pembeleşmiş vücuduyla, kocaman bir bebek görünüşündeydi. Dudaklarındaki uçuk gülümseyiş, arzuları sevap landırılmış bir kadının, tatlı bir gevşemesiyle karışık memnuniyetini ifade ediyordu.

— «Gitmem gerekiyor.»

— «Beni burada bırakma, Tayger.»

— «İşbaşı yapmam lâzım, bebek.»

Çıplak omuz başlarını oynattı.

— «Bana ne.. Yanında olmak istiyorum.»

— «Peki» dedim. «Hemen giyin öyelyse.»

Bir yandan da gömleğimin düğmelerini ilikliyordum. Camille, yumuşak fakat çevik bir hareketle davranıp kalkmıştı.

— «Dön arkanı.»

— «Hayrola?.. Mahcubiyetin biraz rötarlı değil mi?»

45 liğimi kuşanmıştım. Boyunbağımın düğümünü de sıkıştırarak, ceketimi sırtıma geçirdim. Bu kadarcık zaman, onun da giyinmesine yetmişti.

Dışarda fırtına daha azmıştı şimdi. Düzenli zaman aralarıyla gürleyen karanlık gökyüzü okyanusla karışmış, birleşmiş gibiydi. Bu kopkoyu ve ürkütücü karanlık, zaman zaman bir şimşeğin çiğ beyaz ışığıyla yırtılıyordu.

Pino Lane, şehrin nisbeten ihmal edilmiş semtinde çıkmaz bir sokaktı. 124 numaralı yapı da, bu sokağın en sonundaki ev..

Binanın cephesindeki pencereler karanlıktı. Dave'in arabası, burnu çıkış yönünde olmak üzere, evin yüzelli metre kadar ötesinde duruyordu. Durumdan pek hoşlanmamıştım. Karanlık pencerelerden birinde bekleyen bir silâh her an konuşa

bilirdi.. Fırtınanın gürültüsü, patlıyacak silâhın sesini örtmeye yeterliydi.

45 lik elimde, arabamın farlarının aydınlattığı alanı kolluyordum .En küçük bir hareket, şüpheli bir gölge yoktu.

Camille'in koluna dokundum.

— «Önce ben gidiyorum. Kapıya ulaşınca, koşman için elimi sallarım.»

Başını salladı. Dudaklarının gergin çizgisinden, onun da sinirli olduğu anlaşılıyordu. Korkuyordu belki de. Kapıyı açıp dışarı kaydım. Her an sokağın çamuruna kapanmağa hazır, tetikteydim. Daha hızlı iki adamda duvar dibine ulaşarak, yarım bir dönüşle elimi salladım. Arabadan çıkan Camille, dar etekliğinin ve yüksek topuklarının elverliği bir koşuşla yanıma geldi. Kolumdan tutup arkama çektim.

Sonra kapı aralandı. Dave: «Gelişinizi kolluyordum, Tayger,» dedi. «İçeri gelin. Işıklar yanmıyor.»

Önce Camille'in girmesini bekledim. Dave sakin görünüyordu.

— «Ortalık temiz, Tayger.»

Dolmakalem biçimindeki küçük el fenerini yakmış, ince ışık çizgisini odanın bir köşesine yöneltmişti.

— «Bu işe ne dersin?»

El fenerinin ışığında, köşedeki aşınmış kadife koltuğu ve kodtuktan kaymışçasına yere yığılıp kalmış şekli farkettim. Ölü olduğunu anlamak için kimsenin bunu söylemesine lüzum yoktu.

Dave:

— «Aynı zamanda içici olan uyuşturucu madde satıcısı McCauley, de devam etti. «İki kolunda ve bacaklarında iğne yerleri var. Ceplerinde iki enjektörle dört eroin kapsülü buldum. Ev üç yıldan beri ona ait.»

— « Devam et?»

— «Elimdeki ipuçlarından biri buraya kadar uzandı. Kapıyı çaldım, kimse cevap vermeyince pencereden girdim. Öleli yarım saat falan olmuştu.»

— «Ölüm sebebi?»

— «Yüksek hızlı, küçük kalibreli ve çelik kovanlı bir mermiyi tam kalbine yemiş. Yakından ateş edildiği belli.. Giriş yerinden daha büyük bir delikten çıkan kurşun, hâlâ duvarda saplı. Bana sorarsan, bir Magnum'la ateş edilmiş.»

— «Niger Hoppes mu?»

— «Tahmin şerefini sana bırakıyorum.»

Camille, başını çevirerek:

— «Feci bir şey,» dedi.

Bir eli ağzındaydı. Dave, el fenerinin ışığını ayaklarımızın dibine, döşemeye doğru tuttu.

— «Her tarafı aradım. Fakat hiçbir şey bulamadım. Kapı kilitli değildi. Kaatil içeriye girmiş ve koltukta oturan McCauley'i vurmuş. Döşemede ıslak ayak işi yoktu. Dışardaki ayak izlerini de yağmur yıkamış. McCauley'in bacaklarından birindeki iğne yeri henüz nemliydi. Ölmeden az önce bir doz almış anlaşılan.»

—«Evrak, mektup cinsinden birşeyler buldun mu?»

Dave, cebinden yarısı kullanılmış bir çek defteri ve katlanmış birkaç kâğıt çıkarıp uzattı. Bakmaksızın aldım.

— «Haber verecek misin?»

Başımı salladım.

— «Ona kimsenin hayrı olamaz artık. Böylece bırakalım, daha iyi. İlgili kimselere haber verirsek, tutup izahat isteyebilirler. Üstelik. Hoppes'un da yakınlarda olduğunu unutmayalım.»

— «Şehirdeki federalleri de unutma. Burası büyük bir yer değil, Tayger. Hoppes elbette bir deliktedir.»

— «Niger Hoppes, işini bilen bir profesyoneldir. Kendi adına kaydolacağı bir oda tutar mıydı, sanıyorsun? Dilediği zaman çıkacağı bir ini vardır muhakkak.»

— «Gene de araştırma zahmetine değer.»

Başımı salladım.

— «Üstüne varırsak, balık daha derinlere kaçacaktır. Daha dikkatli davranır.»

— «Bu arada bir başkası da ölebilir ama».

— «Herkes günün birinde ölecek. Mesele, bir veya birkaç kişinin ölümünden daha önemli, Dave.»

— «McCauley'in cebinde bulduğum bin dolarlık makbuz neyin nesi dersin?

— «Bana kalırsa, kuzeyde Agrounsky'e yaptığı aracılığın ücreti. Tarihleri karşılaştırırsak, birbirine uyacağından şüphem yok. Sovyetler, bu oyuna karışan bir figüranı sağ bırakmıyacaklardı elbet.»

Yarı karanlık oda, dışarda çakan şimşeklerin ışığıyla za-

man zaman aydınlanıyordu. Camille kolumu tuttu.

— «Buradan gidelim, Tayger. Kendimi.. Hiç iyi hissetmiyorum.»

— Tabiî, güzelim.»

Dave'e döndüm.

— «Çıkarken, bizi koru. Çevrede kimsenin olduğunu sanmıyorum ama, işi şansa bırakmayalım. İlk çakan şimşekten sonra çıkıyoruz. Sen de moteline git, benden haber bekle. Newark Kontrol Gurubuna raporunu verirsin.»

— «Tamam.»

Camille'in koluna girip kapıya yürüdüm. Ağır ve karanlık bulutları aydınlatan şimşeklerden biri çakar çakmaz, hızlı adımlarla arabaya doğru ilerledik. Dave, ortalıkta hiç iz bırakmıyacaktı nasıl olsa, Onun için, buraya geldiğimizi kimsenin öğrenmiyeceğinden emindim. Yanımda oturan Camille sessizdi.

Onu motele bıraktım. Gene sırsıklam ıslanmış, sesi pürüzlü çıkıyordu.

— «Gecikecek misin?» diye sordu.

— «Hayır.»

— «Bu gece.. benimle kalacak mısın?»

— «Fırsat kaçıracak göz var mı bende?»

Gülümsedi.

— «Senin için yeni bir ağ hazırlayacağım. Ötekinden kurtuldun».

Hafifçe öptüm. O oçeriye girerken, direksiyonu kırarak sert bir dönüş yaptım.

Kapıyı açan Vincent Small, hiçbir şey söylemeksizin beni içeri aldı. Yüzü çökmüş gibiydi. Elindeki içki bardağı, moral durumunun da yüzünden farksız olduğunu işaret ediyordu. On yaş daha ihtiyarlamıştı sanki.

Soran gözlerle: «Polis?..» diye söylendi.

— «Evin ön tarafında arabasının içinde oturuyor. Otomobilimi köşede bırakıp arka taraftan geldim.»

— «Ne oldu?»

— «Agrounsky'ye aracılık yapan birini bulduk. Halini görmek isterdin belki?»

— «Ha.. Hayır.» derken, güçlükle yutkunmuştu.

— «Bu aracı önemli bir şahıs değildi. Tıpkı sizler gibi. Gene de öldürdüler. Sırada ondan sonraki siz olabilirsiniz.»

Eli titriyordu.

— «Fakat.. Neden?.. Niçin biz?»

— «Louis Agrounsky sizlerle de konuşmuştu. O gizli yeri sizlere anlattığına göre, başkalarına da açılmış olabilir. Uyuşturucu madde düşkünleri, pek ketum olmazlar.»

— «Dr. Mann.»

Devam etmesine meydan vermedim.

— «Söylediklerimi Boster'e de tekrarlayın. Oturup düşünün sonra. Meselenin çözümü biraz da sizlere bağlı. Agrounsky nin sözlerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışın. Kendinizi emniyette sanıyorsanız aldanıyorsunuz.»

— «Böyle bir durumda kalacağımı hiç düşünmemiştim.»

— «Başı derde girenlerin hatâsı da buydu. Başlarına gelenler üzerinde hiç durup düşünmemişlerdi.»

10. BÖLÜM

Kapıya vurduğum zaman, Charlie Corbinet'nin sesi:

— «Gel, Tayger,» dedi.

TV cihazının karşısına oturmuş, eski bir filim seyrediyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kolları sıvalıydı.

— «Geciktin Tayger, beklemekten hoşlanmam, bilirsin,»

— «Zaman değişti, Albayım. İşler eskisi kadar hızlı yürümüyor.»

— «Sana vaktiyle saygılı davranmayı öğretmediğime pişmanım.»

— «İşimize bakalım,» dedim. «Bazı şeyler için vakit çok geç artık.»

— «Hal Randolph işi bırakmanı istiyor. Diğer servisler de baskı yapıyor bu konuda.»

— «Bırakın sızlansınlar. Size hırlamakla birşey elde edemezler nasıl olsa.»

Charlie Corbinet arkasına yaslandı.

— «Hal Randolph, Doug Hamilton'un sekreterini sıkıştırmış. Bazı şeyler öğrenmiş ondan.»

— «Ne gibi?»

— «Doug Hamilton'un karışık değilse zayıf tarafları olduğu anlaşılıyor. Kendi hesabına bir şantaj düzenine karışmış. Kapitalist sistemimizin kilit noktalarında yer alan ağır liberal zih

niyetli kimseleri hedef olarak seçmiş kendine. Bunların geçmişi hakkında soruşturma yaparken öğrendiği bazı şeyleri, şahsına sağladığını sanıyoruz. O tipleri bildirsin. Favorili, sakal bırakan, öğrencilik yıllarında saçma, budalaca coşkunlukları olan kişiler.. Önemli görünmek, dikkati çekmek için herşeye bulaşırlar.»

— «Bencil piçleri» diyerek başımı salladım. «Bütün bildikleri, kızlar gibi saçlarını uzatmak. Ellerinde saçma - Sapan şeyler yazılı pankardlarla kaldırımları arşınlarlar bir de. Dedeleri, bu ülkeyi yaratmak için Kızılderililerle boğuşmuştu. Onlar sa, üzerinde yaşadıkları toprağın tamamen yabancısı.. Tırnakları daima manikürlü olduğundan, Amerikanın tozunu bile tanımıyorlar.»

İsteksiz bir gülümseyişle:

— «Coştun gene,» dedi.

— «Onlardan söz açılınca kendimi tutamıyorum, Charlie.»

— «Al benden de o kadar. Doug, bu konuyu işleyerek hayli para yapmış.»

— «Bu işle bir ilgisi olabilir mi?»

— «Bilmiyorum. Belki de yoktur.»

— «Belki de vardır.»

Yarı kapalı gözleriyle bana baktı. Düşüncelerimi okumağa çalışıyor gibiydi.

Ayağa kalktım.

— «Yeni bir şey çıkarsa, hemen bildiririm.»

Başını salladı.

— «Bekliyorum Tayger.»

Sonra TV cihazına döndü gene. Odadan çıkışımla ilgilenmedi bile.

Yağmur sağanak halinde yağıyordu. Şehirlerarası yola çıktığımda, üniformalı dört polisin beklediği bir yol kontrolu maniasıyla karşılaştım. Otomobiller ve kamyonlar ardarda dizilmişti. Tam zamanında farkettiğim için, boş bir ara yola saptım. Araziden dolaşıp, hayli ilerde tekrar şoseye çıktım.

Arabayı motelin önünde durdurmadan çok önce farları sön dürmüştüm. Camille'in penceresinde, perdenin ötesinde solgun sarımsı bir aydınlık farkediliyordu. Kapısı açıktı. Derin uykusunun arasında öksürünceye kadar onu seyrettim. Sonra iki kere aksırdı. Elinin sırtıyla burnunu sildi. Aralık kapıdan kendi odama geçtim. Yavaşça çektim kapıyı.

Odama adım atmamla, .45'liği çekmem bir olmuştu. Biraz

yana doğru çekilip hedefimi kestirmeğe çalıştım.

Karanlığın içinde gülen Komiser Hardecker:

— «Telâşlanmayın, Mr. Mann.» dedi. «Burada benden başka kimse yok.»

— «Elektrik düğmesi sana daha yakın.»

Düğmeyi çevirdi. Herdecker, duvarın dibindeki bir sandalyeye oturmuştu.

Can sıkıntısıyla: «İntihar için daha başka bir yol seçebilirdin,» dedim.

— «Meslekte her şeyi göze almak lâzım.»

— «Yerimi nasıl öğrendin?»

— «Pek yoruldum sayılmaz. Şehrin yerlisi olduğumu unutma. Birkaç telefon konuşması ve müracaat masasındaki dostumun işbirliği yetti. Fakat merak etme. Burada olduğunu başkalarına söylememesi için, sıkı sıkıya tenbih geçtim.»

— «Sebebi?»

— «Daha önce de söyledim ya. Senden hoşlanmıyorum. Çöplüğümde dönenleri bilmek isterim. Şehir federal ajanlarla dolu. Beni işin dışında tutuyorlar. Merakım gittikçe artıyor.»

— «Hangi konuda?»

— «.22 lik Magnum tabancayla vurulup ölen biri hakkında diyelim. Daha önce oraya uğradığı muhakkak olan belirli kimseler, bu işi bildirmediler.»

Omuzlarımı silktim.

— «Nasıl olsa biri bildirecekti.»

— «Nitekim öyle oldu. Uyanık bir komşu, karanlık evden çıkan üç kişiyi görmüş. Otomobillerine binip uzaklaşmışlar. Telefonla durumu bildirdi. Ölen şahıs, uyuşturucu madde müptelâsı. Kapı tokmaklarında hiç parmak izi yoktu. Yerdeki ayak izleri de dikkatle silinmiş.»

— «Telefonla bildiren kim?»

— «Adını vermeyen, bu işe karışmak istemediğini söyleyen bir erkek. Çoğunlukla böyle olur zaten.»

— «Sonra?»

— «Sonrası bu kadar. İyice meraklandığımı söyledim ya.»

— «Motelin dışında otomobil görmedim.»

— «Şoförüm beni bırakıp gitti. Biraz sonra almağa gelecek. Bir programınız varsa bozmak istemem.»

Gülümsedim.

— «Ziyaretin asıl sebebini öğrenemedim hâlâ?»

— «Hakkında bilgi edindim. Rapor son derece ilgi çekici. Hâlâ hayatta olman ve açıkta çalışman beni şaşırtıyor doğrusu.»

— «Üslûp meselesi.»

Dudaklarında donuk bir gülümseyiş yer etmişti.

— «Pek heyecanlanan biri değilimdir ama, durum beni heyecanlandırıyor.»

Bir an duralayıp: «Adamlarımdan biri, sonradan hatırladığı bir şeyi bildirdi,» diye devam etti.

Birşey söylemeksizin bekledim.

— «Anlattıkları çok ilgi çekici geldi bana.»

— «Belki bana da öyle gelir.»

— «Sonradan Louis Agrounsky'le beraber gördüğü Helen Lewis'i, daha önce iki kere de Henry Frank'la görmüş. Arada bir bağ kuracağını düşünmüştüm.»

— «Kurdum bile.»

— «Yaa?»

— «Helen Lewis önemli bir Sovyet ajanı, Sarasota'daki apartmanı, sadece belirli bir adres verebilmek için kiralamış. Aslında, orada bir saat bile oturmuş değil.»

Hardecker'in gülümseyişi silinmişti.

— «Esaslı bir şebekeleri var, değil mi?»

Cevap vermedim. Bazı şeyleri yanyana getirerek, kendisini düşündüren şeylerin cevaplarını bulabilirdi.

— «Bu Lewis adındaki kadını bulmak zor olacak» dedi. «Belirli bir eşkâli yok. Dosyası, poliste kaydı da mevcut değil. Her hangi bir kadın».

— «Ergeç ortaya çıkacak. Daima öyle olur.»

— «Şimdiye kadar çıkmadı. Daha doğrusu, çıktıysa bile kim seler farketmeksizin yaptı bu işi. Son derece zeki olduğu belli.»

Gülümsedim.

— «Yanılıyorsun dostum. Gerçekten zeki olsa, karşı tarafta olmazdı.»

Bezgin, yorulmuş gibi bir gevşeklikle doğruldu. Bu görünüşü tamamen yapmacıktı. Saatine bir göz atıp:

— «McCauley'in ölümünü, bir gün için alelâde bir zabıta olayı diye gizleyebiilriz,» dedi. «Ondan sonrasını.. Ne olacağını görürüz.»

Kapıya doğru yürürken sordum:

— «Böyle yapmanın sebebi?»

Yarım bir dönüşle baktı.

— «Herkesten ümit kesmemek lâzım.»

Bundan açık bir cevap veremezdi...

Arkasından kapıyı kapadım .Işığı döndürüp, çakıllı yoldan yürüyüşünü seyrettim. Kaldırımın kenarında, gelip geçecek herhangi bir taksiyi bekler gibilerden durmuştu. Sokağın başından doğru yaklaşan bir araba onu aldı. Perdeyi indirdim.

Komiser Hardecker sırf merak yüzünden ziyarete gelmemiş ti beni. Açık oynadığımı, belirsiz bir yönden, beklenmedik bir anda saldırıya geçecek meçhul bir kişi için ortada hedef olduğumu biliyordu.

Bu meçhul kişi Niger Hoppes'du.

Şimdiye kadar gecenin içinden konuşan 22'lik Magnum, aynı şeyi bir kere daha yapmak için fırsat kolluyordu.

Ölümü onun arkadaşı olarak seçer ve açık oynarsanız, oyunculardan herhangi biri için kaçınılmaz sonuç olabilir. Benim bakımımdan yapılacak tek şey ise beklemekti.

Sinirlerim tel tel gerilmişti. Onun yakınlarda, çevremde olduğumu hissediyordum. McCauley'in evinin yakınında, sonucundan emin olmadığı bir atıştan kaçınmıştı. Üstelik yalnız değildim. Işık şartları kötüydü.

.45'lik elimin altında, emniyeti açıktı. Pencereye yaklaşıp pancuru araladım. İki odalı bangulovların yarım dairesi cephedeki aydınlık alanın gerisinde kavisli bir çizgi görünüşündeydi.

Garip bir sezgiyle şu anda dışarda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Açık bir hedef olarak kendimi göstermem gerekliydi. Banyoya geçip ışığı açtım. Belki de dışarı çıkmamı bekliyordu. Onlar içeri gelmeği göze almazsa, kendilerini ortaya çıkarabilmem için başka çarem yoktu.

Tekrar yatak odasına girdim. Dışarda, fırtına gecenin kör karanlığını gürültülerle yırtıyor, aralıklı çakan şimşeklerle çiziyordu. Parmağımın dayandığı soğuk tetik, ölüm ya da yaşamak durumunu işaretliyecek küçük bir hareketi bekler gibiydi. Pusudaki kişi, Hardecker'in gelişini ve gidişini görmüş olmalıydı. Sadece onunla ne konuştuğumuzu bilmiyordu. Giyecekle rimizden bazılarını pike yatak örtüsünün altına tıkıştırdım, durumun gerginliği, fırtınanın sinir bozucu atmosferi, oynanan oyuna gerekli şartları yaratmıştı.

Çatal çatal toprağa saplanan bir yıldırımla beraber, az ötedeki geniş yapraklı ağaçlardan doğru beliren yalazı farkettim.

Aynı yönde yedi el ateş ettim. Kapıya doğru atıldığımda, şarjörü yenilemiştim. Kapı yönünde ateş eden silâh, bir Mamnum .22 olmayıp, uzun menzilli bir tüfekti.

Gökyüzünün, kahredici bir parmak gibi tekrar karanlık toprağın yüzünü işaret etmesini bekliyordum. Çok geçmeden bu da oldu. Çakıl döşeli açıklığa fırladığımda, kapıdan tarafa ikinci defa ateş edilmişti. Bu sefer ilerdeki ağaçların arasında değildi kurşunu sıkan. Kurşun ceketimin yakasını yalayıp geçmişti.

Onu ortadaki yapının çatısında gördüm. O yönde gönderdiğim kurşun, ayağının dibindeki kiremitleri parçaladı. Karanlığın koynunda erimek istercesine fırladı yerinden. Gecikmişti bir turist arabasının farları, onun kaçış yoluna ışık döşemişti. Ardından atıldım.. Çok geçmeden de yetişmiştim.

Unuttuğu birşey vardı.

Oyunun bu hale dökülmesi benim daha hoşuma giderdi.

Bacaklarına doğru atılışımla yere yuvarlandık. Kaygan bir balık gibi yana kaçtı. Tabancayı tutan bileğimi kavramış, parmaklarıyla gırtlağımı arıyordu. Oyunun sonundan emin gibiydi. Onu istediğim duruma getirdim. Sol elimle keskinlemesine gırtlağına vururken, dizim de boş durmadı.. Karnının gerginliğini, bacaklarının karnına doğru çekildiğini hissettim. Son bir abanışla boynunu kırıverdim.

Ötede, ağaçların arasında bir başkası daha vardı. Tam kalbine yemişti kurşunu. Yanıbaşında, sadece bir el ateş edilmiş 303 lük uzun menzilli bir tüfek duruyordu.

Gökyüzünün hırçınlığı ve gecenin karanlığı herşeyi örtmüş tü. Kimsenin birşey görmediğinden, hiçbir şey duymadığından emindim. Niger Hoppes'un kullanmış olduğu duvar merdivenini buldum. Saçağın kenarında beyaz rengiyle ışıldayan birşey duruyordu. bir BEZEX tüpü...

Onu kullanan kimse kaçmıştı.

Motele döndüm. Camille aynı durumda uyuyordu. Boğazındaki, ya da burnundaki bir tıkanıklıktan güçlük çekercesine, ağır ağır solumaktaydı.

Uykusunun arasında üst üste iki defa aksırdı.

Kapıyı yavaşça kapıyarak çekildim.

Dave Elroy, Ernie Bentley'in göndermiş olduğu paketi saat sekizde getirdi. Yağmurun temposu yavaşlamıştı ama, gökyüzü hâlâ koyu ve yüklü bulutlarla kaplıydı.

Gece olanları anlattım. Gülümseyerek:

— «O iki kişinin ölümü için bir masal okuman gerekecek» dedi.

— «İzahat vermekle kaybedecek vaktim yok. Oyunun temposu iyice hızlandı.»

Dave Etroy omuzlarını silkti.

— «Sen bilirsin. Kimliklerini tesbit ettin mi?»

— «Ceplerindeki belgelerin sahte olduğu muhakkak. Polis bu işi daha esaslı bir şekilde yapar. Newark «Kontrol Gurubuna, görev başında kendimi korumak için ateş etmek zorunda kaldığımı bildir. Durumu idare onlara düşer. Şehirde ne var, ne yok?»

— «Her tarafa burnunu sokan tipler gitgide kalabalıklaşıyor. Manhattan projesi çalışmalarının en hızlı devresindeki atom şehri Los Alamos'u hatırlarsın. Ortalık, Los Alamos'un o zamanki halinden beter.»

Gülümsedim.

— «Aldırma. Biz kendi işimize bakalım.»

Paketi işaret ederek:

— «İçinde ne var?» diye sordu.

Ambalajı açıp kutuyu çıkardım. Kutuya düzenli bir şekilde yerleştirilmiş olan parmak uzunluğundaki Bezex tüplerinden ikisi, ayrıca plâstik bir mahfaza içindeydi. Tüplerden birini cebime, ötekini de tras takımımın fermuarlı, yumuşak deriden çantasına koydum. Şehirdeki Bex satan yerlerin listesini Dave'e verirken:

— «Bu dükkânların sahipleriyle konuş ve Bezex tüplerinden alanların eşkâllerini öğren,» dedim. «Kumpanyanın bir temsilcisi gibi davranabilirsin.»

— «Bir ize rastlarsam?»

— «Uzak durmağa bak. Beni Charlie Corbinet'nin aracılığı ile bulursun. Mâlum kişiye tek başına sokulma.»

— «Onun gibilerle daha önce de alışverişim olmuştu, Tayger. İşin üstesinden tek başıma gelebilirim.»

— «Bu herif iki ayaklı bir silâh. Senin işin, tetik oyunları değil, soruşturma yapmak. Ona sokulmak zorunda kalırsan ve yanılmadığından şüphen yoksa, beklemeden gebert.

— «Konuşmadan mı?»

— «Tek kelime konuşmadan. Biz Agrounsky'yi istiyoruz.

Niger Hoppes'un ölüsü de, dirisi de metelik etmez benim için. Silâhın ne?»

— «.38'lik bir tabanca. Kizkapağımın altında bir de pilot bıçağı taşıyorum.»

— «Eski dersleri aklında tut.»

— «Unutur muyum hiç» diyerek gülümsedi. «Asıl sen kendine dikkat et Tayger. Hedef sensin.»

— «Evet, benim, ama ilk darbe onlarındı. İkinci darbe benim..»

Yumuşak, fakat hızlı adımlarla kapıya yürüdü, odadan çıktı. Biraz sonra otomobili hareket etti..

Ara kapıya gidip üç kere vurdum. Camilel sessiz adımlarla gelip kapıyı açtı. Uykulu gülümseyişi, gözlerinin mahmur ifadesine son derece uygundu. Sırtında benim gömleğim vardı. Onun odasına geçtiğim zaman:

— «Beni yalnız bıraktın,» diye yakındı.

— «Uyuyordun, rahatsız etmek istemedim.»

Bir an için omuzuma yasladı başını. Sonra yüzünü kaldırdı. Gözlerime bakarak.

— «Kabahat benim,» dedi. «O adamı görünce.. sinirlerim o kadar çözülmüştü ki, belki uyuyamam diye iki hap aldım. Bayginlıktan farksız bir uykuya dalmışım.»

Burnunun üzerinde incecik kırışıklar çizen bir aksırışla, başı hafifçe sarsıldı.

— «Aldırma,» diye gülümsedim. «İyi bir uyku çekmen gerekirdi zaten,»

— «Bu arada bir şeyler oldu mu?»

— «Çok şeyler oldu. Hemen giyin, hareket ediyoruz.»

Tek kelime söylemeksizin başını salladı. Dönüp giyeceklerinin asılı olduğu dolaba doğru yürüdü. Dışarda gene yağmur başlamıştı. Giyeceklerini alan Camille, giyinmek için banyoya geçti. Karyolanın kenarına oturup onu beklemeğe koyuldum.

Komodinin üzerinde, çantasının yanında uyku ilâcının tüpü ve küçük, tek yapraklık tarifnamesi duruyordu. Tüpü çantasının içine tıkıştırdım.

Pencerelerin ötesinde kükreyen tabiatı dinliyordum. Peşinden kimbilir kaç kişinin iz sürdüğü, yüzü bilinmeyen, kurşun şaşmayan kaatil neredeydi acaba?.

Kendi seçtiği ve titiz bir dikkatle herkesten sakladığı bir yere sığınmış olan Agrounsky, belki de bütün bu kanlı oyun-

dan habersiz, kesin bir karara varmak için bocalıyordu. Ardında en ufak bir ipucu, bir iz bırakmamıştı. Aç bir hayvanın acı hırsıyla, öylece bekliyordu şimdilik.

Ahizeyi alıp Vincent Small'un evinin numarasını çevirdim, Endişeli, ölgün sesi hayli geç cevap verdi:

— «Evet?»

— «Small?» Sen misin?»

— «Evet Ben Vincent Small.»

— «Tayger konuşuyor, Small. Yalnız mısın?»

— «Evet.. Polis dışarda.»

— «Herşey yolun da mı?»

Cevap vermeden önce bir süre duralamıştı.

— «E.. vet.. İyiyim.»

— «Benimle rahatça konuşabilirsin.»

— «Gerçekten bir şey yok.. Sadece.»

— «Evet,» dedim. «Sadece ne?»

Sesi belirli bir şekilde yorgundu.

— «Louis'yle ilgili olarak bazı emlâkçilerle konuştuğumuzu anlatmıştık. Hatırlarsınız herhalde?»

— «Hatırlıyorum. Ne oldu?»

— «Kesin birşey söyliyemiyeceğim. Bu emlâk komisyoncularından biri dün gece telefon etti. Aynı konuda soruşturma yapan bir başkası daha varmış.»

— «Tanıdığı biri mi?»

— «Hayır.. Yabancı bir adammış.»

— «Tarif etti mi eşkâlini komisyoncu adamın?»

— «Pek belirli değil. Gözlerinde koyu renk camlı gözlük varmış adamın. Şapkasının kenarı iyice önüne eğikmiş.»

— «Peki, bu iş seni niçin korkutuyor?»

— «Arkasından başka emlâkçilere telefon ettim. Aynı yabancı, onlarla da konuşmuş. Beni düşündüren.. Endişelendiren.»

Devam etmeyip susmuştu. Sabırsızlıkla sordum:

— «Evet, seni endişelendiren ne?»

— «Yabancı adamın konuştuğu ilk komisyoncu, ona Boster le benden bahsetmiş. Aynı şeyleri sorduğumuzu söylemiş. Bunu rastgele söylemiş tabiî. Aklına geldiği gibi konuşmuş.»

— «Boster'e haber verdin mi?»

— «Aradım.. telefon ettim ama, kimse cevap vermedi telefona.»

Small'u korkutmak istemiyordum. Tedirginliğimi sesimin

tonundan belli etmemeğe çalışarak:

— «Dışardaki polisleri içeri çağır, onlarla beraber otur.» dedim. «Polisten başka kimseyi alma, hiç kimseye açma kapıyı. Anlaşıldı mı?»

— «Anlaşıldı.»

Sonra Boster'in evini aradım. Kimse cevap vermedi. Bu esnada odaya girmiş olan Camille, yüzümün ifadesinden bir şeyler okumuş gibi:

— «Ne var, Tayger?» diye sordu.

— «Hemen çıkalım, bebek.»

Hiçbir şey sormadı. Arabaya biner binmez, gözüm benzin durumunu gösteren ibreye takıldı. En yakın servis istasyonundan depoyu doldurtmazsam yolda kalmamız işten değildi.

Servis istasyonundaki görevli delikanlı depoya benzin koyarken, telefon hücresine girip Komiser Hardecker'e telefon ettim.

— «Senden bir şey istiyeceğim, Hardecker.»

— «Tabiî,» dedi. «Söyle bakalım.»

Sesinin tonunda bir gariplik sezinlemiştim.

— «Söylediğim yapılacak mı acaba?»

— «Senden de hiçbir şey saklanmıyor, Tayger. Güvendiğin dağlara kar yağdı. Bu işten çekilmeni istiyorlar.»

— «Biliyorum.»

— «Peki, istediğin ne?»

— «Kendi kısmımı ben idare ederim. Doğru veyahut doğruya inandığım bir şeyi yapmamı da kimse önleyemez.»

— «Kaldığım motelin önünde, palmiyelerin arasında iki ceset var. Teferruatı sonra anlatırım. Odamın duvarına saplanan kurşun, sana aşağı yukarı bir fikir verir sanıyorum.»

Bir an duraladıktan sonra:

— «Geçtiğin yerlerde böyle şeyleri artık yadırgamamağa başladım.» dedi.

— «O iki kişinin kimlikleri araştırılsın.»

Saatime bakıp: «Bir saat mühlet istiyorum,» diye ekledim. «Sadece bir saat..»

— «Daha fazlasını veremem zaten.»

— «Sağol. Halen, Boster'in evinin yolundayım.»

Ahizeyi yerine bıraktım. Otomobile döndüğümde, Camille kolumu tuttu ve pürüzlü bir sesle:

— «Tayger,» dedi.

Hafifçe gülümsedim.

— «Aldırma bebek, ben de korkuyorum» diyerek kontak anahtarını çevirdim.

11. BÖLÜM

İçinde iki polis bulunan devriye-koruma arabası, evden yüzelli metre ötede parketmişti. Komiser onlara haber vermiş olacak ki, polisler beni görmemezlikten geldiler. Arabanın o kadar uzağa çekilmesi de aynı sebeptendi herhalde?

Islak çimenlikte yeretmiş ayak izleri, daha önce evin önünde nöbet tutan polise ait olacaktı.

Kapının zilini çaldım ve dönüp şoför mahallinde oturan Camille'in yağmurla çizik çizik ön camdan görünen endişeli yüzüne baktım. Zili birkaç kere daha çalıp gene açılmayınca, Camille'e arabada beklemesini söyledim. Evin yan tarafındaki yoldan, arka kapıya gittim. O kapıyı çalmam da sonuç vermedi. Boster'in atölyede olabileceğini düşündüm. Telefonun fişini çekmişti belki de..

Ayaklarım ıslak çimenlikte kayıyordu. Çakıl döşeli yolu da geçerek atölyenin kapısına ulaştım. Hızlı hızlı vurdum kapıya. «Boster?» diye seslendim. Sonra kapıya dayadım kulağımı. İçeriden, beton zeminde kırılan ince bir camın, zayıf, fakat net sesi gelmişti.

Kapı omuzla açılacak cinsten değildi. Ağır ve sağlam kilidi parçalamak için, .45 lik bile yetersiz kalacaktı. Yan taraftaki pencerelerden birine sokuldum. İçerine sinmiş, pusuda bekleyen birinin, beni pencereden kurşunlaması işten bile değildi. Tabanca içerden ateş ettiği için, hayli uzakta bekleyen polisler silâh sesini duymıyacaklardı. Bu arada katil de kolayca kaçabilirdi. Fakat bu ihtimali göze almıştım. Camı tabancamın namlusuyla kırdım. Birkaç saniye sonra içerdeydim.

Gözüme ilk ilişen, az ötede, beton zeminde ışıldayan cam parçaları oldu. Masanın kenarından düşmüş bir şişeye ait olan bu cam kırıkları, yerde hareketsiz yatan Claude Boster'in vücudundan pek uzakta değildi. O yönde ilerledim.

Boster'in yüzü kana bulanmıştı. Bir elinin parmakları büklüm yerlerinden kırılmış, ağzı tampon halindeki sargı beziyle tıkaçlanmıştı. Fakat hayattaydı. Kapıyı vurup seslendiğimi işit

mişti besbelli. Son bir çabayla şişeyi düşürmeğe muvaffak olmuştu.

— «Boster,» dedim.

Sargı bezinden tıkacı ağzından çıkarmıştım. Kanlı dudakları hafifçe oynadı. Laboratuar önlüğünün göğüs kısmı parçalanmış, kalbinin biraz altında barut yanığı izi vardı. Çevreye bakındım. Çok geçmeden 22 lik marminin kovanını bulmuştum.

Günün birinde, Claude Boster ne kadar şanslı olduğunu öğrenecek ve önlüğünün göğüs cebinde bulunan, küçük çelikten üç adet iki ağızlı anahtar sayesinde kurtulduğunu anlayacaktı. Sonra göğsünün parçalanması işten değildi.

— «Beni işitiyor musun, Boster?»

Başı belli belirsiz oynadı.

Devam ettim: «Canının acıdığını biliyorum, fakat iyileşeceksin. Şu anda ne pahasına olursa olsun kendini kaybetmemeğe çalış. Seninle konuşmam lâzım..»

Sesi bir fısıltıdan farksız, kelimeleri kopuk kopuk çıkıyordu:

— «Evet.. Ama çabuk.. ol. Allahaşkına.. Dayanamıyorum.»

— «Ne oldu?»

Bir an gözlerini yumdu. Kendinden geçtiğini sandım. Sonra tekrar açtı gözlerini.

— «Kapı çalınmıştı.. Polis.. Polis olabilir diye düşündüm. İçeri girdi ve bana vurdu.»

— «İçeri giren kimdi Boster?»

— «İnceydi.. Zayıf uzun boylu.. Yüzü..»

— «Evet?.. Devam et, Boster. Konuş..»

Ağzının bir köşesinden kan sızıyordu

— «Sağ gözü cam gibiydi.. Garip bir tabancası vardı.»

— «Ne istiyordu senden?»

İnledi. Gözlerinde yalvarmaklı bir ifade okuyordum.

Söyle BOSTER, Neyin Peşindeydi?.. Senden Ne İstiyordu?.

— «Ona.. söyledim. Louis'nin bahsettiği yeri hatırlamıştım. Leesville diye bir yerdi. Bana vurdu.. Çok yanım yanmıştı.. Söyledim..»

— «Ne kadar oluyor, Boster?.. Ne zaman oldu bu?»

— «Gün henüz ışımıştı.»

Niger Hoppes benden birkaç saat ilerde demekti.

— «Leesville.. Nerede bu Leesville?..»

Konuşmağa, cevap vermeğe çalıştı. Gözleri iyice camlaşmıştı şimdi.

— «Harita.. İğne yeri..» diyebildi ancak ve kendini kaybetti..

Başını hafifçe bırakırken, önlüğünün sol cebindeki kabarıklığı farkettim. Doğu sahiline ait katlanmış bir yol haritası çıkardım o cebinden. Harita, büyük bir petrol şirketine aitti. Florida ile Maine arasındaki bölgeyi gösteriyordu.

Boster'in başının altına uygun bir şey yerleştirdikten sonra haritayı masanın üzerine yaydım. Haritayı parmaklarımın uçlarıyla da yoklıyarak incelemem beş dakika kadar sürdü ama, sonunda aradığım şeyi buldum. O şey, Louis Agrounsky'nin bir toplu iğneyi belli belirsiz batırarak işaretlediği noktaydı. Noktanın yanında, mavi harflerle «Leesville» yazısı okunuyordu.

Haritayı cebime sokup telefona sarıldım. Charlie Corbinet'yi bulmam güç olmamıştı.

— «Evet?»

— «Tayger konuşuyor, Charlie, söyliyeceklerim var,»

Sesimin tonundan, durumun çok kritik olduğunu anlamıştı muhakkak.

— «Söyle, Tayger,»

— «Yeri buldum.»

Bir an, soluğunu yüzümde hisseder gibi oldum.

— «Evet, devam et. Yardıma hazırım.»

— «Teşekkürler. Fazla vaktimiz yok. Kimsenin karışmasını istemiyorum. Kuşu ürkütebiliriz. Niger Hoppes, aynı şeyi Claude Boster'den öğrenmiş. Polis yan taraftayken içeri girmiş olacak. Boster'in acele yardıma istiyacı var.»

— «Anlıyorum. Arkadaşın seninle temas sağlamağa çalışıyor.»

— «Dave mi?»

— «Nişanlım dediğin şahıs.. Çok önemliymiş.»

— «Beni burada tutmağa mı çalışıyorsun yoksa?»

— «Kendi iyiliğin için.»

Sırıttım. Bunca soluk tükettikten sonra, bu cehennemî koşudaki yerimi bırakamazdım.

— «Bahsettiğim yerin adını, Boster'in atölyesindeki tezgâhın üzerinde bulacaksınız.»

Ahizeyi yerine koydum ve tezgâhın üzerindeki bloknotun ilk sayfasına «Leesville» kelimesini karaladım.

Otomobile binmiş, bir blok kadar yol almıştık ki, yaklaşan

polis arabasının siren sesini duydum. Camille, yanımda hiç konuşmaksızın oturuyordu. Birkaç gere aksırdı. Bakışı nemli gibiydi. Gülümsemeğe çalıştı.

— «İşler nasıl gidiyor?»

— «İyidir.»

— «Peki, biz nereye gidiyoruz?»

— «Hava alanına,»

— «Yoksa.. Aradığın ahbabını buldun mı?»

— «Boster'i soruyorsan, evet. Ölmesine ramak kalmış.»

Atölyede olanları anlattım.

— «Şimdi son hedefe yönelmiş durumdayız,» diye bitirdim sözlerimi.

— «Elimde değil. Sana pek yardımcı olamıyarum.»

Gülümsedim.

— «Beni burada bırakacak mısın?»

— «Bırakmam gerekiyor.»

— «Fakat..»

— «Burada bir şeyden korkmana lüzum yok artık. Oyunun sahnesi değişiyor. Devamı Lecsville'de..»

— «Nerede dedin?»

— Kuzey Karolina'da okyanusa yakın bir yerde. Peşinde olduğum kaatil benden birkaç saat ilerde ama, bundan yararlanamıyacak.»

— «Fakat nasıl olur?»

— «Hava alanında hazır bekleyen bir F-51 var, bebek. Böyle bir havada bile rahat uçuş yapacak cinsten bir uçak. Martin Grady organizasyonunun faydaları saymakla bitip tükenmez.»

İlk geçit yerinden hava alanına girdik, Arabayı hangarın önünde durdurdum. Elindeki kahve fincanıyla oturduğu yerden doğrulan Mason Armstrong:

— «Yolculuk mu var?» dedi.

— «Hava durumu nedir?»

— «Negatif. Bütün uçuşları durdurdular.»

— «Biz uçabilir miyiz?»

Mason omuzlarını silkti.

— «Biraz rahmete katlanırsan, evet.»

Başımı salladım.

— «Birazdan fazlasına da katlanabilirim.»

— «Az önce bir «Piper Comanche» havalandı. Burada kıya-

meti kopardılar. Uçağı kiralayan, dünyanın parasını ödemiş olmalı.»

— «Sadece arkadan. Zayıf, uzun boylu biriydi. Fakat yüzünü göremedim.»

Cebimden haritayı çıkarıp uzattım.

— «Uçuş yolunu kararlaştır. Leesville diye bir yer göreceksin, İşaretlemiştim. Mümkün olduğu kadar yakınına inmeğe bak. Bana da en yakın telefonu göster.»

Önce Rondine'i aradım. Fakat onu aradığım iki numaradan da kimse cevap vermedi. Sonra Ernie Bentley'le konuştum.

— «Tayger konuşuyor, Ernie, Rondine aradı mı?»

— «İki defa. Fakat söyliyeceklerini Newark gurubuna söylememiş. Virgil beni aradı sonra. Senin yerini bilmediğim için, aranızda irtibat sağlayamadım.»

— «Hiçbir şey yok. Rondine heyecanlı, endişeli gibiydi. Bir an önce seninle konuşması gerekiyormuş. Bir şeyler öğrenmiş olduğu muhakkak. Bugün öğleden sonra üçte, kendisini bıraktığın yerde olacakmış.»

— «Bir mesaj yok mu?»

— «Biraz önce aradım.»

— «Saat üç değil henüz.»

— «Pekâlâ, sonra ararım onu, Agrounsky'nin yerini buldum ama, aramızda Hoppes var. Niger Hoppes benden ilerde Agrounsky'e daha yakın. Oyunun sonuna geldik sayılır.»

— «Hoppes'u benim Bezex tüpüyle temizlemeğe bak».

— «Kendi usullerimi tercih ederim. Hoşça kal Ernie.»

Telefonu kapattım.

Mason hâlâ haritayı incelemekle meşguldü.

— «Yakın bir çiftliğe ait düzlükten uygun yer yok. Bu havada orası da çamur deryası olmuştur. En yakın iniş yeri, on beş kilometre ötede.»

— «Sırtüstü de olsa inmemiz gerekiyor. İneceğiz. Bu uçuşu yapmazsak, istediğin gibi uçabileceğin bir dünya kalmayacak belki de.»

Kararlı olduğumu anlamıştı.

— «Peki,» dedi. «Ne bekliyoruz?»

Camille'in yanına gittim.

— «Bir saat kadar burada kal, Bebek. Sonra bir motele git. Yarın sabah New-York'a uçak kalkması kuvvetle muhtemel. İlk uçakla New-York'a dönersin. Orada görüşürüz.»

Öksürdü. Yorgun görünüyordu.

— «Gerçekten görüşecek miyiz?»

Elini tuttum. Dudaklarında mahcup bir genç kız gülümseyişiyle:

— «Hayır,» dedi. «Her şeyin bittiği belli. Ağım seni tutacak kadar kuvvetli değildi. Fakat elimden geleni yaptım, biliyorsun.»

— «Biliyorum.»

— «Üzüldüğüm bir tek şey var.»

— «Nedir o bebek?»

— «Fırça yerine tüy kullanarak resmimi yapacaktın. Fırsat olmadı bir türlü.»

Yanağına değdirdiğim dudaklarım, kirpiklerinin nemini de içti. Dudaklarımız birleşti sonra.

— «Dikkatli ol, Tayger.»

Başımı salladım.

Arkamdan doğru Mason'un sesi duyuldu:

— «Hazır mısın ahbap?»

Mason şok kontrollarını yaparken, pilot yerinin arkasındaki koltuğa oturmuş, emniyet kemerini bağlamıştım. Az sonra, Merlin'in on iki silindiri kükredi. Radyoda, kontrol kulesi operatörünün tedirgin sesi işitildi. Cevap vermek zahmetine bile girmedi Mason. Uçak, ara yoldan piste çıkmıştı..

1200 metre irtifa aldığımızda, bir elektrik düğmesi çevrilmiş gibi, parlak ve açık bir gökyüzüne kavuştuk. Altımızda, karanlık, görünüşü bile ürkütücü bulutların kopkoyu tabakası vardı. Mason, uçuş zamanını bir saat olarak hesaplamıştı. Kırk dakika sonra, iniş yeri ve şartları aramağa başladı. Hedefe doğru bizden önce tılmış olan Comanche'nin, bizden daha kolaylıkla inebileceğini söylemişti.

Arkama yaslanmış, gözlerim kapalı, Rondine'i, beni niçin aradığını, ne öğrenmiş olabileceğini düşünüyordum.

Mason:

— «Ters yönden esen rüzgâr zannettiğimden de kuvvetli,» dedi. «Fazla batıya düştük.»

— «Ne yapacağız?»

— «Doğuya dönmemiz gerekiyor. Kıyı boyunca uçup, sonra içeriye kıvrılacağız.»

Elli dakika sonra, iniş için uygun bir yer kestirebilmişti. Aşağıda işaret ettiği yere baktım. Biraz yana yattık Comanche,

toprağın inişe göründüğü kadar uygun olmadığını işaret ediyordu. Gene de başarılı bir iniş yapmış sayılırdı.

Mason Armstrong: «Onun kadar şansımız yok,» dedi. «Pilotun bu çevreyi çok iyi bildiği belli. Mustang daha ağır olduğu için iniş zemininden emin olmamız gerekiyor.»

— «Çevrede öyle bir yer yok mu?»

Başını «hayır» gibilerden salladı.

— «Haritada görünmüyor. Burayla Leesville arasındaki bütün yollar toprak.»

— «Mümkün olduğu kadar yakın bir yer bulmağa çalış, Mason.»

Çok geçmeden biz de inmiştik. Comanche'nin bulduğu yere yaklaştığımda, çamurlu su birikintisine yüzükoyun kapanmış yapan pilotun cesedini gördüm.

Leesville, kesişen iki yol üzerine dizili birkaç ev, birkaç dükkân ve bir servis istasyonundan ibaret küçük bir yerdi.

Mustang için üzülen Mason, kendi kendisini teselli etmeğe çalışıyormuşcasına:

— «Başka türlü yapılamazdı,» dedi.

Omuzunu okşadım.

— «Aldırma, baba Grady yenisini alır.»

Servis istasyonundaki yakasız gömlekli, blucinli, ihtiyar, kendisine uzattığım yirmi doları hiçbir şey söylemeksizin aldı.

Beni dikkatle dinledikten sonra: «Eski model bir çiftlik arabasıydı,» dedi. «Henry Jordan'a ait olduğunu sanıyorum. Daha doğrusu, bir yıl önceye kadar ona aitti. Bugün Dexter yolu üzerinde gördüğüm yabancı, aynı arabayı kullanıyordu.»

Mason'la bakıştık. Tekrar ihtiyara döndüm.

— «Bu yakınlarda bir balıkhane var mı?»

Başını salladı.

— «Var ama, sadece yazın açıktır. Balıkhanenin sahibi, yapının arkasındaki bir barakada yatıp kalkar. Kendisini tanıyor musunuz?»

— «Kendisiyle konuşmak isterdim.»

— «Barakada bulursunuz. Leesville'e pek inmez.»

Cebimden Louis Agrounsky'nin fotoğrafını çıkarıp gösterdim.

— «Bu adamı daha önce görmüşlüğün var mı hiç?»

Dikkatle baktı.

— «Yazın, bu tarafa balık avı meraklısı bir yığın turist gelir.»

— «Bunu tanıyor musun?»

— «Görmüş olabilirim. Evet, evet.. Buralarda rastladığıma eminim.»

HEDEFİN ÜZERİNDEYDİM..

— «Bu çevrede kalabileceği bir yer var mı?»

— «Beş yıl önce, üç turist kumsalda birkaç baraka kiralamışlardı. Yazın balık avına gelirler.»

Fotoğrafı cebime soktum tekrar.

— «Bahsettiğin balıkhane nerede?»

— «Bu yolu takip edin, iki-üç kilometre aşağıya düşer.»

Bir an duralayıp, sordu:

— «Yürüyerek mi gideceksiniz?»

— «Hayır,» dedim. «Bana bir araba kiralayabilirsin diye düşünüyorum.»

Eliyle işaret etti:

— «Şu siyah Ford pekâlâ işinizi görür. Dönüşte bırakırsınız.»

Balıkhanenin üzerinde «WAX'ın BALIKEVİ» yazısı okunuyordu. Yazı, kızgın güneşin, yağmurun tesiriyle yer yer silinmişti ama, gene de seçiliyordu.

Pencerelerin pancurları sıkısıkıya kapalıydı. Arka taraftaki barakaya yürüdük. Bacasından ince, koyu kurşuni bir duman yükselmekteydi. Pencereden içeri baktım. Dip tarafta, eski, pis küllü, saçaklı bir koltukta şişman, ağzı yarı aralık bir adam, uyuklar gibi hareketsiz, öylece oturuyordu. Tombul eli yan tarafa doğru sarkmış, elinin hemen altında boş birkaç şişe vardı.

Mason:

— «Sızmış,» dedi.

Kapıyı itip içeri girdim. Mason da arkamdan geldi.

Yaklaşıp silkeledim adamı.

— «Wax.. Beni işitiyor musun?.. Hey, Wax..»

Şöyle bir kımıldanır gibi oldu. Fakat gözlerini bile aralamamıştı. Onu konuşacak hale getirebilmek için yarım saat kadar uğraştık. Bulduğum bir ispirto ocağının üstünde kahve pişirmiş, aralık ağzına damla damla koyu kahveyi dökmüştüm. Sonunda gözlerini açtı. Boş, bulanık bir bakışla:

— «Heey,» diye söylendi. «Siz de kim oluyorsunuz?.. Burada işiniz ne?»

Gözlerinin önüne doğru bir elli dolarlık tuttum.

— «Beni dinle, Wax. Öğrenmek istediğim bazı şeyler var. Konuşabilecek misin?»

Mason, adamın eline bir fincan kahve daha tutuşturmuştu. Wax:

— «Belki,» dedi. «Önce kahveyi içeyim hele.»

— «Önce konuş, sonra ne haltedersen et.»

Agrounsky'nin fotoğrafını gösterdim.

— «Bu adamı tanır mısın?»

Biraz daha uyanmış, toparlanmış gibiydi.

— «Benden balık alır.»

— «Nerede oturuyor?»

— «Kumsalda bir yerde.. Oturduğu yerden bahsetmedi hiç. Kendisini üç, dört defa gördüm. Hasta zannederim.»

— «İyi düşün Wax.. Kumsalın neresinde?»

— «Orada birkaç kulübe var sadece.»

— «Kumsalda oturduğuna eminsin, değil mi?»

Başını salladı.

— «Eminim.»

Mason'la arabaya döndük.

Gökyüzündeki bulutlar yer yer çözülmüştü. Güneye doğru biraz ilerleyince, kumsaldaki kutu kutu kulübelerden birkaçı göründü.

— «Agrounsky, bu kulübelerden birini vaktiyle tutmuş olacak.»

— «Hangi kulübe olduğunu nasıl bulacağız?»

— «Arıyacağız,» dedim.

Arabayı yolun kenarında durdurdum.

— «Sen bu işe karışmıyacaksın, Mason.»

Cevap yerine, omuzlarını silkmekle yetindi. İlk kulübeyi beraber aradık. Kum tepecikleri hariç, bizi düşman gözlerden saklayacak birşey yoktu.

Ötede, yoldan tarafta birkaç ağacın arkasında park etmiş çiftlik arabasını ilk gören Mason oldu.

— «Ahpabımız burada.»

— «Gözünü dört aç, arabanın yakınında bekle. İçinde oturmaman daha akıllıca bir hareket olur.»

Az sonra, yağmurun altında birbirimizi kaybettik. Kum tepeciklerinin arasında dikkatle ilerledim. Çiftlik arabasının bulunduğu yere en yakın kulübeye yaklaştım. Kulübenin dışın-

daki telefon hattını farketmekte gecikmedim. Louis Agrounsky, gizlendiği yerde dünyayla bağını koparmamıştı.

.45'lik elimdeydi. Tam bu sırada, yağmurun sesini bastıran patlamayı işittim. O yönde koştum. Mason yüzükoyun toprağa serilmiş, yatıyordu. Yüzü bir yana çevrikti. Başı kana bulanmıştı. İnlediğini duyunca, yaşadığını anladım. Onunla sonra meşgul olacaktım. Niger Hoppes beklemeği sevmezdi. Mason'u boşuna vurmuş değildi zaten. Beni ortaya çıkarmak için yapmıştı bunu. Fakat yanılıyordu. Bazı durumlarda, insan herkesten önce kendini, daha doğrusu yapması, bitirmesi gereken işi düşünürdü. Bunun için, yakınlarının harcanmasını bile göze alırdı.

Çamurlu toprağa sımsıkı kapanmış, kum tepeciklerinin ötesinde çevreyi kolluyordum. Karşımda Niger Hoppes de aynı pozisyonda bekliyordu muhakkak. Hiç şüphem yoktu bundan.

ŞİMDİYE KADAR BU POZİSYONU KAÇ DEFA ALMIŞTI KİMBİLİR? FAKAT BEN DE OYUNUN YABANCISI DEĞİLDİM. GÜNÜN BİRİNDE YOLLAR BİRBİRİNİ KESER. HOPPES. KİMSE KAÇINAMAZ BUNDAN. NE KADAR USTA OYUNCU OLURSAN OL, SENDEN USTA BİRİ ÇIKAR.

Çevrenin topoğrafyasını çıkaracak kadar zamanım yoktu. Alçaktan uçan bir martının çirkin sesi, uğursuz bir işaret gibi sivrildi sessizliğin üstünde.

Onu ilk gören martı olmuş, yerini belli etmişti. Şimdi hangi kum tepeciğinin ardında sinmiş olduğunu biliyordum. Bekleme devresi sona ermişti. Fırlayıp koştum.

Namlunun ucu hedefimi gösteriyordu. Ansızın keskin bir dönüş yaptığımdan, yan taraftan geleceğimi hesaplamamıştı. Tabancası sağ elindeydi, öteki elinde tuttuğu Bezex tüpünü burnundan ayırmıyordu. Gözleri kısılmış, dudakları incecik bir çizgi, bir bıçak yarası izi gibi gerilmişti.

Bir dağ kedisi çevikliğiyle sıçradı, fakat beni karşılamak için biraz geç kalmıştı. Sessizliğin koynunda iki tabanca karşılıklı konuştu.

Magnum, Hoppes'un kana bulanan parmaklarının arasından kaydı. Kendisini ellerimle öldürmek istediğimi gözlerimden okumuş olmalıydı. Bu arada bıçağını çekmişti bile. Bileğini kuvvetle kavradım. Sarstım ve keskin bir hareketle yana doğru büktüm. Bıçağın keskin parıltısı kumlu toprağın üzerindeydi şimdi. Tekniği iyi, tecrübesi fazla ve zayıf fizik yapısına rağ-

men çok kuvvetliydi. Sol elimin keskinlemesine bir vuruş, gırtlağını biçercesine onu sarstı. Yüzükoyun toprağa serildi. Dönmesine, ayağımı kavramasına vakit bırakmadan üstüne atıldım. Gözleri yerinden fırlamıştı..

Tekrar ayağa kalktığımda Hoppes artık hiç hareket etmiyordu. Bundan sonra da edemiyecekti..

Mason'un yanına gittim. Hâlâ kendine gelmemişti ama, yaşıyacaktı... Oyunun talihlilerinden biri de o idi..

12. BÖLÜM

.45'liği elimden bırakmamıştım. Radyonun yakınında, sırtı kapıya çevrik oturan adama yaklaştım ağır adımlarla. İçeri girdiğimi, yanına sokulduğumu farketmemiş gibiydi.

Küçük bir kutudan farksız, zararsız görünüşlü cehennem makinesi kucağındaydı.

— «Louis,» dedim.

Kımıldamadı. Bir adım daha attım. Namlunun ucunu ensesine yönelmiştim.

— «Louis Agrounsky,» dedim tekrar.

Ölmüş olduğunu o zaman farkettim. Enjektör biraz ötede duruyordu.

Louis Agrounsky kararını vermiş, ölümü seçmişti.

Hiçbir şeye dokunmadım. Telefon masanın öbür tarafındaydı. Yaklaşıp ahizeyi kaldırdım. Rondine'in telefon numarasını verdim santral memurerine..

Birkaç saniye sonra, Rondine'in sesi:

— «Evet?» dedi.

— «Ben, Tayger, bebeğim.»

— «Tayger.. Neredesin?..»

— «Onu buldum, küçük. Dünya eskisi gibi dönmeğe devam edecek. Her şey yoluna girdi.»

— «Tayger.. Dinle beni.. Doug Hamilton'un kendi adresine postaladığı mektubu buldum. Sonunda asıl adresine dönmüş mektup. Her şeyi yazmış.»

— «Boşver, bebek. Söyledim ya, her şey bitti artık.»

— «Anlamıyorsun, Tayger.. O.. Camille Hunt'mış işin ardındaki kimse.»

Kuzeyden, dondurucu bir soluk gibi esen rüzgârla, bütün

kemiklerimin buz kesildiğini hissettim.

— «Camille mi?» dedim.

— «Henry Frank'ın Belt-Aire Elektronik Şirketine iş için müracaat etmesi bir oyunmuş. Maksadı, Camille Hunt'la daha yakından ve emin şekilde temas sağlamakmış.. Hamilton, onun aktif bir komünist ajan olduğunu öğrenmiş. Bir tesadüf sonucu, Frank'ı, Camille Hunt'la yalnız görünce şüphelenmiş.. Onu takip ederek öteki uca, Vito Salvi'ye ulaşmış.»

Martin Grady'nin bu durumu öğrenince ne yapacağını, ne tepki göstereceğini merak ediyordum. Camille Hunt çok esaslı bir köşe tutmuştu doğrusu. Yararlı olacağı zamanı beklemiş, o zaman gelip çatınca da, kimsenin başaramadığı ölçüde yararlı olmuştu karşı tarafa.

— «Camille Hunt ha?» diye söylendim kendikendime.

Rondine'in cevabını duyamadım, çünkü arkamdan doğru başka bir ses:

— «Evet, Tayger,» dedi. «Bunu nasıl öğrendiğini merak ediyorum. Ahizeyi yerine bırak lûtfen ve yavaşça dön..»

Camille Hunt'ın söylediklerini yaptım. Elindeki Belçika Browning'in namlusunun ucu bana çevrikti.

— «Beni eğlendiriyorsun, Tayger.. Öteki nerede?»

— «Niger Hopes mu?.. Defterini kapadım onun.»

— «Kendisini ikâz etmiştim.»

— «Yeteri kadar etmemişsin demek.. Buraya nasıl geldin Camille?»

— «Para her kapıyı açar. Bir helikopter kiralamam zor olmadı. Leesville'den bahseden de sendin.»

— «Pilot nerede?»

Omuzlarını silkti.

— «Doug Hamilton'un yanında olmalı şimdi.»

NE YAPIP EDİP, ONUN KAZANMASINA MEYDAN VERMİYECEKTİM? ARAMIZDAKİ MESAFE FAZLAYDI. TETİĞE BİR KERE DOKUNMASI YETECEKTİ. GENE DE BİR ŞEYLER YAPMAM GEREKİYORDU.

Camille, düşüncelerimi okumuş gibi: «Yanındaki masanın üzerinde bir lâmba var,» dedi. «Onu yak. Tabancanı da masanın üzerine bırak. Bir elinle ve çok yavaş olarak.»

Niger Hoppes'un .22 lik Magnum tabancasından çıkan ve yan tarafımı delen kurşun beni halsiz bırakmıştı.

Camille'in istediğini yaptım.

— «Şimdi ceplerinde ne varsa boşalt. Bize karşı kullandığın bazı özel oyuncakların olduğunu duymuştum.»

Bir bir bütün ceplerimi boşalttım. Masanın üzerine koydum çıkanları. Bir cüzdan, bozuk para, anahtarlık ve Niger Hoppes için hazırlanmış olan Bezex tüpünden başka bir şey yoktu zaten.

— «İşi ne diye uzatıyorsun, Camille?»

Gülümsedi.

— «İnsanların davranışlarını, belirli şeyler karşısındaki tepkilerini incelemek hoşuma gider. Hakkındaki dosya çok kalın. Ölümü nasıl karşılayacaksın, merak ediyorum.»

Omuzlarımı silktim.

— «Onunla daha önce de yüzyüze geldim.»

— «Bu sefer emin olabilirsin. Geriye doğru, odanın ortasına yürü.»

Ben gerileyince, masanın yanına yaklaştı. Olduğu yerden, Louis Agrounsky'i ve küçük ölüm makinesini görebiliyordu. Karşı tarafın teknisyenleri, Louis Agrounsky'nin şeytanî oyuncağı üzerinde rahatça çalışacaklardı. Onu tamamlamıştı Louis çünkü.

— «Gerçekten ağımdan kurtulabileceğini mi sanmıştın, Tayger?»

Bunu söylerken, Bezex tüpünü sağ eline almıştı. Tüpü işaretle:

— «Teşekkürler,» diye ekledi. «Sağlığımla yakından ilgilendiğin için teşekkürler.»

Tüpün kapağını açtı. Başını hafifçe yana eğerek burnuna götürdü. Sadece bir kere çekmesi, gözlerinin kocaman kocaman açılmasına yetti. Arttı bile. Siyanür gazı ciğerlerine dolmuştu. Oyunu kaybettiğini anlamıştı artık Dizleri bükülüp düşerken, namlusu yere çevrilmiş tabancanın tetiğini ancak çekebildi.

Yanına vardığımda ölmüştü. Omuzlarımı silktim:

— «Başka sineklere benzemediğimi sana daha önce söylemiştim, amatör örümcek,» dedim.

S O N

MICKEY SPILLANE 'in yeni eseri

İKİNCİ DARBE

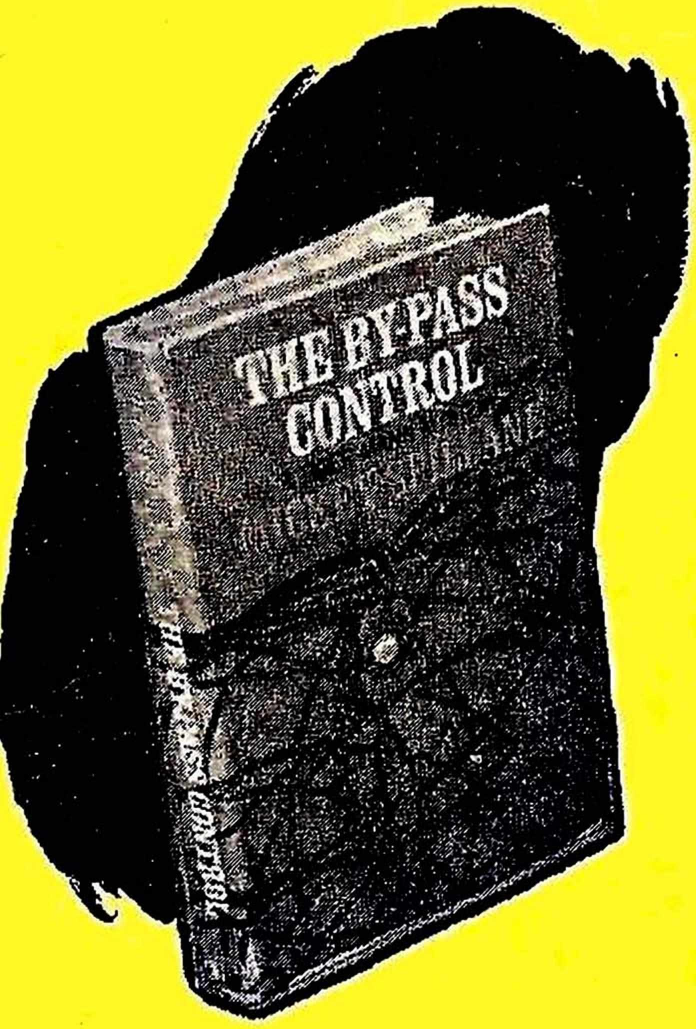

Amerika'nın bütün savunma şebekesi yok olmak tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ülkenin elektronik alârm şebekesinin şefi ve bir düğmeye basarak bütün füzeleri havalandıracak olan mühendis kayıptır. Ve kaybolurken yarattığı bir cihazı da beraber götürmüştür. Bu cihaz düşman eline geçtiği anda Amerika'nın bütün füzelerini çalışmaz hale getirmek düşman için işten bile olmayacaktır.

MİCKEY SPİLLANE'in
yeni kahramanı **TAYGER MANN**
kayıp cihazın düşman eline düşmemesi için canını dişine takmıştır. Düşmandan evvel kayıp mühendisi ve cihazı bulması gerekmektedir. Tam Spillane tarzında yazılmış bu ölüm, tehlike ve aşk dolu macerayı nefesiniz kesilerek okuyacaksınız.

BY

FİAT ₺ 30000 DIR